

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba w składzie powiększonym)

z dnia 15 czerwca 2022 r.*

Konkurencja – Nadużycie pozycji dominującej – Rynek chipsetów LTE –
Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 102 TFUE i art. 54 porozumienia EOG – Wypłaty z tytułu
wyłącznieści – Prawo do obrony – Artykuł 19 i art. 27 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 –
Skutki w postaci wykluczenia

W sprawie T-235/18

Qualcomm Inc., z siedzibą w San Diego, Kalifornia (Stany Zjednoczone), którą reprezentowali
adwokaci M. Pinto de Lemos Fermiano Rato, M. Davilla i M. English,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali N. Khan, A. Dawes i C. Urraca Caviedes,
w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (szósta izba w składzie powiększonym),

w składzie: A. Marcoulli (sprawozdawczyni), prezeska, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz,
C. Iliopoulos i R. Norkus, sędziowie,

sekretarz: C. Kristensen, kierowniczką wydziału,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniach 4, 5 i 6 maja 2021 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W skardze złożonej na podstawie art. 263 TFUE skarżąca, Qualcomm Inc., wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 240 final z dnia 24 stycznia 2018 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 102 TFUE i art. 54 porozumienia EOG [sprawa AT.40220 – Qualcomm

* Język postępowania: angielski.

(Wypłaty z tytułu wyłączności)], w drodze której Komisja uznała, że spółka ta nadużywała swojej pozycji dominującej od dnia 25 lutego 2011 r. do dnia 16 września 2016 r. (zwanym dalej „rozpatrywanym okresem”), i nałożyła na nią grzywnę w wysokości 997 439 000 EUR (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

I. Okoliczności powstania sporu

A. W przedmiocie skarżącej

- 2 Skarżąca jest amerykańską spółką założoną w 1985 r., działającą w obszarze technologii komórkowych i bezprzewodowych. Opracowuje i dostarcza chipy i oprogramowanie wykorzystywane do komunikacji głosowej i transmisji danych. Chipy skarżącej są sprzedawane, a jej oprogramowanie systemowe jest licencjonowane, przedsiębiorstwom, które wykorzystują je do wyposażenia telefonów komórkowych, tabletów, laptopów, modułów danych i innych urządzeń elektroniki użytkowej. W szczególności skarżąca dostarcza chipsety pasma podstawowego (zwane dalej „chipsetami”).
- 3 Chipsety umożliwiają smartfonom i tabletom łączenie się z sieciami komórkowymi i są wykorzystywane zarówno do usług głosowych, jak i transmisji danych. Chipset jest połączeniem trzech komponentów, a mianowicie procesora pasma podstawowego, układu scalonego częstotliwości radiowej oraz układu scalonego zasilania, które zazwyczaj znajdują się w oddzielnych chipach lub, rzadziej, w tym samym chipie. Oprócz procesora pasma podstawowego, niektóre urządzenia wymagają procesora aplikacji, który może być zintegrowany na tym samym chipie z procesorem pasma podstawowego lub znajdować się na oddzielnym chipie. Chipset może być zatem „zintegrowany” lub „samodzielny” (zwany również „slim”), w zależności od tego, czy zawiera procesor aplikacji, czy nie. Chipset może być kompatybilny z jednym lub kilkoma standardami łączności komórkowej, takimi jak GSM (Global System for Mobile Communications), UMTS (Universal Mobile Telecommunications System) lub LTE (Long Term Evolution). Chipsety są sprzedawane producentom oryginalnego sprzętu (zwanym dalej „POS”), takim jak Apple Inc. (Apple), HTC Corporation (HTC), Huawei Technologies Co. Ltd (Huawei), LG Corp. (LG), Samsung Group (Samsung) i ZTE Corporation (ZTE), którzy umieszczają je w swoich urządzeniach.
- 4 Niniejsza sprawa dotyczy w szczególności dostawy chipsetów zgodnych ze standardem LTE, jak również ze standardami UMTS i GSM (zwanymi dalej „chipsetami LTE”) przez skarżącą na rzecz Apple w latach 2011–2016.

B. W przedmiocie postępowania administracyjnego

1. W przedmiocie postępowania dotyczącego skarżącej

- 5 W sierpniu 2014 r. Komisja Europejska wszczęła dochodzenie w sprawie umów dotyczących zakupu i wykorzystania chipsetów skarżącej.

- 6 W dniach od 13 października 2014 r. do 14 stycznia 2015 r. na podstawie art. 18 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1), Komisja skierowała do skarżącej żądania udzielenia informacji.
- 7 W dniu 16 lipca 2015 r. Komisja wszczęła postępowanie przeciwko skarżącej w celu wydania decyzji na podstawie rozdziału III rozporządzenia nr 1/2003.
- 8 W dniu 8 grudnia 2015 r. Komisja skierowała do skarżącej pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, na które skarżąca udzieliła odpowiedzi w dniu 27 czerwca 2016 r. W dniu 27 lipca 2016 r. skarżąca uzupełniła tę odpowiedź.
- 9 W dniach od 22 listopada 2016 r. do 5 maja 2017 r. Komisja skierowała do skarżącej nowe żądania udzielenia informacji.
- 10 W dniu 10 lutego 2017 r. Komisja skierowała do skarżącej pismo zawierające opis okoliczności faktycznych, na które skarżąca odpowiedziała w dniu 13 marca 2017 r.
- 11 W dniu 29 maja 2017 r. skarżąca przedstawiła uwagi uzupełniające dotyczące dowodów włączonych do akt sprawy po przedłożeniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 12 W trakcie postępowania administracyjnego skarżąca wielokrotnie spotykała się ze służbami Komisji, w niektórych przypadkach z udziałem zespołu głównego ekonomisty.
- 13 W dniu 24 stycznia 2018 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję.

2. W przedmiocie innych przedsiębiorstw i zainteresowanych stron

- 14 Zanim Komisja rozpoczęła dochodzenie, o którym mowa w pkt 5 powyżej, odbyła spotkanie z informatorem będącym osobą trzecią, który prosił o zachowanie anonimowości (zwanym dalej „informatorem będącym osobą trzecią”), które to spotkanie zostało zorganizowane na wniosek tego ostatniego.
- 15 W dniach od 12 sierpnia 2014 r. do 23 lipca 2015 r. Komisja skierowała żądania udzielenia informacji do niektórych klientów i konkurentów skarżącej.
- 16 Przed przesłaniem skarżącej pisma w sprawie przedstawienia zarzutów Komisja odbyła spotkania i konferencje telefoniczne z osobami trzecimi.
- 17 Komisja dopuściła Apple i Nvidia jako zainteresowane osoby trzecie w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. [101 i 102 TFUE] (Dz.U. 2004, L 123, s. 18). Apple jest przedsiębiorstwem będącym klientem skarżącej, które zaopatruje się w chipsety, w tym chipsety LTE. Nvidia jest przedsiębiorstwem będącym konkurentem skarżącej, które dostarcza niektóre rodzaje chipsetów.
- 18 W dniu 15 marca 2016 r. Komisja przekazała Apple jawną wersję pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. W dniu 2 maja 2016 r. spółka Apple przedstawiła swoje stanowisko co do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów.

- 19 W dniu 31 marca 2016 r. Komisja przekazała Nvidia jawną wersję pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. W dniu 31 maja 2016 r. Nvidia przedstawiła swoje stanowisko co do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 20 W dniu 19 października 2016 r. Komisja przekazała Apple jawną wersję odpowiedzi skarżącej na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów. W dniu 21 listopada 2016 r. spółka Apple przedstawiła swoje stanowisko co do tej odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 21 W dniach od 22 listopada 2016 r. do 5 maja 2017 r. Komisja skierowała do Apple i konkurentów skarżącej żądania udzielenia informacji.

3. W przedmiocie dostępu do akt sprawy

- 22 W dniu 21 grudnia 2015 r., po doręczeniu pisma w sprawie przedstawieniu zarzutów, Komisja udzieliła skarżącej dostępu (na płycie CD-ROM) do akt sprawy. Na wniosek skarżącej Komisja przekazała jej jawne wersje niektórych innych dokumentów, których jeszcze jej nie przekazała, jak również mniej okrojone jawne wersje niektórych dokumentów, które już jej przekazała.
- 23 W dniach 23 i 24 maja 2016 r. urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające zorganizował dla zewnętrznych doradców skarżącej dostęp do pierwszego pokoju danych (data room) w odniesieniu do niektórych dokumentów. W dniu 1 czerwca 2016 r. urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające zorganizował dla zewnętrznych doradców skarżącej dostęp do drugiego pokoju danych w odniesieniu do niektórych innych dokumentów. W dniach 28 i 30 czerwca 2016 r. doradcy zewnętrzni skarżącej uzyskali dostęp do trzeciego pokoju danych w celu umożliwienia im zgłoszenia merytorycznych, poufnych uwag w odniesieniu do dokumentów udostępnionych w pierwszym i drugim pokoju danych.
- 24 W dniu 13 lutego 2017 r., po przedstawieniu okoliczności faktycznych, Komisja przyznała skarżącej dalszy dostęp do akt sprawy (na płycie CD-ROM) w zakresie dokumentów zgromadzonych po przedłożeniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. W dniu 17 lutego 2017 r. urzędnik przeprowadzający spotkanie wyjaśniające zorganizował dla zewnętrznych doradców skarżącej dostęp do czwartego pokoju danych w odniesieniu do niektórych z tych dokumentów.
- 25 W dniu 25 stycznia 2018 r., po wydaniu zaskarżonej decyzji, skarżąca zwróciła się do Komisji o przedstawienie jej wykazu spotkań lub przesłuchań przeprowadzonych z osobami trzecimi dotyczących przedmiotu dochodzenia. W dniu 2 marca 2018 r. Komisja odpowiedziała, że doszło do pewnych spotkań i konferencji telefonicznych z osobami trzecimi, i przekazała odpowiednie notatki.

C. W przedmiocie zaskarżonej decyzji

- 26 Zaskarżona decyzja zawiera czternaście sekcji dotyczących, odpowiednio, wprowadzenia (sekcja 1), zainteresowanych przedsiębiorstw (sekcja 2), procedury (sekcja 3), zarzutów skarżącej odnoszących się do procedury (sekcja 4), standardów (sekcja 5), technologii i określonych produktów (sekcja 6), działalności skarżącej związanej z chipsetami (sekcja 7), umów między skarżącą a Apple (sekcja 8), definicji rynku (sekcja 9), pozycji dominującej (sekcja 10), nadużycia pozycji dominującej (sekcja 11), jurysdykcji (sekcja 12), wpływu na handel między państwami członkowskimi (sekcja 13) oraz środków zaradczych i grzywien (sekcja 14).

1. W przedmiocie umów między skarżącą a Apple

- 27 W sekcji 8 zaskarżonej decyzji Komisja zauważyła, że w dniu 25 lutego 2011 r. skarżąca zawarła z Apple umowę (zwaną dalej „umową przejściową”) dotyczącą dostawy chipsetów oraz że umowę tę zmieniono w dniu 28 lutego 2013 r. w drodze późniejszej umowy (zwanej dalej „pierwszą zmianą umowy przejściowej”), która weszła w życie z mocą wsteczną w dniu 1 stycznia 2013 r. (zwane dalej łącznie „rozpatrywanymi umowami”).
- 28 Komisja wskazała, iż rozpatrywane umowy przewidują, że skarżąca przyznaje Apple płatności zachęcające pod warunkiem, że Apple zaopatrzy się w całość swojego zapotrzebowania na chipsety LTE u skarżącej (zwane dalej „rozpatrywanymi wypłatami”). W tym ostatnim względzie Komisja wskazała, że do celów zaskarżonej decyzji chipsety LTE obejmują chipsety zgodne ze standardem LTE oraz standardami GSM i UMTS.
- 29 Komisja zauważyła, że w latach 2011–2015 spółka Apple nabywała chipsety LTE wyłącznie od skarżącej oraz że skarżąca zapłacała Apple kwotę wynoszącą od 2 do 3 mld dolarów amerykańskich (USD).
- 30 Komisja dodała, że choć rozpatrywane umowy miały wygasnąć w dniu 31 grudnia 2016 r., do celów zaskarżonej decyzji rozpatrywane umowy wygasły w następstwie wprowadzenia przez Apple w dniu 16 września 2016 r. na rynek iPhone’a 7s wyposażonego w chipsety LTE spółki Intel.

2. W przedmiocie definicji rynku

- 31 W sekcji 9 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że rynkiem właściwym jest rynek sprzedaży chipsetów LTE i że rynek ten ma zasięg międzynarodowy (zwany dalej „rynkiem właściwym”). W szczególności Komisja przyjęła, że rynek właściwy obejmuje samodzielne chipsety LTE i zintegrowane chipsety LTE, ale wyklucza produkcję wewnętrzną tych chipsetów. W tym względzie Komisja uznała między innymi, że chipsetów LTE nie można zastąpić chipsetami zgodnymi ze standardem GSM ani chipsetami zgodnymi ze standardem UMTS (zwanymi dalej „chipsetami UMTS”).

3. W przedmiocie pozycji dominującej

- 32 W sekcji 10 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. skarżąca zajmowała pozycję dominującą na rynku właściwym. W tym względzie Komisja wskazała, że od 2010 r. skarżąca posiada duże udziały w rynku właściwym, który to rynek charakteryzuje się istnieniem szeregu barier utrudniających wejście na rynek i ekspansję, oraz że siła rynkowa klientów skarżącej kupujących chipsety nie jest w stanie wpłynąć na jej pozycję dominującą.

4. W przedmiocie nadużycia pozycji dominującej

- 33 W sekcji 11 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca nadużyła swojej pozycji dominującej na rynku właściwym przez dokonywanie rozpatrywanych wypłat. W tym względzie Komisja wskazała, że rozpatrywane wypłaty były wypłatami z tytułu wyłączności, że wypłaty te mogły wywołać skutki antykonkurencyjne, że przedstawiona przez skarżącą analiza marży

krytycznej nie miała wpływu na jej wnioski oraz że skarżąca nie wykazała, iż korzyści pod względem efektywności, w tym korzyści odnoszone przez konsumentów, równoważyły lub kompensowały rzeczony wypłaty.

- 34 Komisja wskazała, że nadużycie, którego dopuściła się skarżąca, miało miejsce w rozpatrywanym okresie.

5. W przedmiocie grzywny

- 35 Komisja uznała, że na skarżącą należy nałożyć grzywnę, i po dokonaniu obliczeń stwierdziła, że jej kwotę należy ustalić na 997 439 000 EUR.

6. W przedmiocie sentencji

- 36 Sentencja zaskarżonej decyzji ma następujące brzmienie:

„Artykuł pierwszy

Qualcomm Inc. naruszył art. 102 traktatu [o funkcjonowaniu Unii Europejskiej] i art. 54 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym przez dokonywanie wypłat na rzecz Apple Inc. pod warunkiem, że Apple Inc. pozyska od Qualcomm Inc. chipsety pasma podstawowego zgodne ze standardem Long Term Evolution oraz ze standardami Global System for Mobile Communications i Universal Mobile Telecommunications System, pokrywające całe jej zapotrzebowanie na te elementy.

Naruszenie trwało od dnia 25 lutego 2011 r. do dnia 16 września 2016 r.

Artykuł 2

Za naruszenie, o którym mowa w art. 1, na Qualcomm Inc. nakłada się grzywnę w wysokości 997 439 000 EUR.

[...]

Artykuł 3

Qualcomm Inc. powstrzyma się od powtórzenia działań lub zachowań, o których mowa w art. 1, lub jakiegokolwiek działania lub zachowania o takim samym lub równoważnym celu lub skutku.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Qualcomm Inc. [...].”

II. Postępowanie i żądania stron

A. Główne elementy postępowania

1. *Pisemny etap postępowania*

- 37 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 kwietnia 2018 r. skarżąca wniosła rozpatrywaną skargę.
- 38 W dniu 5 czerwca 2018 r. Komisja wniosła o przedłużenie terminu na złożenie odpowiedzi na skargę z uwagi na obszerność skargi i liczbę załączonych dokumentów. Przedłużenie tego terminu zostało jej przyznane.
- 39 W dniu 14 września 2018 r. Komisja złożyła w sekretariacie Sądu odpowiedź na skargę.
- 40 W dniu 5 października 2018 r. skarżąca wniosła o przedłużenie terminu do złożenia repliki z uwagi na obszerność odpowiedzi na skargę i liczbę załączonych dokumentów. Przedłużenie tego terminu zostało jej przyznane
- 41 W dniu 4 stycznia 2019 r. skarżąca złożyła w sekretariacie Sądu replikę.
- 42 W dniu 12 lutego 2019 r. Komisja wniosła o przedłużenie terminu do złożenia duplikacji z uwagi na obszerność repliki i liczbę załączonych dokumentów. Przedłużenie tego terminu zostało jej przyznane.
- 43 W dniu 8 maja 2019 r. Komisja złożyła w sekretariacie Sądu duplikację.
- 44 Pisemny etap postępowania został zamknięty w dniu 20 maja 2019 r.
- 45 W dniu 7 czerwca 2019 r. skarżąca wniosła o ustne przedstawienie swojego stanowiska na rozprawie.

2. *Wniosek Apple o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta*

- 46 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 lipca 2018 r. spółka Apple wniosła o dopuszczenie do niniejszego postępowania w charakterze interwenienta w celu poparcia żądań Komisji.
- 47 Ten wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta doręczono stronom głównym zgodnie z art. 144 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.
- 48 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 września 2018 r. Komisja wskazała, że nie ma uwag w odniesieniu do wniosku Apple o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.
- 49 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 września 2018 r. skarżąca wniosła o oddalenie wniosku o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta oraz o obciążenie Apple kosztami.

- 50 W dniach 16 listopada i 14 grudnia 2018 r. oraz w dniu 13 lutego 2019 r. skarżąca i Komisja wniosły o zachowanie poufności wobec Apple – w przypadku dopuszczenia go do sprawy w charakterze interwenienta – niektórych elementów zawartych w pismach procesowych i załącznikach do nich.
- 51 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 kwietnia 2019 r. spółka Apple poinformowała Sąd, że na podstawie art. 144 § 8 regulaminu postępowania wycofuje swój wniosek o dopuszczenie do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta.
- 52 W dniu 5 czerwca 2019 r. prezes siódmej izby Sądu zarządził wykreślenie Apple z niniejszej sprawy jako składającego wniosek o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta oraz obciążenie stron ich własnymi kosztami związanymi z tym wnioskiem o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

3. Wniosek o zastosowanie środków organizacji postępowania lub środków dowodowych

- 53 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 16 stycznia 2019 r. skarżąca wniosła o zastosowanie środka organizacji postępowania lub środka dowodowego w celu uzyskania, po pierwsze, pełnych, czyli „nieokrojonych”, wersji niektórych dokumentów osób trzecich i, po drugie, dwóch dokumentów zawierających „merytoryczne uwagi poufne” złożone w trzecim pokoju danych w dniu 28 czerwca 2016 r.

4. Dodatkowe dowody złożone po zamknięciu pisemnego etapu postępowania

- 54 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 maja 2019 r., czyli po zamknięciu pisemnego etapu postępowania, Komisja przedstawiła, na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania, dodatkowy dowód polegający na przekazaniu 233-stronicowego wyroku United States District Court for the Northern District of California [(federalnego sądu Stanów Zjednoczonych dla Północnego Dystryktu Kalifornii (zwanego dalej „District Court”)] z dnia 21 maja 2019 r. w sprawie Federal Trade Commission przeciwko Qualcomm Incorporated.
- 55 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 czerwca 2019 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi dotyczące dodatkowego dowodu Komisji.
- 56 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 lipca 2019 r. skarżąca przedstawiła, na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania, dodatkowe dowody składające się z 62-stronicowego pisma wraz z dużą liczbą dokumentów z postępowania prowadzonego w Stanach Zjednoczonych (zwane dalej „dodatkowymi dowodami z dnia 26 lipca 2019 r.”).
- 57 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 sierpnia 2019 r., z uwagi na dużą liczbę dokumentów załączonych do przedstawionych, dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r., Komisja wniosła o przedłużenie terminu do złożenia uwag w tym zakresie. Przedłużenie tego terminu zostało jej przyznane.
- 58 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 października 2019 r. Komisja przedstawiła swoje uwagi w odniesieniu do dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r. składających się z 63-stronicowego pisma wraz z załącznikami, kwestionując między innymi ich dopuszczalność.

- 59 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 maja 2020 r. skarżąca przedstawiła swoje uwagi w odniesieniu do uwag Komisji z dnia 30 października 2019 r. W dniu 3 czerwca 2020 r. prezes szóstej izby Sądu postanowił nie dołączać tego pisma do akt sprawy, informując jednocześnie skarżącą, że będzie miała możliwość przedstawienia swoich argumentów w tym zakresie na ustnym etapie postępowania.
- 60 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 sierpnia 2020 r. skarżąca przedstawiła, na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania, dodatkowy dowód polegający na przekazaniu 56-stronicowego wyroku United States Court of Appeals for the Ninth Circuit (sądu apelacyjnego dla dziewiątego okręgu, Stany Zjednoczone) z dnia 11 sierpnia 2020 r. w sprawie Federal Trade Commission przeciwko Qualcomm Incorporated, uchylającego wyrok District Court, o którym mowa w pkt 54 powyżej.
- 61 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 września 2020 r., Komisja przedstawiła swoje uwagi w odniesieniu do dodatkowych dowodów przedłożonych przez skarżącą w dniu 25 sierpnia 2020 r.
- 62 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 9 listopada 2020 r. skarżąca przedstawiła, na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania, dodatkowy dowód polegający na przekazaniu 2-stronicowego postanowienia United States Court of Appeals for the Ninth Circuit (sądu apelacyjnego dla dziewiątego okręgu) z dnia 28 października 2020 r. w sprawie Federal Trade Commission przeciwko Qualcomm Incorporated, oddalającego wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w związku z wyrokiem, o którym mowa w pkt 60 powyżej.
- 63 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 listopada 2020 r. Komisja przedstawiła swoje uwagi w odniesieniu do dodatkowych dowodów przedłożonych przez skarżącą w dniu 9 listopada 2020 r.

5. Wnioski o pominięciu pewnych danych wobec opinii publicznej

- 64 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 31 maja 2019 r. skarżąca wniosła, na podstawie art. 66 regulaminu postępowania, o pominięciu pewnych danych wobec opinii publicznej dotyczących pism procesowych i związanych z nimi załączników przedłożonych do dnia złożenia tego wniosku, jak i po tym dniu.
- 65 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 sierpnia 2019 r. skarżąca wniosła, na podstawie art. 66 regulaminu postępowania, o pominięciu pewnych danych wobec opinii publicznej dotyczących dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r.
- 66 W dniu 28 maja 2020 r. na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba), w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania, skierował do skarżącej pytania wymagające odpowiedzi na piśmie, w których wezwał ją do dokładnego określenia danych zawartych w niektórych pismach procesowych i w zaskarżonej decyzji, a które były przedmiotem wniosków o pominięciu pewnych danych wobec opinii publicznej, zgodnie z pkt 75 praktycznych przepisów wykonawczych do regulaminu postępowania.
- 67 W dniu 15 czerwca 2020 r. skarżąca wniosła o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd w dniu 28 maja 2020 r. Przedłużenie tego terminu zostało jej przyznane.

- 68 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 czerwca 2020 r. Komisja przekazała Sądowi kopię jawnej wersji zaskarżonej decyzji, opublikowanej tego samego dnia na jej stronie internetowej. W dniu 16 czerwca 2020 r. prezes szóstej izby w składzie powiększonym Sądu postanowił włączyć ten dokument do akt sprawy.
- 69 W dniu 10 września 2020 r. skarżąca wniosła o ponowne przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd w dniu 28 maja 2020 r. Przyznano jej to ostateczne przedłużenie terminu.
- 70 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 października 2020 r. skarżąca odpowiedziała na środek organizacji postępowania.

6. Przydzielenie sędziego sprawozdawcy do szóstej izby

- 71 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony, na podstawie art. 27 § 5 regulaminu postępowania, do szóstej izby Sądu, której w konsekwencji została przydzielona niniejsza sprawa.

7. Przekazanie sprawy powiększonemu składowi orzekającemu

- 72 Na wniosek szóstej izby Sąd postanowił w dniu 11 czerwca 2020 r., na podstawie art. 28 regulaminu postępowania, przekazać sprawę powiększonemu składowi orzekającemu.

8. Środki organizacji postępowania i środki dowodowe

- 73 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba w składzie powiększonym), w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu, w dniu 8 października 2020 r. skierował do skarżącej i Komisji pytania wymagające odpowiedzi na piśmie i zwrócił się do Komisji o przedstawienie dokumentów.
- 74 W dniu 12 października 2020 r. Komisja wniosła o przedłużenie terminu na udzielenie odpowiedzi na pytania i wnioski postawione przez Sąd w dniu 8 października 2020 r. Przedłużenie terminu zostało przyznane Komisji i ten sam termin został wyznaczony dla skarżącej.
- 75 W dniach 19 i 20 listopada 2020 r. Komisja i skarżąca udzieliły odpowiedzi na środki organizacji postępowania.
- 76 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba w składzie powiększonym) postanowieniem z dnia 12 października 2020 r. i w ramach środków dowodowych przewidzianych w art. 91 lit. b) regulaminu postępowania nakazał Komisji przedstawienie pewnych informacji i dokumentów.
- 77 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 19 listopada 2020 r. (zwanym dalej „pismem z dnia 19 listopada 2020 r.”) Komisja zastosowała się do wspomnianego postanowienia.
- 78 Na podstawie art. 103 § 3 regulaminu postępowania Sąd w drodze środka organizacji postępowania z dnia 10 grudnia 2020 r. wezwał przedstawicieli skarżącej do złożenia stosownego zobowiązania dotyczącego zachowania poufności dokumentu z dnia 19 listopada 2020 r. na tym etapie postępowania.

- 79 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 grudnia 2020 r. przedstawiciele skarżące odpowiedzieli na środek organizacji postępowania z dnia 10 grudnia 2020 r., przekazując podpisane zobowiązanie do zachowania poufności.
- 80 Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2021 r. Sąd (szósta izba w składzie powiększonym) uznał, że pismo z dnia 19 listopada 2020 r. ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu zgodnie z art. 103 § 2 regulaminu postępowania.
- 81 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 stycznia 2021 r. przedstawiciele skarżące, którzy zobowiązali się do zachowania poufności, przedstawili swoje uwagi w odniesieniu do pisma z dnia 19 listopada 2020 r.
- 82 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 stycznia 2021 r., który został włączony do akt niniejszej sprawy decyzją prezesa szóstej izby Sądu w składzie powiększonym z dnia 3 lutego 2021 r., przedstawiciele skarżące, którzy zobowiązali się do zachowania poufności, wnieśli o uchylenie rzeczowego zobowiązania i przekazanie skarżące pisma z dnia 19 listopada 2020 r. Komisja została wezwana do przedstawienie swoich uwag w tym zakresie.
- 83 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 lutego 2021 r., Komisja przedstawiła swoje uwagi w odniesieniu do pisma złożonego w dniu 21 stycznia 2021 r. przez przedstawiciele skarżące, którzy zobowiązali się do zachowania poufności.
- 84 W świetle uwag przedstawionych przez Komisję i przedstawiciele skarżące, którzy zobowiązali się do zachowania poufności, Sąd (szósta izba w składzie powiększonym) postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2021 r. i w ramach środków dowodowych przewidzianych w art. 91 lit. b) regulaminu postępowania nakazał Komisji sporządzenie jawnej wersji pisma z dnia 19 listopada 2020 r.
- 85 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 kwietnia 2021 r. Komisja zastosowała się do wspomnianego postanowienia.
- 86 Jawną wersję pisma z dnia 19 listopada 2020 r. doręczono skarżące, wskazując, że swoje uwagi do tej wersji może ona przedstawić na rozprawie i, w stosownym przypadku, na piśmie po rozprawie.
- 87 Na posiedzeniu w dniu 6 maja 2021 r., w ramach posiedzenia przy drzwiach zamkniętych dotyczącego pisma z dnia 19 listopada 2020 r. przedstawionego zgodnie z art. 103 regulaminu postępowania i objętego zobowiązaniem do zachowania poufności podpisanym przez przedstawiciele skarżące, Sąd, w świetle wymiany zdań na ten temat podczas rozprawy, zwrócił się do Komisji z pytaniem, czy mogłaby rozważyć zniesienie wobec skarżące poufności niektórych elementów zawartych w tym piśmie, które pozostały w stosunku do niej poufne. Ponieważ Komisja zaznaczyła, że nie jest w stanie odpowiedzieć na takie żądanie udzielenia informacji podczas posiedzenia, wyznaczono jej dwutygodniowy termin na udzielenie odpowiedzi na piśmie.
- 88 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 maja 2021 r. Komisja stwierdziła w istocie, że nie jest w stanie odpowiedzieć na wspomniane żądanie udzielenia informacji w jego obecnym brzmieniu, i zwróciła się o umożliwienie jej udzielenia odpowiedzi na to żądanie w ramach środka dowodowego na podstawie art. 92 § 3 regulaminu postępowania. Komisja wniosła również o umożliwienie jej odsłuchania zapisu dźwiękowego wymiany zdań, która miała miejsce na ten temat podczas rozprawy, zgodnie z art. 115 regulaminu postępowania.

- 89 Prezes Sądu zezwolił Komisji na odsłuchanie części zapisu dźwiękowego rozprawy.
- 90 Ponieważ skarżąca przedstawiła uwagi w odniesieniu do wniosku Komisji o zastosowanie środków dowodowych, Sąd, na podstawie, po pierwsze, art. 24 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz, po drugie, art. 91 lit. b) i art. 92 § 3 regulaminu postępowania, postanowieniem z dnia 4 czerwca 2021 r. nakazał Komisji wskazanie w terminie wyznaczonym przez sekretariat, czy uchyła ona wobec skarżącej poufność niektórych elementów zawartych w piśmie z dnia 19 listopada 2020 r.
- 91 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 11 czerwca 2021 r. Komisja zastosowała się do wspomnianego postanowienia, utrzymując, że nie ma uzasadnienia dla uchylenia wobec skarżącej poufności odnośnych elementów zawartych w piśmie z dnia 19 listopada 2020 r.
- 92 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 lipca 2021 r. przedstawiciele skarżącej, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności, po złożeniu wniosku i uzyskaniu przedłużenia przyznanego im terminu, przedstawili swoje uwagi w odniesieniu do odpowiedzi Komisji z dnia 11 czerwca 2021 r.

9. Ustny etap postępowania

- 93 W dniu 18 listopada 2020 r. decyzją prezesa szóstej izby Sądu w składzie powiększonym strony zostały wezwane na rozprawę wyznaczoną na dzień 2, 3 i 4 lutego 2021 r.
- 94 Na podstawie art. 109 regulaminu postępowania, w związku z wnioskiem skarżącej o przeprowadzenie każdej rozprawy, która może odnosić się do niektórych dokumentów przedstawionych jako dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r., przy drzwiach zamkniętych, Sąd postanowił wysłuchać strony co do kwestii przeprowadzenia części rozprawy przy drzwiach zamkniętych.
- 95 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 grudnia 2020 r., uzupełnionym w dniu 18 grudnia 2020 r., skarżąca wniosła o odroczenie rozprawy ze względu, po pierwsze, na sytuację sanitarną i, po drugie, złożony w Stanach Zjednoczonych wniosek o uchylenie poufności niektórych dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r.
- 96 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 grudnia 2020 r. Komisja, po pierwsze, wskazała, że przeprowadzenie części rozprawy przy drzwiach zamkniętych może być uzasadnione w odniesieniu do niektórych dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r., oraz, po drugie, poczyniła uwagi dotyczące organizacji rozprawy.
- 97 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 grudnia 2020 r. skarżąca, po pierwsze, wniosła o przeprowadzenie rozprawy przy drzwiach zamkniętych w odniesieniu do niektórych dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r. i, po drugie, wskazała, że wniosek taki może stać się zbędny w zależności od wyniku rozpatrzenia złożonego w Stanach Zjednoczonych wniosku o uchylenie poufności.
- 98 W dniu 22 grudnia 2020 r. prezes szóstej izby w składzie powiększonym Sądu postanowił odroczyć rozprawę.
- 99 W dniu 29 stycznia 2021 r. decyzją prezesa szóstej izby Sądu w składzie powiększonym strony zostały wezwane na rozprawę wyznaczoną na dzień 4, 5 i 6 maja 2021 r.

- 100 W dniu 22 marca 2021 r. Komisja przedstawiła propozycje dotyczące organizacji rozprawy.
- 101 W dniu 26 marca 2021 r. skarżąca złożyła drugi wniosek o odroczenie rozprawy.
- 102 W dniu 29 marca 2021 r. skarżąca przedstawiła uwagi co do propozycji Komisji dotyczących organizacji rozprawy.
- 103 W dniu 31 marca 2021 r. prezes szóstej izby Sądu w składzie powiększonym postanowił oddalić drugi wniosek o odroczenie rozprawy.
- 104 W dniu 9 kwietnia 2021 r. Sąd (szósta izba w składzie powiększonym) postanowił wezwać strony na nieformalne spotkanie dotyczące organizacji rozprawy.
- 105 W dniu 14 kwietnia 2021 r. skarżąca złożyła wniosek dotyczący udziału jej pracowników w rozprawie poprzez wideokonferencję.
- 106 Nieformalne spotkanie odbyło się w dniu 15 kwietnia 2021 r.
- 107 W dniu 16 kwietnia 2021 r., po pierwsze, prezes szóstej izby Sądu w składzie powiększonym postanowił odmówić udziału pracowników skarżącej w rozprawie poprzez wideokonferencję i, po drugie, Sąd (szósta izba w składzie powiększonym) postanowił przeprowadzić część rozprawy przy drzwiach zamkniętych.
- 108 W dniu 16 kwietnia 2021 r. skarżąca złożyła trzeci wniosek o odroczenie rozprawy.
- 109 W dniu 19 kwietnia 2021 r. prezes szóstej izby Sądu w składzie powiększonym postanowił oddalić trzeci wniosek o odroczenie rozprawy.
- 110 W dniu 21 kwietnia 2021 r. skarżąca złożyła wniosek o wykorzystanie rozwiązań technicznych na rozprawie.
- 111 W dniu 22 kwietnia 2021 r. prezes szóstej izby Sądu w składzie powiększonym postanowił zezwolić na wykorzystanie rozwiązań technicznych na rozprawie.
- 112 Pismem z dnia 28 kwietnia 2021 r., włączonym do akt niniejszej sprawy decyzją prezesa szóstej izby Sądu w powiększonym składzie z dnia 29 kwietnia 2021 r., Komisja złożyła w sekretariacie Sądu pismo dotyczące zakresu rozprawy przy drzwiach zamkniętych i odzwierciedlające wspólne stanowisko stron.
- 113 W piśmie z dnia 3 maja 2021 r. skarżąca potwierdziła wspólne stanowisko stron co do zakresu rozprawy przy drzwiach zamkniętych i przekazała Sądowi wykaz dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r., których poufność została w całości lub częściowo uchylona.
- 114 Rozprawa odbyła się w dniach 4, 5 i 6 maja 2021 r.
- 115 Ustny etap postępowania został zamknięty w dniu 17 września 2021 r.

B. Żądania stron

116 Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie nałożonej grzywny lub znaczne zmniejszenie jej kwoty;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

117 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

III. Co do prawa

118 Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów:

- zarzut pierwszy dotyczy oczywistych uchybień proceduralnych;
- zarzut drugi dotyczy oczywistych błędów w ocenie, braku uzasadnienia i przeinaczenia materiału dowodowego w odniesieniu do wzrostu efektywności;
- zarzut trzeci dotyczy oczywistych naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do skutków antykonkurencyjnych;
- zarzut czwarty dotyczy oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do definicji rynku właściwego i stwierdzenia zajmowania pozycji dominującej;
- zarzut piąty dotyczy oczywistych naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie, a także braku uzasadnienia w odniesieniu do okresu trwania zarzucanego naruszenia;
- zarzut szósty dotyczy oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do zastosowania wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nałożonych na podstawie art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2) oraz naruszenia zasady proporcjonalności;
- zarzut siódmy dotyczy oczywistych błędów w ocenie w odniesieniu do kompetencji Komisji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

119 Z uwagi na względy należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości należy zbadać zarzuty pierwszy i trzeci skargi.

120 Na wstępie należy zbadać zakwestionowaną przez Komisję dopuszczalność dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r.

A. W przedmiocie dopuszczalności dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r.

- 121 Na wstępie należy zauważyć, że dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r. składają się, po pierwsze, w zdecydowanej większości, z zestawu dokumentów przekazanych skarżącą przez Apple w okresie od lutego do czerwca 2019 r. w związku z postępowaniem wszczętym z inicjatywy skarżącej w dniu 20 sierpnia 2018 r. przeciwko Apple przed District Court na podstawie sekcji 1782 tytułu 28 kodeksu Stanów Zjednoczonych, zatytułowanej „Pomoc dla zagranicznych i międzynarodowych sądów i stron procesowych” (zwanym dalej „postępowaniem 1782”) oraz, po drugie, z niewielkiej części dokumentów z postępowania wszczętego przez Federal Trade Commission (federalną komisję handlu, Stany Zjednoczone) przeciwko skarżącej przed District Court, które doprowadziło w jawnym procesie rozpoczętym w dniu 4 stycznia 2019 r. do wydania wyroku z dnia 21 maja 2019 r., o którym mowa w pkt 54 powyżej, (zwanego dalej „postępowaniem FTC”). Ponadto, rzeczone dodatkowe dowody obejmują również, w znikomym zakresie, pewne artykuły prasowe.
- 122 Również na wstępie należy przypomnieć, że przed rozprawą skarżąca przekazała Sądowi wykaz dokumentów przedstawionych jako dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r., które pochodzą z postępowania 1782, a których poufność została w całości lub częściowo uchylona (zob. pkt 113 powyżej), oraz że podczas publicznej części rozprawy skarżąca odniosła się do niektórych z tych dokumentów oraz do istnienia postępowania 1782.
- 123 Skarżąca wskazuje, że ani ona, ani jej europejscy prawnicy nie dysponowali tymi dokumentami w chwili składania skargi lub repliki, a także, że jak najszybciej złożyła pismo przedstawiające dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r. Z jednej strony, w odniesieniu do dokumentów pochodzących z postępowania 1782, skarżąca wskazuje, że w następstwie postanowienia z lutego 2019 r. spółka Apple przekazała jej 2300 dokumentów w dniach od 23 lutego do 24 czerwca 2019 r. w dziewięciu oddzielnych przesyłkach, a jej prawnicy dokonali przeglądu tych dokumentów i zidentyfikowali te, które należy przedstawić przed Sądem. Z drugiej strony, w odniesieniu do dokumentów z postępowania FTC skarżąca wyjaśnia, że postanowienie zabezpieczające zakazywało jej amerykańskiemu prawnikowi przekazania tych dokumentów jej europejskiemu prawnikowi.
- 124 Komisja kontruje, że dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r. są niedopuszczalne. Po pierwsze, podnosi ona, że niektóre dokumenty są wcześniejsze od skargi, takie jak niektóre artykuły prasowe, wiadomości elektroniczne wymienione między skarżącą a Apple oraz prezentacje skarżącej. Po drugie, Komisja zauważa, że skarżąca nie wyjaśniła, dlaczego z jednej strony nie zażądała dokumentów przed District Court przed dniem 20 sierpnia 2018 r., w szczególności przed wydaniem zaskarżonej decyzji lub tuż po jej wydaniu, a z drugiej strony dlaczego nie poinformowała Sądu o tym żądaniu ani o jego statusie w replice. Po trzecie, Komisja podnosi, że skarżąca nie wyjaśniła, dlaczego nie zwróciła się wcześniej do Apple o zgodę na wykorzystanie dowodów wynikających z postępowania FTC, w szczególności przed rozprawą zorganizowaną w styczniu 2019 r. Po czwarte, Komisja stwierdza, że art. 92 § 7 regulaminu postępowania dotyczy dowodów przedstawionych w odpowiedzi na środki dowodowe i nie pozwala stronie głównej na przedstawienie, z własnej inicjatywy i bez odpowiedniego uzasadnienia, dodatkowych dowodów. Po piąte, Komisja twierdzi, że skarżąca ogranicza się do powołania się na pewne dodatkowe dowody, nie wyjaśniając poruszonych kwestii ani nie wskazując, w jaki sposób dowody te wspierają jej argumenty.

- 125 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, iż na poparcie przedstawienia dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r. skarżąca, po pierwsze, powołuje się na art. 85 § 3 regulaminu postępowania i, po drugie, wskazuje, że zostały one przedstawione w świetle art. 92 § 7 tego regulaminu.
- 126 Komisja twierdzi, że warunki określone w pierwszym postanowieniu nie zostały spełnione i że drugie postanowienie jest w istocie pozbawione znaczenia.
- 127 Po pierwsze, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 85 § 3 regulaminu postępowania „[w] wyjątkowych przypadkach strony główne mogą przedstawiać nowe dowody lub wnioski dowodowe przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, o ile opóźnienie w ich złożeniu jest uzasadnione”. W szczególności możliwość ta stanowi wyjątek od ogólnej zasady zawartej w § 1 tego artykułu, zgodnie z którą dowody i wnioski dowodowe przedstawia się przy pierwszej wymianie pism procesowych.
- 128 Z brzmienia wskazanego postanowienia wynika, że aby skorzystać z tej możliwości, opóźnienie w przedstawieniu dowodów musi być uzasadnione wyjątkowymi okolicznościami (zob. podobnie wyrok z dnia 11 września 2019 r., HX/Rada, C-540/18 P, niepublikowany, EU:C:2019:707, pkt 67).
- 129 Sąd dopuszcza zatem złożenie wniosków dowodowych po przedstawieniu dupliki tylko w wyjątkowych okolicznościach, a mianowicie wtedy, gdy przed zamknięciem pisemnego etapu postępowania osoba składająca wniosek dowodowy nie mogła dysponować danym dowodem (zob. wyrok z dnia 12 września 2019 r., Achemos Grupé i Achema/Komisja, T-417/16, niepublikowany, EU:T:2019:597, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo). Wyjątkowy charakter takiego przedstawiania dowodu oznacza, że wcześniejsze przedstawienie było niemożliwe lub nie mogło być racjonalnie wymagane (zob. podobnie wyrok z dnia 15 grudnia 2016 r., TestBioTech i in./Komisja, T-177/13, niepublikowany, EU:T:2016:736, pkt 251).
- 130 Ponadto w tym względzie należy przypomnieć, że wyjątek przewidziany w art. 85 § 3 regulaminu postępowania różni się od wyjątku przewidzianego w § 2 tego artykułu, który pozwala stronom głównym na przedstawienie w replice lub duplice dowodów na poparcie ich argumentacji, pod warunkiem że opóźnienie jest uzasadnione, przy czym ten ostatni wyjątek nie wymaga zaistnienia wyjątkowych okoliczności.
- 131 Po drugie, należy zauważyć, że w odniesieniu do środków dowodowych, zgodnie z art. 92 § 7 regulaminu postępowania „[d]opuszcza się przedstawienie dowodów przeciwnych oraz rozszerzenie wniosków dowodowych”.
- 132 W niniejszej sprawie skarżąca nie powołuje się na to ostatnie postanowienie, jako takie, ale powołuje się na nie w zakresie, w jakim orzecznictwo uznaje, że art. 85 regulaminu postępowania należy rozpatrywać w świetle art. 92 § 7 tego regulaminu, w którym wyraźnie przewidziano, że dopuszcza się przedstawienie dowodów przeciwnych oraz rozszerzenie wniosków dowodowych [wyroki: z dnia 22 czerwca 2017 r., Biogena Naturprodukte/EUIPO (ZUM wohl), T-236/16, EU:T:2017:416, pkt 17; z dnia 9 września 2020 r., Grecja/Komisja, T-46/19, niepublikowany, EU:T:2020:396, pkt 30].
- 133 W niniejszej sprawie, jak wynika z pisma przedstawiającego dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r., dowody te zostały przeprowadzone na poparcie pierwszego, drugiego, trzeciego i czwartego zarzutu skargi. Chociaż skarżąca wskazuje ogólnie, że dowody te są przedstawione

w celu wzmocnienia dowodów przedstawionych na poparcie argumentów wysuniętych w skardze i w replice oraz w celu odparcia argumentów Komisji wysuniętych w zaskarżonej decyzji, w odpowiedzi na skargę i w duplice, należy stwierdzić, że rzeczony dowody nie są w szczególności ani dowodami przeciwnymi mającymi na celu obalenie dowodów przedstawionych przez Komisję, ani dowodami mającymi na celu wzmocnienie wniosków dowodowych, lecz są nowymi dowodami mającymi na celu poparcie niektórych zarzutów skargi.

- 134 Należy zatem zbadać, czy w niniejszej sprawie przedstawienie dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r. było uzasadnione wyjątkowymi okolicznościami zgodnie z art. 85 § 3 regulaminu postępowania.
- 135 W tym względzie, w drugiej kolejności, należy zbadać zastrzeżenia Komisji mające na celu wykazanie, że nie zostały spełnione wymogi art. 85 § 3 regulaminu postępowania.
- 136 Po pierwsze, jeśli chodzi o dokumenty pochodzące z postępowania 1782, należy na wstępie zauważyć, że dokumenty te stanowią część zestawu dokumentów przekazanych skarżącej przez Apple w okresie od 23 lutego do 24 czerwca 2019 r. po zakończeniu postępowania 1782. Innymi słowy, bezsporne jest, że skarżąca otrzymała rzeczony dokumenty, w kilku przesyłkach, po złożeniu repliki w dniu 4 stycznia 2019 r. Należy zatem stwierdzić, że skarżąca nie dysponowała przedmiotowymi dokumentami w chwili składania swoich głównych pism procesowych i nie mogła ich zatem przedstawić w ramach tych pism, a mogła je uzyskać dopiero po zakończeniu postępowania 1782.
- 137 Z jednej strony, Komisja zarzuca jednak skarżącej, że nie wyjaśniła ona, dlaczego nie wystąpiła wcześniej o wszczęcie przeciwko Apple postępowania 1782 przed District Court.
- 138 Tymczasem zastrzeżenie Komisji nie ma znaczenia dla oceny zaistnienia wyjątkowych okoliczności w rozumieniu art. 85 § 3 regulaminu postępowania. W tym kontekście pojawia się bowiem pytanie, czy rozpatrywane dowody były dostępne na etapie składania skargi lub repliki (zob. podobnie wyrok z dnia 13 grudnia 2018 r., Haeberlen/ENISA, T-632/16, niepublikowany, EU:T:2018:957, pkt 184, 185), a nie, w sposób przypuszczalny, czy skarżąca mogła podjąć kroki, które, hipotetycznie, mogłyby jej umożliwić wcześniejsze dysponowanie nimi.
- 139 W każdym wypadku należy stwierdzić, że rzeczony zastrzeżenie opiera się na błędnych założeniach.
- 140 Celem postępowania 1782, wszczętego z inicjatywy skarżącej przeciwko Apple przed District Court, było zgromadzenie dowodów pozwalających obalić niektóre z ustaleń poczynionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji z myślą o niniejszym postępowaniu sądowym. Skarżąca nie mogła zatem wystąpić o wszczęcie postępowania 1782 przed wydaniem zaskarżonej decyzji, a zresztą nie miała obowiązku – nawet przy założeniu, że byłoby to możliwe – działać w sposób prewencyjny i spekulacyjny z myślą o ewentualnym sporze jeszcze przed wydaniem rzeczonyj decyzji.
- 141 Nie można zatem zarzucić skarżącej, że nie wystąpiła o wszczęcie rozpatrywanego postępowania przed wydaniem zaskarżonej decyzji.
- 142 Ponadto, w zakresie, w jakim Komisja powołuje się na fakt, że skarżąca mogła wystąpić o wszczęcie rzeczonyj postępowania „w dniach i tygodniach po wydaniu decyzji w dniu 24 stycznia 2018 r.”, należy zauważyć, że taki argument jest również spekulacyjny, a ponadto sprowadza się do nałożenia na skarżącą obowiązku, który jest nieracjonalny, a nawet niemożliwy

do spełnienia. Natomiast uzasadnione jest to, że po wydaniu zaskarżonej decyzji skarżąca najpierw przygotowała i wniosła w dniu 6 kwietnia 2018 r. niniejszą skargę, a następnie, w związku z treścią zaskarżonej decyzji i rzeczonej skargi, wystąpiła o wszczęcie postępowania 1782 w celu uzyskania dalszych dowodów na poparcie swojej skargi. Podejście Komisji pomija również nieunikniony czas na koordynację pomiędzy skarżącą, jej europejskimi przedstawicielami i jej amerykańskimi przedstawicielami potrzebą do wszczęcia postępowania 1782 w Stanach Zjednoczonych do celów niniejszego postępowania. Co więcej, ponieważ na zakończenie postępowania 1782 skarżąca otrzymała dokumenty od Apple w ciągu sześciu do dziesięciu miesięcy od rozpoczęcia rzeczonego postępowania, nawet przy założeniu, że – jak twierdzi Komisja – możliwe było wystąpienie o wszczęcie takiego postępowania, gdy przygotowywała swoją skargę (między lutym a marcem 2018 r.), skarżąca najprawdopodobniej nie otrzymałaby wszystkich dokumentów w czasie umożliwiającym ich zbadanie i przedstawienie w skardze z dnia 6 kwietnia 2018 r. lub w replice z dnia 4 stycznia 2019 r.

- 143 Z drugiej strony, Komisja twierdzi, że skarżąca nie poinformowała Sądu, w szczególności w replice, o istnieniu i statusu środka prawnego wniesionego przez nią do District Court. Niemniej to zastrzeżenie Komisji również dotyczy nieistotnych kwestii, ponieważ uprzednie poinformowanie Sądu nie jest w żaden sposób wymagane przez art. 85 § 3 regulaminu postępowania.
- 144 Po drugie, w odniesieniu do zestawu dokumentów pochodzących z postępowania FTC, należy na wstępie zauważyć, że dokumenty te stanowią część akt sprawy postępowania FTC toczącego się przed District Court oraz że przed rozpoczęciem publicznej rozprawy w styczniu 2019 r. przed tym District Court zaznajomienie się z tymi dokumentami i korzystanie z nich zostały ograniczone postanowieniem zabezpieczającym z dnia 24 października 2017 r.
- 145 Strony są zgodne co do tych kwestii, podobnie jak są zgodne co do tego, że w dniu złożenia repliki w dniu 4 stycznia 2019 r. skarżąca nie miała swobodnego dostępu do wspomnianych dokumentów, ponieważ, po pierwsze, zaznajomienie się z tymi dokumentami i korzystanie z nich zostały ograniczone do określonej liczby amerykańskich prawników oraz wewnętrznych prawników skarżącej, przy czym osoby te nie mogły przekazać tych dokumentów europejskim prawnikom skarżącej ani wykorzystać ich na potrzeby postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, lub niniejszego postępowania sądowego, a po drugie, publiczna rozprawa przed District Court, w wyniku której dokumenty te zostały upublicznione, odbyła się w dniach od 4 do 29 stycznia 2019 r.
- 146 Komisja podnosi jednak, że skarżąca, na podstawie niektórych postanowień postanowienia zabezpieczającego z dnia 24 października 2017 r., nie czekając na rozpoczęcie jawnej rozprawy, która odbyła się w styczniu 2019 r., mogła wystąpić do Apple o zgodę na wykorzystanie tych dokumentów wcześniej, w ramach niniejszego postępowania.
- 147 To zastrzeżenie Komisji również nie może zostać uwzględnione, ponieważ opiera się na czystych przypuszczeniach, które nie mogą stanowić podstawy kontroli sądowej Sądu. Jak wskazuje sama Komisja, nawet gdyby amerykańscy i wewnętrzni prawnicy skarżącej, którzy mieli dostęp do rzeczonych dokumentów, byli w stanie ocenić ich przydatność w niniejszym postępowaniu, jakiegokolwiek wykorzystanie ich w tym celu wymagałoby uprzedniej zgody Apple. Nic nie wskazuje na to, aby w okolicznościach niniejszej sprawy te dwie ewentualności miały się zrealizować.

- 148 W każdym wypadku należy zauważyć, że – jak zaznaczono w pkt 138 – powstaje kwestia, czy rozpatrywane dowody były dostępne na etapie składania skargi lub repliki. Jednakże, w świetle elementów wskazanych w pkt 145 powyżej, nie miało to miejsca w niniejszej sprawie, ponieważ skarżąca złożyła replikę w dniu 4 stycznia 2019 r., czyli w tym samym dniu, w którym upływał przedłużony termin na złożenie tego pisma, i w tym samym dniu rozpoczęła się publiczna rozprawa w postępowaniu FTC, w ramach której przedmiotowe dokumenty stały się jawne. W konsekwencji, należy zauważyć, że skarżąca nie mogła przedstawić przedmiotowych dokumentów w chwili składania repliki.
- 149 Ponadto nie można uznać, że w okolicznościach niniejszej sprawy skarżąca bezzasadnie opóźniła przedstawienie przed Sądem dokumentów pochodzących z postępowania FTC. Skoro bowiem w styczniu 2019 r. trwało jeszcze postępowanie 1782, a skarżąca otrzymała dokumenty pochodzące z tego postępowania w okresie od końca lutego do końca czerwca 2019 r., to zasadne było przeanalizowanie przez nią w całości, a następnie łączne przedstawienie w lipcu 2019 r. stosownych dokumentów pochodzących z obu postępowań.
- 150 Po trzecie, w odniesieniu do wskazanych przez Komisję dokumentów, które choć pochodzą z postępowania 1782 lub z postępowania FTC, były dostępne dla skarżącej przed złożeniem skargi w niniejszej sprawie, a mianowicie wiadomości elektroniczne wymienione między nią a Apple oraz prezentacje skarżącej, należy zauważyć, iż prawdą jest, że rzeczone dokumenty były dostępne dla skarżącej indywidualnie. Niemniej dokumenty te są częścią zestawu dokumentów przekazanych skarżącej przez Apple na zakończenie postępowania 1782 lub zestawu dokumentów stanowiących akta sprawy postępowania FTC w ramach rozprawy publicznej ze stycznia 2019 r., tak że nie mogą być rozpatrywane w oderwaniu od pozostałych dokumentów składających się na te zestawy. Tym samym skarżąca i jej prawnicy niekoniecznie mogli ocenić ich znaczenie w ramach niniejszej sprawy niezależnie od pozostałych dokumentów składających się na wspomniane zestawy. Innymi słowy, z uwagi na ich pochodzenie, dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r. nie mogą być sztucznie rozdzielone, lecz w zakresie, w jakim pochodzą z postępowania 1782 lub postępowania FTC, muszą być oceniane jako całość w odniesieniu do ich dopuszczalności.
- 151 Po czwarte, to samo dotyczy trzech artykułów prasowych włączonych do dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r., które zostały opublikowane przed wniesieniem skargi, ponieważ ich opóźnione przedstawienie jest uzasadnione przedstawieniem innych dodatkowych dowodów, które artykuły te mają wspierać w przypisach do pisma przedstawiającego owe dowody.
- 152 Po piąte, jeśli chodzi o ogólne twierdzenie Komisji, że w piśmie przedstawiającym dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r. skarżąca jedynie odsyła do tych dowodów, nie podając żadnego wyjaśnienia, taka okoliczność nie ma znaczenia w kontekście oceny wymaganej na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania, lecz odnosi się, w stosownym przypadku, do zrozumiałości tych dowodów w ramach badania zasadności zarzutów skargi.
- 153 W świetle wszystkich powyższych uwag, w okolicznościach niniejszej sprawy należy stwierdzić, że przedstawienie dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r. w całości po zakończeniu pisemnego etapu postępowania jest uzasadnione wyjątkowymi okolicznościami i że dowody te powinny zatem zostać dopuszczone na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania.

B. W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego oczywistych uchybień proceduralnych

- 154 Zarzut pierwszy składa się z czterech części. Pierwsza z nich dotyczy naruszenia prawa do obrony, ponieważ skarżąca została pozbawiona możliwości przedstawienia uwag co do istotnych aspektów zaskarżonej decyzji. Druga część dotyczy naruszenia zasady dobrej administracji, ponieważ Komisja nie przeprowadziła dogłębnego, obiektywnego i starannego dochodzenia. Trzecia część dotyczy naruszenia prawa do obrony, ponieważ Komisja nie ujawniła skarżącej dowodów przydatnych dla jej obrony. Czwarta część dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasady dobrej administracji, ponieważ dokonana przez Komisję ocena okoliczności faktycznych była niewłaściwa, nieobiektywna i niepełna.
- 155 Należy zbadać części pierwszą i trzecią dotyczące naruszenia prawa do obrony.

1. Uwagi wstępne

- 156 Prawo do obrony należy do praw podstawowych, stanowiących integralną część ogólnych zasad prawa, których poszanowanie zapewniają Sąd i Trybunał (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2011 r., Solvay/Komisja, C-109/10 P, EU:C:2011:686, pkt 52).
- 157 Przestrzeganie prawa do obrony stanowi ogólną zasadę prawa Unii Europejskiej, która powinna być stosowana wówczas, gdy organ administracyjny ma podjąć w stosunku do danej osoby decyzję, która wiąże się z niekorzystnymi dla niej skutkami (wyrok z dnia 16 stycznia 2019 r., Komisja/United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, pkt 28).
- 158 Ta ogólna zasada prawa Unii jest uznana w art. 41 ust. 2 lit. a) i b) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (wyrok z dnia 25 marca 2021 r., Deutsche Telekom/Komisja, C-152/19 P, EU:C:2021:238, pkt 105).
- 159 W kontekście prawa konkurencji poszanowanie prawa do obrony oznacza, że każdy adresat decyzji stwierdzającej, iż dopuścił się on naruszenia reguł konkurencji, powinien mieć w trakcie postępowania administracyjnego możliwość przedstawienia w należyty sposób swego stanowiska w kwestii prawdziwości i znaczenia faktów i okoliczności, które są mu zarzucane, oraz w kwestii dokumentów, na których Komisja oparła swe twierdzenie o istnieniu tego naruszenia (wyroki: z dnia 25 października 2011 r., Solvay/Komisja, C-109/10 P, EU:C:2011:686, pkt 53; z dnia 25 marca 2021 r., Deutsche Telekom/Komisja, C-152/19 P, EU:C:2021:238, pkt 106).
- 160 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do naruszenia prawa do obrony dochodzi wówczas, gdy możliwe jest, że ze względu na nieprawidłowość proceduralną ze strony Komisji prowadzone przez nią postępowanie administracyjne mogło zakończyć się innym wynikiem. Skarżące przedsiębiorstwo wykazuje, że tego typu naruszenie miało miejsce, jeżeli wystarczająco udowodni nie to, że treść decyzji Komisji byłaby inna, lecz to, że gdyby ta nieprawidłowość proceduralna nie zaistniała, mogłoby lepiej zorganizować swoją obronę (wyroki: z dnia 2 października 2003 r., Thyssen Stahl/Komisja, C-194/99 P, EU:C:2003:527, pkt 31; z dnia 13 grudnia 2018 r., Deutsche Telekom/Komisja, T-827/14, EU:T:2018:930, pkt 129).
- 161 Taka ocena powinna zostać dokonana na podstawie szczególnych okoliczności faktycznych i prawnych każdego przypadku (wyrok z dnia 18 czerwca 2020 r., Komisja/RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, pkt 107).

2. W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego dotyczącej naruszenia prawa do obrony w zakresie, w jakim dotyczy braku notatek i informacji na temat spotkań i konferencji telefonicznych z osobami trzecimi

- 162 Część trzecia składa się z dwóch zastrzeżeń. Zastrzeżenie pierwsze dotyczy tego, że Komisja nie zapewniła skarżącej wystarczającego dostępu do akt sprawy. Zastrzeżenie drugie dotyczy braku w aktach sprawy notatek i informacji na temat treści spotkań i konferencji telefonicznych, które Komisja odbyła z osobami trzecimi.
- 163 Należy zbadać zastrzeżenie drugie.
- 164 Skarżąca podnosi, że Komisja jest zobowiązana do sporządzania notatek ze swoich formalnych lub nieformalnych spotkań z osobami trzecimi oraz że musi przekazać te notatki stronom objętym dochodzeniem. W niniejszej sprawie Komisja nie przekazała skarżącej żadnych notatek ze swoich spotkań z osobami trzecimi. Po wydaniu zaskarżonej decyzji Komisja, po tym, jak zwróciła się do niej skarżąca, poinformowała ją, że odbyły się spotkania i konferencje telefoniczne z osobami trzecimi i przekazała jej pozbawione jakiegokolwiek znaczenia notatki. Bardziej kompletne notatki pomogłyby zaś obronie skarżącej w szeregu kwestii. Ponadto Komisja odmówiła wskazania, czy w trakcie dochodzenia spotkała się z określoną osobą trzecią, chociaż dla obrony skarżącej przydatna byłaby informacja, czy takie spotkania miały miejsce i jakie tematy były omawiane.
- 165 Skarżąca dodaje, że rozporządzenie nr 1/2003 nie wprowadza rozróżnienia między przesłuchaniami a innymi rodzajami spotkań lub konferencji telefonicznych. Komisja nie może określić podczas spotkania lub konferencji telefonicznej, co ma charakter odciążający, a co nie, lecz to do obwinionego przedsiębiorstwa należy uznanie, czy pewne elementy akt sprawy mogą być przydatne dla jego obrony. W niniejszej sprawie notatki przekazane skarżącej przez Komisję nie są odpowiednie, ponieważ nie zawierają żadnych przydatnych informacji dotyczących treści rozmów ani charakteru informacji o poruszonych tematach, lecz identyczne i niejasne sformułowania. Skarżąca zaprzecza, że mogła ustalić informacje wymienione podczas spotkania i konferencji telefonicznych, o których mowa, na podstawie odpowiedzi osób trzecich na żądania udzielenia informacji, ponieważ notatki nie zawierają żadnego odniesienia do tych odpowiedzi i odwrotnie. Skarżąca wskazuje, że do Komisji nie należy określenie, czy osoba trzecia przekazała informacje odciążające, ponieważ Komisja ma obowiązek sporządzania notatek i przekazywania jej tych notatek.
- 166 Po pierwsze, Komisja – wskazawszy, że sporządzała odpowiednie notatki ze spotkań i konferencji telefonicznych z osobami trzecimi – odpowiada, iż nie ma żadnego ogólnego obowiązku sporządzania notatek podczas spotkań lub konferencji telefonicznych z osobami trzecimi, a jej obowiązki są bardziej ograniczone. Z jednej strony Komisja jest zobowiązana do sporządzania „pełnych notatek” ze spotkań lub konferencji telefonicznych, które stanowią przesłuchania w rozumieniu art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 w celu zebrania informacji odnoszących się do dochodzenia, przy czym skarżąca w niniejszej sprawie nie twierdziła, że spotkania lub konferencje telefoniczne z osobami trzecimi są „przesłuchaniami”. Z drugiej strony, Komisja jest zobowiązana do sporządzania „zwięzłych notatek” ze spotkań lub konferencji telefonicznych, które nie mają na celu zbierania informacji dotyczących dochodzenia, tylko wtedy, gdy osoby trzecie dostarczą dowodów obciążających, które Komisja zamierza wykorzystać, lub dowodów odciążających, na których przedsiębiorstwo mogłoby się oprzeć. Po drugie, Komisja twierdzi, że należycie sporządziła „zwięzłe notatki” z przedmiotowych spotkań i konferencji telefonicznych. Wskazuje ona, że w niniejszej sprawie – w następstwie wniosku skarżącej – stwierdziła, że

nieumyślnie nie przekazała jej notatek z jednego spotkania i trzech konferencji telefonicznych z osobami trzecimi, ale że następnie przekazała te notatki skarżącej, wskazując przedsiębiorstwa, czas i poruszane tematy. Podobnie, Komisja wyjaśnia, że zaskarżona decyzja nie opiera się na żadnych dowodach obciążających, dostarczonych przez te osoby trzecie podczas tych spotkań i konferencji telefonicznych. Po trzecie, Komisja twierdzi, że skarżąca nie wykazała, dlaczego wiedza o tym, czy Komisja spotkała się z określoną osobą trzecią, byłaby przydatna dla jej obrony, skoro decyzja opiera się na dowodach dostarczonych przez Apple i gdy trudno byłoby wyobrazić sobie, aby skarżąca twierdziła, iż wspomniana osoba trzecia mogła dostarczyć dowodów odciążających.

- 167 Komisja dodaje, iż skarżąca nie uwzględnia faktu, że osoba trzecia, która odbyła z nią spotkanie, nie przedstawiła dowodów odciążających oraz że osoby trzecie, które przeprowadziły z nią konferencje telefoniczne, wskazały, że nie omawiały kwestii nieuwjętych w informacjach przekazanych w odpowiedziach na żądania udzielenia informacji. Zdaniem Komisji jest bowiem prawdopodobne, że niektóre informacje przekazane podczas owych konferencji telefonicznych zostały już zawarte w odpowiedziach na żądania udzielenia informacji, podobnie jak jest prawdopodobne, że informacje przekazane następnie w odpowiedziach na żądania udzielenia informacji odzwierciedlają treść konferencji telefonicznych, co jest logiczne. Komisja podnosi, że argument skarżącej, zgodnie z którym rozpatrywane spotkanie i konferencje telefoniczne były przesłuchaniami w rozumieniu art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, jest spóźniony i niedopuszczalny. Ponadto Komisja stwierdza, że skarżąca nie wyjaśnia, dlaczego informacje dotyczące spotkań z osobą trzecią miałyby być istotne.
- 168 Na wstępie w niniejszej sprawie bezsporne jest, że w trakcie postępowania administracyjnego prowadzącego do wydania zaskarżonej decyzji Komisja nie przekazała skarżącej żadnych informacji dotyczących odbycia się lub treści spotkań i konferencji telefonicznych, które Komisja odbyła z osobami trzecimi.
- 169 Komisja przekazała jednak skarżącej pewne informacje dotyczące siedmiu spotkań lub konferencji telefonicznych z osobami trzecimi po wydaniu zaskarżonej decyzji. Ściślej rzecz biorąc, informacje dotyczące czterech z nich zostały przekazane, na skutek wniosku skarżącej, przed wniesieniem rozpatrywanej skargi, podczas gdy informacje dotyczące pozostałych trzech zostały przekazane w trakcie niniejszego postępowania, bądź to w odpowiedzi na argumentację skarżącej opartą na dodatkowych dowodach z dnia 26 lipca 2019 r., bądź też w odpowiedzi na środki dowodowe zarządzone przez Sąd w dniu 12 października 2020 r.
- 170 Należy zatem zbadać, czy w tych okolicznościach Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony.

a) W przedmiocie spotkania i konferencji telefonicznych z osobami trzecimi, o których informacje zostały przekazane skarżącej przed wniesieniem rozpatrywanej skargi

1) Przypomnienie kontekstu

- 171 Z przedstawionych w sprawie dowodów wynika, że po otrzymaniu zaskarżonej decyzji skarżąca zwróciła się do Komisji w dniu 25 stycznia 2018 r. o poinformowanie jej o istnieniu spotkań lub przesłuchań, które odbyła ona z osobami trzecimi, a o których informacje nie zostały przekazane skarżącej. W dniu 2 marca 2018 r. Komisja poinformowała skarżącą w drodze wiadomości elektronicznej, że sprawdziła, czy nieumyślnie nie poinformowała jej o „wszelkich spotkaniach lub przesłuchaniach”, które miały miejsce „w kontekście sprawy AT.40220”. W tym względzie

Komisja poinformowała skarżącą, że nieumyślnie nie poinformowała jej o odbyciu się jednego spotkania i trzech konferencji telefonicznych z osobami trzecimi. W tej samej wiadomości elektronicznej Komisja przekazała skarżącej dokumenty zawierające notatki z tego spotkania i z tych konferencji telefonicznych, jak również prezentację przedstawioną na owym spotkaniu.

- 172 W szczególności Komisja wskazała na spotkanie z [poufne]¹ w dniu [poufne], konferencję telefoniczną z [poufne] w dniu [poufne] oraz dwie konferencje telefoniczne w dniu [poufne], jedną z [poufne] i drugą z [poufne].
- 173 W tym względzie, po pierwsze, należy zauważyć, że to spotkanie i te konferencje telefoniczne miały miejsce przed przekazaniem pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i po wysłaniu pierwszych żądań udzielenia informacji, o których mowa w pkt 6 i 15 powyżej. Bezsporne jest zresztą, że to spotkanie i te konferencje telefoniczne miały miejsce, jak wskazała Komisja, „w kontekście sprawy AT.40220”. Po drugie, jak wynika z zaskarżonej decyzji, te osoby trzecie to dwaj konkurenci i dwaj klienci skarżącej, którzy również odpowiedzieli na niektóre ze wspomnianych żądań udzielenia informacji.
- 174 [poufne] jest konkurentem skarżącej. Jak wynika z zaskarżonej decyzji, konkurent ten [poufne]. Ponadto, zgodnie z zaskarżoną decyzją [poufne].
- 175 [poufne] jest konkurentem skarżącej. Jak wynika z zaskarżonej decyzji, jest on, wraz z [poufne], jednym z [poufne] konkurentów, którzy [poufne].
- 176 Ponadto, [poufne] i [poufne] są [poufne].
- 177 [poufne] jest POS zaopatrującym się w chipsety LTE i [poufne].
- 178 [poufne] jest POS zaopatrującym się w chipsety LTE [poufne].

2) W przedmiocie istnienia nieprawidłowości proceduralnej

- 179 Skarżąca podnosi w istocie, że Komisja uchybiła spoczywającemu na niej obowiązkowi w postaci sporządzenia notatek ze wspomnianego spotkania i wspomnianych konferencji telefonicznych oraz ich przekazania skarżącej. W szczególności skarżąca podkreśla, że notatki, które Komisja przekazała jej po wydaniu zaskarżonej decyzji, nie są odpowiednie i są pozbawione jakiegokolwiek znaczenia.
- 180 Komisja podnosi na wstępie, że skarżąca nie twierdziła w skardze, iż omawiane spotkanie i konferencje telefoniczne stanowiły „przesłuchania” w rozumieniu art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, i że w związku z tym wysunięty w replice argument oparty na naruszeniu owego przepisu jest niedopuszczalny. W każdym wypadku Komisja podnosi w istocie, że omawiane spotkanie i konferencje telefoniczne nie stanowiły przesłuchań w rozumieniu art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, jako że nie miały one na celu zebrania informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia. Komisja nie była zatem zobowiązana do sporządzenia pełnych notatek z tego spotkania i tych konferencji telefonicznych, lecz jedynie zwięzłych notatek w zakresie, w jakim osoby trzecie dostarczyły dowodów obciążających, które Komisja zamierzała wykorzystać, lub dowodów odciążających, na których przedsiębiorstwo mogło się oprzeć.

¹ Dane poufne utajnione.

- 181 W odniesieniu do dopuszczalności argumentu skarżącej, prawdą jest, że w skardze skarżąca nie powołała się wyraźnie na art. 19 rozporządzenia nr 1/2003. Jednakże w skardze wyraźnie podniosła ona, że Komisja naruszyła obowiązek zachowania notatek, lub sporządzenia odpowiednich notatek, z rzeczonoego spotkania i rzeczonych konferencji telefonicznych, i powołała się w tym celu na pkt 91 wyroku z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisji (C-413/14 P, EU:C:2017:632), który dotyczy właśnie obowiązków wynikających z art. 19 rozporządzenia nr 1/2003. W konsekwencji argumentacja przedstawiona przez skarżącą w skardze miała wyraźnie na celu zarzucenie Komisji naruszenia obowiązków wynikających z owego przepisu i związanego z nim orzecznictwa. Należy zatem oddalić podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności.
- 182 W odniesieniu do zasadności argumentu skarżącej należy przypomnieć, że art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 stanowi podstawę prawną uprawniającą Komisję do przeprowadzania przesłuchań z osobą fizyczną lub prawną w ramach dochodzenia (wyrok z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 86).
- 183 Z brzmienia samego art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 wynika, że przepis ten dąży do objęcia swoim zakresem zastosowania każdego przesłuchania mającego na celu zebranie informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia. Żaden argument oparty na brzmieniu tego przepisu albo na realizowanym przez niego celu nie pozwala bowiem na wniosek, że prawodawca zamierzał wykluczyć z zakresu stosowania tego przepisu niektórych z tych rozmów (wyrok z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 84, 87).
- 184 Jak wynika bowiem z prac przygotowawczych do rozporządzenia nr 1/2003, wspomniana podstawa prawna odnosi się do samego faktu przesłuchania osoby fizycznej lub prawnej w celu zebrania informacji [zob. wnioski dotyczące rozporządzenia Rady w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 [WE] oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 1017/68, (EWG) nr 2988/74, (EWG) nr 4056/86 i (EWG) nr 3975/87 [COM(2000) 582 final, Dz.U. 2000, C 365 E, s. 284]].
- 185 W konsekwencji okoliczność, że przesłuchania, które Komisja przeprowadziła z osobami trzecimi, mogły mieć formę spotkań lub konferencji telefonicznych, nie może wykluczyć ich z zakresu stosowania art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ mają one na celu zebranie informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia.
- 186 W niniejszym przypadku, wbrew temu, co sugeruje Komisja, istnieje szereg spójnych dowodów na to, że omawiane spotkanie i konferencje telefoniczne miały na celu zebranie informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji.
- 187 Po pierwsze, z formalnego punktu widzenia, omawiane spotkanie i konferencje telefoniczne odbyły się po rozpoczęciu przez Komisję dochodzenia w sierpniu 2014 r. (motyw 8 zaskarżonej decyzji), a w szczególności po wysłaniu pierwszych żądań udzielenia informacji, o których mowa w pkt 6 i 15 powyżej. Ponadto, wszystkie notatki sporządzone przez Komisję zawierają odniesienie do postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, a mianowicie „AT.40220”. Co więcej, wymiana wiadomości, jaką Komisja prowadziła ze skarżącą, gdy przekazywała jej rzeczono notatki (zob. pkt 171 powyżej), zawiera to samo odniesienie i wyraźnie odnosi się do „spotkań lub przesłuchań, które miały miejsce w ramach sprawy AT.40220”.

- 188 Po drugie, z materialnego punktu widzenia, wszystkie rzeczony notatki wskazują, że omawiane spotkania i konferencje telefoniczne dotyczyły rynku chipsetów, pozycji skarżącej na tym rynku lub niektórych praktyk handlowych skarżącej na tym rynku. W szczególności notatka ze spotkania z [poufne] w dniu [poufne] wskazuje, że dotyczyło ono rynku chipsetów i pozycji skarżącej na tym rynku; notatka z konferencji telefonicznej z [poufne] w dniu [poufne] wskazuje, że dotyczyła ona niektórych praktyk handlowych skarżącej w sektorze chipsetów oraz że podczas konferencji telefonicznej nie przedstawiono żadnych konkretnych dowodów; notatka z konferencji telefonicznej z [poufne] w dniu [poufne] wskazuje, że dotyczyła ona rynku chipsetów i niektórych praktyk handlowych skarżącej; a notatka z konferencji telefonicznej z [poufne] w dniu [poufne] wskazuje, że dotyczyła ona rynku chipsetów.
- 189 Ponieważ spotkanie z [poufne] oraz konferencje telefoniczne z [poufne], [poufne] i [poufne] miały na celu zebranie informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia w odniesieniu do rynku właściwego, pozycji skarżącej na tym rynku lub praktyk handlowych skarżącej na tym rynku, wchodziły one w zakres stosowania art. 19 rozporządzenia nr 1/2003.
- 190 Tymczasem gdy Komisja przeprowadza przesłuchanie na podstawie art. 19 rozporządzenia 1/2003 w celu zebrania informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia, ma ona obowiązek rejestrowania, w wybranej przez siebie formie, takiego przesłuchania. W tym względzie nie wystarczy, że Komisja przedstawi krótkie streszczenie tematów poruszanych w trakcie przesłuchania. Musi być w stanie podać wskazówki co do treści rozmów odbytych w trakcie tego przesłuchania, w szczególności charakter informacji udzielonych podczas przesłuchania na poruszone tematy (zob. podobnie wyrok z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 91, 92).
- 191 W niniejszej sprawie notatki przekazane skarżącej przez Komisję po wydaniu zaskarżonej decyzji zawierają jedynie, poza datą i nazwiskami uczestników, bardzo ogólną wskazówkę - składającą się zasadniczo z dwóch lub trzech linijek – dotyczącą poruszanych tematów, a mianowicie rynku chipsetów, pozycji skarżącej na tym rynku lub praktyk handlowych stosowanych przez skarżącą na tym rynku. Natomiast notatki te nie zawierają żadnych wskazówek co do treści rozmów odbytych w trakcie przesłuchań, w szczególności co do charakteru informacji udzielonych na poruszone tematy, jak wymaga tego orzecznictwo przytoczone w pkt 190 powyżej.
- 192 Ponadto o niepełnym charakterze owych notatek świadczą wyraźnie dwie okoliczności podkreślone przez skarżącą.
- 193 Po pierwsze, w notatce dotyczącej konferencji telefonicznej z [poufne] wskazano, że ta osoba trzecia przedstawiła swój „punkt widzenia” na temat „niektórych praktyk handlowych skarżącej w sektorze chipsetów” oraz że nie przedstawiono żadnych „konkretnych dowodów”. Jednakże, jak słusznie podkreśla skarżąca, taka notatka rodzi pytania o treść rozmów, które miały miejsce między Komisją a osobą trzecią, o informacje udzielone przez tę ostatnią oraz o brak „dowodów” - co więcej „konkretnych” - dotyczących tych informacji. Taka notatka nie pozwala zatem na zrozumienie informacji przekazanych Komisji przez [poufne], bez przedstawiania konkretnych dowodów, a tym samym nie pozwala skarżącej dowiedzieć się, jakie dowody zostały podniesione podczas tej konferencji telefonicznej, a w szczególności w zakresie możliwości, że ta osoba trzecia, a mianowicie [poufne], przedstawiła dowody obciążające, a nawet odciążające, nie przedstawiając żadnych konkretnych dowodów.

- 194 Z drugiej strony, w notatce dotyczącej spotkania z [poufne] wskazano, że dotyczyło ono rynku chipsetów i pozycji skarżącej na tym rynku. Jednakże, pomijając fakt, że taki opis nie pozwala na zrozumienie informacji przekazanych Komisji w tym zakresie przez [poufne], należy zauważyć, że notatka ta nie wspomina, że podczas tego spotkania rzeczona osoba trzecia dokonała ustnej prezentacji, ani tym bardziej treści tej prezentacji. Kopia tej prezentacji została jednak przekazana skarżącej przez Komisję po wydaniu zaskarżonej decyzji, w dniu 2 marca 2018 r. w odpowiedzi na wniosek skarżącej z dnia 25 stycznia 2018 r. Z tej 10-stronicowej prezentacji wynika, że dotyczyła ona konkretnie dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji (co wynika ze strony tytułowej tej prezentacji, na której wymieniono nazwę i numer tego postępowania), że jedna strona została poświęcona pozycji dominującej skarżącej na rynku chipsetów oraz że pięć stron zostało poświęconych [poufne]. Brak jakiegokolwiek wzmianki o takiej prezentacji i jej treści w notatce sporządzonej przez Komisję świadczy o jej nieprecyzyjnym charakterze.
- 195 Ponadto, oprócz wspomnianego, niepełnego charakteru, o ile przedstawione dowody wskazują, że dokumenty zawierające owe notatki zostały sporządzone przez Komisję odpowiednio w dniach konferencji telefonicznych lub krótko po dniu spotkania, o tyle ujawniają one również, że notatki te nie były kompletne w tych dniach i że zostały one uzupełnione lub sfinalizowane później, po wydaniu zaskarżonej decyzji. Otóż Komisja, po otrzymaniu wniosku przez skarżącą w dniu 25 stycznia 2018 r., a zatem po upływie około trzech lat od daty wspomnianych przesłuchań, po pierwsze skontaktowała się z [poufne] w celu uzyskania kopii prezentacji, którą ta osoba trzecia przedstawiła na spotkaniu, i, po drugie, skontaktowała się z [poufne], [poufne] i [poufne] w celu potwierdzenia treści sporządzonych przez nią notatek z konferencji telefonicznych, przy czym [poufne] zaproponował nawet zmiany w notatce, które zostały zaakceptowane przez Komisję. Z przedstawionych dowodów wynika zresztą, że wskazanie, iż „podczas konferencji telefonicznych nie przedstawiono żadnych konkretnych dowodów”, nie znalazło się w pierwszej wersji notatki i że zostało ono dodane po wspomnianej wymianie zdań między Komisją a [poufne].
- 196 Wynika z tego, że z naruszeniem art. 19 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja nie zarejestrowała w należyty sposób swoich przesłuchań z [poufne], [poufne], [poufne] i [poufne].
- 197 Co więcej, w zakresie, w jakim skarżąca twierdzi również, że Komisja nie przekazała jej notatek z omawianych przesłuchań, należy po pierwsze zauważyć, że – jak wyjaśniła Komisja przed Sądem – notatka ze spotkania z [poufne] została zarejestrowana w aktach sprawy dotyczącej [poufne] jako dokument niedostępny, czyli jako dokument wewnętrzny Komisji, i bez kopii prezentacji przedstawionej przez [poufne] na owym spotkaniu. Po drugie, notatki z konferencji telefonicznych z [poufne], [poufne] i [poufne] nie zostały zarejestrowane w aktach sprawy.
- 198 Niezależnie od tego, jakie są tego powody, bezsporne jest, że skarżąca nie została poinformowana o odbyciu się i zakresie tych przesłuchań w trakcie postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji. Nie zostały one również wymienione w opisie postępowania administracyjnego zawartym w zaskarżonej decyzji.
- 199 W tym względzie wystarczy zauważyć, że choć oczywiście dopuszczalne jest wyłączenie z postępowania administracyjnego elementów, które nie mają żadnego związku z twierdzeniami dotyczącymi stanu faktycznego i prawnego zawartymi w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów i w związku z tym nie mają żadnego znaczenia dla dochodzenia, jednak wskazanie elementów przydatnych do obrony zainteresowanego przedsiębiorstwa nie należy wyłącznie do Komisji (wyroki z dnia 7 stycznia 2004 r., Aalborg Portland i in./Komisja, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, EU:C:2004:6, pkt 126; z dnia

16 czerwca 2011 r., FMC Foret/Komisja, T-191/06, EU:T:2011:277, pkt 306). Z tego punktu widzenia należy zauważyć, że nie można pominąć w aktach sprawy zapisu przesłuchań mających na celu zebranie informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia, a więc wchodzących w zakres art. 19 rozporządzenia 1/2003, takich jak przedmiotowe przesłuchania.

- 200 O ile Komisja twierdzi, że nieprzekazanie skarżącej tych informacji lub tych notatek wynikało ze zwykłego „przeoczenia” i że przekazała je niezwłocznie jak tylko się o tym zorientowała po złożeniu przez skarżącą wniosku z dnia 25 stycznia 2018 r., o tyle takie okoliczności, późniejsze niż wydanie zaskarżonej decyzji, nie są w stanie usunąć nieprawidłowości proceduralnej, której dopuściła się Komisja. Po pierwsze, notatki przekazane skarżącej przez Komisję, z uwagi na ich niepełny charakter, nie usuwają bowiem braku zarejestrowania w rozumieniu art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ nie wskazują na informacje zebrane w trakcie omawianych przesłuchań. Po drugie, należy przypomnieć, iż spóźnione zapoznanie się, po wydaniu decyzji, z niektórymi informacjami, które powinny znajdować się w aktach sprawy, nie musi sprawiać, że przedsiębiorstwo, znajdzie się w sytuacji, w której znajdowałoby się, gdyby miało możliwość posłużenia się tymi samymi informacjami, by zaprezentować Komisji swe uwagi ustne i na piśmie (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2011 r., Solvay/Komisja, C-109/10 P, EU:C:2011:686, pkt 56).
- 201 Z powyższego wynika, że w odniesieniu do spotkania z [poufne] oraz konferencji telefonicznych z [poufne], [poufne] i [poufne] Komisja uchybiła spoczywającym na niej obowiązkom w zakresie rejestrowania wynikającym z art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, a w konsekwencji nie włączyła zapisów z owych przesłuchań do akt sprawy.

3) W przedmiocie naruszenia prawa do obrony

- 202 W odniesieniu do konsekwencji, jakie należy wyciągnąć z ustalenia dokonanego w pkt 201 powyżej, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 160 i 161 powyżej, należy ustalić, czy biorąc pod uwagę szczególne okoliczności faktyczne i prawne niniejszej sprawy, skarżąca w wystarczającym stopniu wykazała, że mogłaby lepiej zorganizować swoją obronę w braku wskazanej nieprawidłowości proceduralnej.
- 203 Należy rozpocząć od stwierdzenia, że biorąc pod uwagę tożsamość wskazanych osób trzecich, treść notatek sporządzonych przez Komisję oraz treść zaskarżonej decyzji, skarżąca podkreśliła, iż te osoby trzecie mogły dostarczyć informacji, które mogłyby pomóc w jej obronie, w szczególności w odniesieniu do definicji rynku właściwego, równowagi sił na tym rynku i pozycji dominującej, skutku w postaci wykluczenia oraz wzrostu efektywności. W tym względzie skarżąca przedłożyła Sądowi załącznik do skargi (załącznik A.9.7) mający na celu wyjaśnienie kwestii, które mogły zostać omówione podczas owych przesłuchań, oraz sposobu, w jaki elementy te mogły pomóc w jej obronę. Komisja, podważając najpierw dopuszczalność tego załącznika, zakwestionowała jego treść w załączniku do odpowiedzi na skargę (załącznik B.5). Strony kontynuowały następnie wymianę zdań na ten temat w załączniku do repliki (załącznik C.12) oraz w załączniku do dupliki (załącznik D.9).
- 204 W pierwszej kolejności, należy przypomnieć, że w zaskarżonej decyzji zarzuca się skarżącej, że poprzez swoje zachowanie polegające na dokonywaniu wypłat z tytułu wyłączności zmniejszyła zachęty Apple do zwrócenia się do jej konkurentów na rynku chipsetów LTE (sekcje 11.4.1 i 11.4.2 zaskarżonej decyzji). W tym ostatnim względzie w zaskarżonej decyzji Komisja wyraźnie odnosi się do [poufne] i wspomina również o [poufne].

- 205 W związku z tym osoby trzecie przesłuchane przez Komisję w ramach omawianych przesłuchań to dwaj konkurenci skarżącej, którzy rzekomo zostali wykluczeni wskutek jej zachowania ([poufne] i [poufne]), oraz dwaj POS zaopatrujący się w chipsety LTE, czyli konkurenci klienta skarżącej, który otrzymał rozpatrywane wypłaty ([poufne] i [poufne]).
- 206 W drugiej kolejności, po pierwsze, bezsporne jest, że skarżąca – podobnie jak Sąd – nie dysponuje żadną dokładną wskazówką na temat informacji zebranych przez Komisję w trakcie omawianych przesłuchań, mimo że przesłuchania te dotyczyły przedmiotu dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, a jak właśnie zauważono, wśród wskazanych osób trzecich znajdowali się konkurenci skarżącej, którzy rzekomo zostali wykluczeni wskutek jej zachowania, w tym w szczególności [poufne], czyli [poufne].
- 207 W aktach sprawy nie ma bowiem żadnego dokumentu dotyczącego wspomnianych przesłuchań, który pozwalałby z całą pewnością zrekonstruować dokładne informacje odnoszące się do przedmiotu dochodzenia, udzielone przez wskazane osoby trzecie w trakcie tych przesłuchań oraz to, w jakim stopniu ich treść mogła stanowić dowód odciążający, obciążający lub nawet neutralny.
- 208 W tym względzie, w odniesieniu do konferencji telefonicznych z [poufne], [poufne] i [poufne], spekulacją jest twierdzenie, jak czyni to Komisja, iż „prawdopodobne” jest, że informacje udzielone przez te osoby trzecie były podobne do tych przekazanych w ich odpowiedziach na niektóre żądania udzielenia informacji, i że zatem nie zawierały żadnych potencjalnych dowodów odciążających. Przede wszystkim, notatki z omawianych przesłuchań nie zawierają żadnych odniesień do jakiegokolwiek innego dokumentu, w tym do odpowiedzi na żądania udzielenia informacji. Ich treści nie można zatem zrekonstruować na podstawie innych źródeł znajdujących się w aktach sprawy. Następnie, okoliczność, że około trzy lata po przeprowadzeniu rzeczonych przesłuchań i po wydaniu zaskarżonej decyzji te osoby trzecie potwierdziły Komisji w drodze wiadomości elektronicznej – na jej wniosek i w celu udzielenia odpowiedzi na wniosek skarżącej z dnia 25 stycznia 2018 r. - że treść tych przesłuchań została „odzwierciedlona” w ich odpowiedziach na niektóre żądania udzielenia informacji, nie pozwala na wyciągnięcie jakiegokolwiek ostatecznego wniosku co do treści tych rozmów, w szczególności co do dokładnego charakteru informacji udzielonych na poruszone tematy.
- 209 W odniesieniu do spotkania z [poufne], wbrew temu, co sugeruje Komisja, prezentacja sporządzona przez tę osobę trzecią na wspomnianym spotkaniu w żaden sposób nie wyklucza, że omawiane były aspekty inne niż wymienione w tej prezentacji, ponieważ owa prezentacja nie została wymieniona w notatce ze spotkania i tylko jedna strona tej prezentacji dotyczy tematów wymienionych w tej notatce. W każdym wypadku, nawet przy założeniu, że prezentacja [poufne] mogłaby zostać uznana za w pełni odzwierciedlającą treść tego spotkania i pozwalającą wykluczyć możliwość, że ta osoba trzecia mogła dostarczyć materiał przydatny do obrony skarżącej, nie miałyby to wpływu na ustalenia poczynione w odniesieniu do przesłuchań z [poufne], [poufne] i [poufne].
- 210 Z drugiej jednak strony, biorąc pod uwagę okoliczności przypomniane w pkt 204 i 205 powyżej, kilka dowodów przedstawionych przez skarżącą ma na celu dostarczenie dowodu prima facie potwierdzającego jej twierdzenie, zgodnie z którym informacje, które Komisja oraz [poufne], [poufne], [poufne] i [poufne] mogły wymienić podczas omawianych przesłuchań, mogły umożliwić skarżącej lepsze zorganizowanie jej obrony.

- 211 Przede wszystkim, jak wynika z przedstawionych przez skarżącą notatek i prezentacji, bezsporne jest, że wszystkie owe przesłuchania dotyczyły, w ramach dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, rynku chipsetów, pozycji skarżącej na tym rynku lub jej praktyk handlowych na tym rynku. W szczególności z notatek z dwóch z rzeczonych przesłuchań, a mianowicie z przesłuchania z [poufne] i przesłuchania z [poufne] wyraźnie wynika, że praktyki handlowe skarżącej były omawiane przez Komisję i te osoby trzecie. Wprawdzie notatki z dwóch pozostałych przesłuchań nie odnoszą się do praktyk handlowych skarżącej, ale jest mało wiarygodne, że podczas przesłuchania z [poufne] przeprowadzonego tego samego dnia co przesłuchanie z [poufne], Komisja nie starała się również uzyskać informacji na temat praktyk handlowych skarżącej objętych dochodzeniem od jednego z rzekomo wykluczonych konkurentów. Ponadto, jak wynika z prezentacji przekazanej skarżącej przez Komisję, spotkanie z [poufne] dotyczyło również praktyk handlowych skarżącej na rynku chipsetów. Nawet gdyby ta osoba trzecia dostarczyła informacji dotyczących [poufne], jest również mało wiarygodne, że Komisja nie starała się zebrać informacji na temat praktyk skarżącej objętych jej dochodzeniem.
- 212 W konsekwencji w takich okolicznościach, jak podnosi skarżąca, należy stwierdzić, że informacje zebrane przez Komisję od tych osób trzecich podczas omawianych przesłuchań, a w szczególności od rzekomo wykluczonych konkurentów, mogły być istotne dla jej obrony.
- 213 Następnie, tytułem uzupełnienia, należy zauważyć, że w tabelach zawartych w załączniku A.9.7, uwzględniając treść zaskarżonej decyzji i szczególne okoliczności niniejszej sprawy, skarżąca podkreśliła fakt, iż Komisja mogła omówić pewne określone aspekty ze wskazanymi osobami trzecimi.
- 214 W tym względzie należy na wstępie zauważyć, że wbrew temu, co twierdzi Komisja, przedstawiony przez skarżącą załącznik A.9.7 do skargi nie może zostać uznany za niedopuszczalny. Celem tego załącznika jest schematyczne – w postaci tabel – wsparcie argumentów przedstawionych w skardze w odniesieniu do każdego z omawianych przesłuchań w związku z treścią każdej notatki. Co więcej, zakres wymian informacji, jakie miały miejsce między stronami w tym względzie, zawartych w tabelach przedstawionych w załączniku B.5 do odpowiedzi na skargę, w załączniku C.12 do repliki i w załączniku D.9 do dupliki, obejmujących łącznie znaczną liczbę stron, wskazuje na stosowność umieszczenia takich tabel w załącznikach, a nie powielania ich w głównej części pism procesowych.
- 215 W niniejszej sprawie wyjaśnienia przedstawione przez skarżącą dotyczą pewnych kwestii, które uważa ona za istotne dla swojej obrony.
- 216 Po pierwsze, skarżąca wskazała, że konferencja telefoniczna z [poufne] mogła w szczególności dotyczyć zdolności [poufne] do dostarczenia Apple chipsetów LTE dla iPhone'ów i iPadów w rozpatrywanym okresie, przyczyn i znaczenia braku konkurencyjnych zintegrowanych chipsetów LTE [poufne], charakteru i zakresu inwestycji koniecznych do spełnienia wymogów Apple i związanej z tym ochrony umownej oraz ewentualnego braku sprzeciwu ze strony [poufne] wobec rozpatrywanych umów lub skargi [poufne], co stanowiłoby dowody odciążające. Zdaniem skarżącej, ponieważ zgodnie z zaskarżoną decyzją, [poufne] było [poufne], wszelkie wskazówki przekazane przez [poufne] mają ewidentne znaczenie dla obrony skarżącej.
- 217 Po drugie, skarżąca wskazała, że konferencja telefoniczna z [poufne] mogła dotyczyć w szczególności cech porównawczych jej chipsetów LTE oraz chipsetów [poufne] i [poufne], wymagań Apple wobec potencjalnych dostawców, charakteru i zakresu szczególnych inwestycji niezbędnych dla Apple i związanej z tym ochrony umownej, a także dynamiki rynku i powodów

[poufne]. Zdaniem skarżącej, ponieważ po wydaniu zaskarżonej decyzji chipsety LTE [poufne] zostały uznane przez Apple za potencjalnie konkurencyjne alternatywy dla chipsetów skarżącej w niektórych modelach iPadów, wszelkie wskazówki przedstawione przez [poufne] miałyby ewidentne znaczenie dla obrony skarżącej.

- 218 Po trzecie, skarżąca wskazała, że spotkanie z [poufne] i konferencja telefoniczna z [poufne] mogły dotyczyć w szczególności wymagań spółki Apple wobec jej dostawców w porównaniu z wymaganiami innych POS oraz cech porównawczych chipsetów skarżącej i chipsetów jej konkurentów.
- 219 W celu odparcia argumentów skarżącej Komisja wskazała w załączniku B.5 do odpowiedzi na skargę, że odpowiedzi [poufne] na żądania udzielenia informacji z [poufne] i z [poufne] potwierdzają, iż notatka z konferencji telefonicznej z [poufne] nie ujawniła żadnego dowodu odciążającego w odniesieniu do kwestii podniesionych przez skarżącą, ponieważ w rzeczonych odpowiedziach [poufne] nie udzielił żadnych informacji w tym zakresie. Komisja wysunęła podobny argument w odniesieniu do kwestii podniesionych przez skarżącą w związku z [poufne], opierając się na odpowiedziach tej osoby trzeciej na żądania udzielenia informacji z [poufne] i z [poufne], w odniesieniu do kwestii podniesionych przez skarżącą w związku z [poufne], opierając się na prezentacji przedstawionej przez tę osobę trzecią podczas rozpatrywanego spotkania, a w odniesieniu do kwestii podniesionych przez skarżącą w związku z [poufne], opierając się na odpowiedzi tej osoby trzeciej na żądania udzielenia informacji z [poufne] i [poufne] oraz z [poufne].
- 220 Na początku, w zakresie, w jakim Komisja odsyła do odpowiedzi [poufne], [poufne] i [poufne] na żądania udzielenia informacji oraz do prezentacji [poufne] w celu twierdzenia, iż te osoby trzecie nie wskazały dowodów odciążających, wystarczy zauważyć, że takie argumenty należy oddalić z powodów przedstawionych w pkt 208 i 209 powyżej.
- 221 Natomiast, wbrew temu, co sugeruje Komisja, w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy wyjaśnienia przedstawione przez skarżącą w załączniku do skargi zmierzają do konkretnego wykazania, że przesłuchania, które Komisji przeprowadziła ze wskazanymi osobami trzecimi, mogły dotyczyć elementów takich jak te, o których mowa w pkt 216–218 powyżej, które, w stosownym przypadku, mogłyby pomóc skarżącej w lepszej obronie, w szczególności w odniesieniu do skutków i uzasadnienia jej zachowania na rynku chipsetów LTE.
- 222 Wreszcie i dla dalszego uzupełnienia, jak wskazuje Komisja, należy stwierdzić, że w sekcjach 11.4.1 i 11.4.2 zaskarżonej decyzji, oprócz informacji dostarczonych przez samą skarżącą, Komisja odniosła się wyłącznie do informacji i dokumentów pochodzących od Apple. Natomiast w owych sekcjach zaskarżonej decyzji Komisja nie odniosła się do żadnego dowodu, który został dostarczony przez [poufne], [poufne], [poufne] i [poufne], a w szczególności przez rzekomo wykluczonych konkurentów skarżącej. Informacje udzielone przez niektóre z tych osób trzecich ([poufne], [poufne] i [poufne]) są bowiem wymienione jedynie w podsekcji 11.4.4 zaskarżonej decyzji (motywy 475, 476 i 478) w celu poparcia twierdzenia, że Apple jest „interesującym klientem”.
- 223 Jednakże takie ustalenie, w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy, dalekie od wykluczenia naruszenia prawa skarżącej do obrony, skłania do wykazania, że – jak w istocie podnosi skarżąca – wiedza o treści rozpatrywanych przesłuchań mogła okazać się przydatna dla jej obrony. Otóż wiedza o tym, że rzeczono osoby trzecie, a w szczególności konkurenci skarżącej, którzy rzekomo zostali wykluczeni przez zachowanie skarżącej ([poufne] i [poufne]), nie przedstawiły żadnych dowodów obciążających, mogących potwierdzić zarzucany przez

Komisję skutek w postaci wykluczenia, gdy zostali przesłuchani w ramach postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, mogłaby umożliwić skarżącej przedstawienie zarzucanego jej zachowania w innym świetle i uzasadnienie jej obrony w inny sposób.

- 224 Z całości powyższych rozważań wynika, że biorąc pod uwagę szczególne okoliczności faktyczne i prawne niniejszej sprawy, w zakresie w jakim Komisja nie zarejestrowała w należyty sposób omawianych przesłuchań, a skarżąca lub jej przedstawiciele otrzymali informacji o samym fakcie ich przeprowadzenia dopiero po wydaniu zaskarżonej decyzji, a przed wniesieniem niniejszej skargi, Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony. Dowody przedstawione przez skarżącą wykazują bowiem, że przesłuchania z [poufne] i [poufne], czyli z dwoma konkurentami skarżącej, którzy zostali rzekomo wykluczeni, oraz z [poufne] i [poufne], czyli z dwoma POS, którzy zaopatrywali się w chipsety LTE, mogły dostarczyć informacji istotnych dla dalszego przebiegu postępowania, które mogły mieć znaczenie dla skarżącej, umożliwiając jej lepszą organizację jej obrony.
- 225 W świetle tego naruszenia prawa skarżącej do obrony należy uwzględnić część trzecią zarzutu pierwszego skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona spotkania z [poufne] oraz konferencji telefonicznych z [poufne], [poufne] i [poufne], o których informacje zostały przekazane skarżącej przed wniesieniem niniejszej skargi.
- 226 W okolicznościach niniejszej sprawy należy dokonać dalszej analizy niniejszej części zarzutu w odniesieniu do spotkania i konferencji telefonicznej z osobą trzecią, o których informacje zostały przekazane skarżącej w trakcie niniejszego postępowania w odpowiedzi na argumenty oparte na dodatkowych dowodach z dnia 26 lipca 2019 r.

b) W przedmiocie konferencji telefonicznej i spotkania z osobą trzecią, o których informacje zostały przekazane skarżącej w trakcie niniejszego postępowania w odpowiedzi na argumenty oparte na dodatkowych dowodach z dnia 26 lipca 2019 r.

1) Przypomnienie kontekstu

- 227 Z przedstawionych dowodów wynika, że po odpowiedzi Komisji z dnia 2 marca 2018 r. informującej skarżącą o istnieniu spotkania z [poufne] oraz konferencji telefonicznych z [poufne], [poufne] i [poufne], w wiadomości elektronicznej z dnia 5 marca 2018 r. skarżąca zwróciła się do Komisji o potwierdzenie, że Komisja nie spotkała się z [poufne] formalnie ani nieformalnie. W wiadomości elektronicznej z dnia 13 marca 2018 r. Komisja powtórzyła, że w następstwie wniosku skarżącej z dnia 25 stycznia 2018 r. sprawdziła, czy przez przeoczenie nie poinformowała jej o „[wszystkich] spotkaniach lub przesłuchaniach”, które miały miejsce „w kontekście sprawy AT.40220”, i że przekazała jej informacje w tym zakresie w wiadomości elektronicznej z dnia 2 marca 2018 r. ze względów dobrej administracji. Komisja dodała, że po wydaniu zaskarżonej decyzji nie będzie już odpowiadać na tego rodzaju pytania.
- 228 Odpowiedzi udzielone przez Komisję skarżącej w dniach 2 i 13 marca 2018 r. mogły sugerować, że informacje udzielone w odniesieniu do spotkań lub konferencji telefonicznych z osobami trzecimi były wyczerpujące i że w związku z tym Komisja nie odbyła żadnych spotkań lub konferencji telefonicznych z [poufne], a jedynie z [poufne], [poufne], [poufne] i [poufne].

- 229 W skardze skarżąca podniosła jednak, że nie posiada żadnych wyraźnych wskazówek potwierdzających lub zaprzeczających odbyciu się i zakresowi jakichkolwiek spotkań lub konferencji telefonicznych pomiędzy Komisją a [poufne].
- 230 Ani w odpowiedzi na skargę, ani w duplice Komisja nie zaprzeczyła ani nie potwierdziła, że takie spotkania lub konferencje telefoniczne odbyły się.
- 231 Dopiero po przedstawieniu przez skarżącą dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r., Komisja w uwagach z dnia 30 października 2019 r. dotyczących owych dowodów odniosła się do tego, że doszło do konferencji telefonicznej z [poufne] w dniu [poufne] oraz spotkania z [poufne] w dniu [poufne], jednocześnie wyraźnie stwierdzając, że nie posiada żadnych notatek ani protokołów z tej konferencji telefonicznej ani z tego spotkania.
- 232 Jednakże, ponieważ Komisja wskazała, że jest gotowa dostarczyć więcej informacji na temat kontekstu konferencji telefonicznej z [poufne] z dnia [poufne] w ramach środków dowodowych, Sąd przyjął takie środki w celu uzyskania tych informacji. Rozpatrzenie odpowiedzi Komisji na te środki dowodowe doprowadziło do podjęcia kroków proceduralnych opisanych w pkt 78–92 powyżej.
- 233 W tym względzie, po pierwsze, należy zauważyć, że konferencja telefoniczna i spotkanie z [poufne] miały miejsce przed pismem w sprawie przedstawienia zarzutów i po wysłaniu pierwszych żądań udzielenia informacji, o których mowa w pkt 15 powyżej. Po drugie, jak wynika z zaskarżonej decyzji, ta osoba trzecia [poufne] i odpowiedziała na niektóre z owych żądań udzielenia informacji.
- 234 Jednak [poufne] zajmuje szczególną pozycję w ramach zaskarżonej decyzji. Szereg elementów wskazuje bowiem na znaczenie tej osoby trzeciej w systematyce zaskarżonej decyzji: [poufne]. Ponadto, z proceduralnego punktu widzenia ta osoba trzecia [poufne].
- 2) *W przedmiocie istnienia nieprawidłowości proceduralnej*
- 235 Argumenty przedstawione przez skarżącą zmierzają do stwierdzenia, że Komisja nie wywiązała się z obowiązku poinformowania skarżącej o wspomnianej konferencji telefonicznej i wspomnianym spotkaniu ani z obowiązku sporządzenia z nich notatek.
- 236 Komisja, gdy ich istnienie nie zostało jeszcze potwierdzone (na etapie odpowiedzi na skargę i dupliki), twierdziła, iż skarżąca nie wykazała znaczenia tych informacji. Następnie, po przyznaniu ich istnienia (na etapie uwag dotyczących dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r.), podniosła, po pierwsze, że skarżąca nie wykazała, że godny ubolewania brak notatek z konferencji telefonicznej z dnia [poufne] działał na jej szkodę, a po drugie, że spotkanie z dnia [poufne] dotyczyło raczej ogólnych kwestii niż sprawy AT.40220.
- 237 Na wstępie, w odniesieniu do notatek z owej konferencji telefonicznej i owego spotkania, bezsporne jest, jak przyznała Komisja w uwagach dotyczących dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r., że nie sporządziła ona żadnych notatek ani z konferencji telefonicznej z dnia [poufne], ani ze spotkania z dnia [poufne]. Komisja przyznaje również, że brak notatek z konferencji telefonicznej z dnia [poufne] stanowi godne ubolewania uchybienie z jej strony.
- 238 W każdym wypadku, w zakresie w jakim argumenty Komisji należy rozumieć jako sugerujące, iż omawiana konferencja telefoniczna i omawiane spotkanie nie podlegały obowiązkowi rejestrowania wynikającego z art. 19 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, na który powołuje się

skarżąca w skardze, wystarczy zauważyć, że z przedstawionych dowodów wynika, że zarówno konferencja telefoniczna z dnia [poufne], jak i spotkanie z dnia [poufne] – poza tym, że odbyły się po wszczęciu przez Komisję dochodzenia w sierpniu 2014 r. (motyw 8 zaskarżonej decyzji), a w szczególności po wysłaniu pierwszych żądań udzielenia informacji, o których mowa w pkt 15 powyżej – miały na celu zebranie informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji.

- 239 W odniesieniu do, po pierwsze, konferencji telefonicznej z [poufne] z dnia [poufne], wersja jawna dokumentu zawierającego wpis w kalendarzu elektronicznym o tej konferencji telefonicznej, sporządzona przez Komisję w dniu 26 kwietnia 2021 r. w odpowiedzi na środek dowodowy z dnia 12 października 2020 r., zawiera w polu dotyczącym jej „przedmiotu” odniesienie do nazwy postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, a mianowicie „Sapphire”. Ponadto w uwagach dotyczących dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r. oraz w wersji jawnej pisma z dnia 19 listopada 2020 r. sama Komisja wyjaśniła, że celem wspomnianej konferencji telefonicznej było zebranie informacji na temat definicji rynku i dynamiki rynku objętego owym postępowaniem, w celu uzyskania podstawowego obrazu tego rynku i przygotowania odpowiednich pytań, które zostaną zawarte w żądaniach udzielenia informacji. Wynika z tego, że celem owej konferencji telefonicznej było zebranie informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji.
- 240 Po drugie, w odniesieniu do spotkania z [poufne] w dniu [poufne] Komisja wskazała, że miało ono na celu omówienie ogólnych kwestii prawa konkurencji i praktyk patentowych skarżącej. Wymiana wiadomości elektronicznych dotyczących organizacji tego spotkania, przedstawiona przez Komisję w odpowiedzi na środki organizacji postępowania z dnia 8 października 2020 r., rzeczywiście potwierdza, że [poufne] wnioskował o spotkanie w celu omówienia „aktualnych kwestii związanych z konkurencją i własnością intelektualną”. Jednakże informacja ta w żaden sposób nie wyklucza tego, że przedmiot dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, mógł zostać omówiony. Sama Komisja wyjaśniła, iż na tym spotkaniu [poufne] twierdził, że niektóre praktyki skarżącej w zakresie własności intelektualnej powinny zostać objęte zakresem owego dochodzenia. W konsekwencji, skoro zakres dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, został wyraźnie wskazany przez osobę trzecią w celu jego rozszerzenia, należy stwierdzić, że spotkanie to dotyczyło również, w całości lub w części, informacji odnoszących się do przedmiotu owego dochodzenia.
- 241 Ponadto, to ostatnie ustalenie znajduje potwierdzenie w dodatkowych dowodach z 26 lipca 2019 r.
- 242 Pierwsza prezentacja [poufne] z dnia [poufne] dotycząca skarżącej i poprzedzająca spotkanie z dnia [poufne], przedłożona przez skarżącą w ramach dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r., wyraźnie wskazuje, że [poufne] planował odbyć spotkanie z Komisją w tygodniu [poufne] w sprawie dochodzeń Komisji dotyczących skarżącej na temat, po pierwsze, „rabatów lojalnościowych”, czyli zachęt oferowanych klientom za kupowanie wyłącznie chipsetów skarżącej, a po drugie, [poufne]. W tej samej prezentacji wskazano w odniesieniu do wspomnianych „rabatów lojalnościowych”, że [poufne] i podniesiono kwestię [poufne]. Co więcej, owa prezentacja zawierała stronę dotyczącą [poufne], w której stwierdzono, że [poufne].
- 243 W drugiej prezentacji [poufne] z dnia [poufne] dotyczącej skarżącej i następującej po spotkaniu [poufne], przedłożonej przez skarżącą w dodatkowych dowodach z dnia 26 lipca 2019 r., po pierwsze, przedstawiono bieżącą sytuację dochodzenia Komisji, wskazując, że zbliża się moment przedstawienia zarzutów i że Komisja spotkała się ze skarżącą w dniu [poufne], że to dochodzenie dotyczy rabatów lojalnościowych i warunków wyłączności, że było [poufne] oraz że było [poufne].

Po drugie, po opisie [poufne], we wspomnianej prezentacji wskazano, że istnieje szereg [poufne], a mianowicie [poufne], zgodnie z którymi [poufne], oraz że prawdopodobna jest znaczna grzywna w wysokości około 1 mld USD.

- 244 Te prezentacje [poufne] poprzedzające i następujące po spotkaniu tej osoby trzeciej z Komisją w dniu [poufne] potwierdzają jedynie ustalenie, że podczas tego spotkania Komisja i ta osoba trzecia omawiały informacje odnoszące się do przedmiotu dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji.
- 245 Ponieważ celem konferencji telefonicznej i spotkania z [poufne] było zebranie informacji odnoszących się do przedmiotu dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, w szczególności w odniesieniu do dynamiki rynku, zakresu dochodzenia, a nawet niektórych argumentów obrony skarżącej, wchodziły one w zakres stosowania art. 19 rozporządzenia nr 1/2003.
- 246 W niniejszym przypadku, jak zauważono w pkt 237 powyżej, bezsporne jest, że Komisja nie zarejestrowała w żaden sposób omawianych przesłuchań.
- 247 Ponadto, takie uchybienie jest trudne do pogodzenia z dokumentami przedstawionymi przez skarżącą w ramach dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r., które ujawniają, że ze swej strony osoba trzecia, z którą spotkała się Komisja, najpierw przygotowała, a następnie wykonała wewnętrznie czynności związane ze spotkaniem z dnia [poufne] (zob. pkt 242 i 243 powyżej), co potwierdza znaczenie tego spotkania w ramach dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji.
- 248 Wynika z tego, że z naruszeniem art. 19 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja nie zarejestrowała w należyty sposób przeprowadzonych przez nią przesłuchań z [poufne].
- 249 Co więcej, w zakresie, w jakim skarżąca podnosi, iż Komisja nie poinformowała jej o omawianych przesłuchaniach, należy przypomnieć, że w trakcie postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, Komisja rzeczywiście nie odniosła się do przesłuchań, które przeprowadziła z [poufne]. Jak wynika zaś z pkt 199 powyżej, Komisja nie może nie włączyć do akt sprawy zapisu przesłuchań takich jak te, które przeprowadziła z [poufne].
- 250 Ponadto naruszenie to nie może zostać naprawione tylko dlatego, że Komisja dostarczyła pewnych informacji na temat przesłuchań, które przeprowadziła z [poufne] w trakcie niniejszego postępowania. Dokonywana przez Sąd kontrola sądowa zarzutów nie ma na celu ani nie skutkuje zastąpieniem pełnej analizy sprawy przeprowadzanej w ramach postępowania administracyjnego (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2011 r., Solvay/Komisja, C-109/10 P, EU:C:2011:686, pkt 56). Ponadto, po pierwsze, w ramach niniejszego postępowania Komisja nie przedstawiła żadnego zapisu odnoszącego się do informacji zebranych podczas omawianych przesłuchań. Po drugie, jak wynika z orzecznictwa przywołanego w pkt 200 powyżej, spóźnione zapoznanie się z niektórymi informacjami, które powinny znajdować się w aktach sprawy, nie sprawi, że przedsiębiorstwo, które wniosło skargę na decyzję Komisji, znajdzie się w sytuacji, w której znajdowałoby się, gdyby miało możliwość posłużenia się tymi samymi informacjami, by zaprezentować tej instytucji swe uwagi ustne i na piśmie.

251 Z wszystkich powyższych rozważań wynika, że w odniesieniu do konferencji telefonicznej i spotkania z [poufne] Komisja uchybiła obowiązkowi w zakresie rejestrowania wynikającym z art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, a zatem do włączenia zapisu z owych przesłuchań do akt sprawy.

3) *W przedmiocie naruszenia prawa do obrony*

252 W odniesieniu do konsekwencji, jakie należy wyciągnąć z ustalenia dokonanego w pkt 251 powyżej, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 160 i 161 powyżej, należy ustalić, czy w świetle szczególnych okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy skarżąca w wystarczającym stopniu wykazała, że mogłaby lepiej zorganizować swoją obronę w braku owych nieprawidłowości proceduralnych.

253 W tym zakresie należy na wstępie zauważyć, że ze względu na tożsamość tej osoby trzeciej i treść zaskarżonej decyzji skarżąca wskazała, że wiedza o tym, co zostało omówione między Komisją a tą osobą trzecią, miałaby ewidentne znaczenie dla jej obrony. W szczególności skarżąca podkreśliła, że odpowiednie notatki z tych przesłuchań pomogłyby jej w kilku aspektach obrony, i przedstawiła wyjaśnienia w tym zakresie w załączniku A.9.7 do skargi. Zdaniem skarżącej fakt, iż ta osoba trzecia była do niej wrogo nastawiona, nie wyklucza, że mogła ona dostarczyć informacji przydatnych do obrony skarżącej, zarówno dlatego, że mogły one być odciążające, jak i dlatego, że mogły to być niepełne lub nieprawdziwe informacje obciążające.

254 W pierwszej kolejności, należy przypomnieć, iż w zaskarżonej decyzji zarzuca się skarżącej, że zmniejszyła ona zachęty Apple do zwrócenia się do jej konkurentów na rynku chipsetów LTE (pkt 204 powyżej).

255 Tym samym osoba trzecia wysłuchana przez Komisję w ramach dwóch omawianych przesłuchaniach [poufne]. Ponadto, z proceduralnego punktu widzenia, ta osoba trzecia [poufne].

256 W drugiej kolejności, po pierwsze, bezsporne jest, że skarżąca – podobnie jak Sąd – nie dysponuje dokładnymi wskazówkami dotyczącymi informacji zebranych przez Komisję w trakcie omawianych przesłuchań, mimo że przesłuchania te odnosiły się do przedmiotu dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, oraz że, jak właśnie zauważono, wskazana osoba trzecia [poufne].

257 W aktach sprawy nie ma bowiem żadnego dokumentu dotyczącego wspomnianych przesłuchań, który pozwalałby z całą pewnością zrekonstruować informacje odnoszące się do przedmiotu dochodzenia udzielone przez wskazaną osobę trzecią w trakcie tych przesłuchań oraz to, w jakim stopniu ich treść mogła stanowić dowód odciążający, obciążający lub nawet neutralny.

258 W tym względzie argumenty Komisji, zgodnie z którymi w odniesieniu do konferencji telefonicznej z dnia [poufne], po pierwsze, nie jest „prawdopodobne”, że [poufne] mógł dostarczyć dowodów odciążających, i po drugie, że jest „prawdopodobne”, iż tematy omawiane podczas tej konferencji telefonicznej znajdują się w odpowiedziach [poufne] na żądania udzielenia informacji, są czysto spekulatywne, ponieważ Komisja opiera się na czystych przypuszczeniach i nie była w stanie dokładnie określić treści informacji udzielonych przez [poufne] podczas tego przesłuchania.

- 259 Nie można również zgodzić się z argumentem Komisji, że skarżąca nie zwróciła się do Sądu o przesłuchanie pracowników [poufne], którzy uczestniczyli we wspomnianej konferencji telefonicznej, i nie skontaktowała się bezpośrednio z tymi pracownikami w celu potwierdzenia, czy dostarczyli oni dowody odciążające. Poza tym, że skarżąca dowiedziała się o istocie tej konferencji telefonicznej dopiero na bardzo późnym etapie niniejszego postępowania oraz że ponadto Komisja nie wskazała tożsamości pracowników lub przedstawicieli [poufne], którzy w niej uczestniczyli, należy zauważyć, iż w każdym razie nie należy do skarżącej – ani zresztą do Sądu – przeprowadzanie przesłuchań z osobą trzecią (lub z jej pracownikami lub przedstawicielami), która została przesłuchana przez Komisję w ramach dochodzenia, w celu próby ustalenia a posteriori informacji, które przekazała ona Komisji, aby zrekompensować brak zapisu ze strony tej ostatniej, ponieważ przestrzeganie obowiązków wynikających z art. 19 rozporządzenia nr 1/2003 spoczywa na Komisji. Ponadto w niniejszej sprawie skarżąca – podobnie jak Sąd – nie dysponuje żadnym dokumentem umożliwiającym na zrekonstruowanie informacji udzielonych przez wskazaną osobę trzecią, w przeciwieństwie do sytuacji, o której mowa w pkt 99–101 powołanego przez Komisję wyroku z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja (C-413/14 P, EU:C:2017:632), która charakteryzowała się tym, że w owej sprawie skarżące przedsiębiorstwo uzyskało w trakcie postępowania administracyjnego wersję jawną notatki wewnętrznej sporządzonej przez Komisję w związku ze spornym przesłuchaniem oraz dokument uzupełniający zawierający pisemne odpowiedzi na pytania ustne zadane w trakcie tego przesłuchania.
- 260 Z drugiej jednak strony, biorąc pod uwagę okoliczności przypomniane w pkt 254 i 255 powyżej, szereg dowodów przedstawionych w postępowaniu przez skarżącą wydaje się stanowić dowód prima facie potwierdzający jej twierdzenie, że informacje, które Komisja i [poufne] mogli wymienić podczas omawianych przesłuchań, mogły umożliwić skarżącej lepsze zorganizowanie jej obrony.
- 261 Przede wszystkim, jak wskazała skarżąca w piśmie przedstawiającym dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r., wiedza o informacjach na temat definicji rynku udzielonych przez [poufne] podczas konferencji telefonicznej z dnia [poufne], mogła być przydatna dla jej obrony. Jak zauważono w pkt 239 powyżej, sama Komisja bowiem wyjaśniła, że celem rzeczony konferencji telefonicznej było wyjaśnienie podstawowych pojęć dotyczących definicji rynku i dynamiki rynku, aby przygotować przydatne pytania do włączenia do drugiej rundy żądań udzielenia informacji. Wynika z tego, że na wczesnym etapie postępowania [poufne] przyczynił się do wyjaśnienia podstawowych pojęć leżących u podstaw pytań, które Komisja postawiła w żądaniach udzielenia informacji skierowanych następnie do skarżącej, jej konkurentów i klientów, przy czym nie można było ustalić, jakie informacje zostały rzeczywiście przekazane w tym względzie, ani też skarżąca nie mogła przedstawić swoich uwag co do podstawowych pojęć, do których wyjaśnienia przyczynił się [poufne].
- 262 Następnie, w piśmie przedstawiającym dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r. skarżąca podniosła w istocie, że Komisja i [poufne] omówiły pewne poufne aspekty dochodzenia, w odniesieniu do [poufne]. W uwagach dotyczących dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r., Komisja wskazała, że nie przekazała [poufne] żadnych informacji poufnych, w szczególności w odniesieniu do [poufne] wymienionych w drugiej prezentacji [poufne] z dnia [poufne] (zob. pkt 243 powyżej). Jednakże, niezależnie nawet od poufności takich informacji, należy zauważyć, że w zakresie, w jakim podczas przesłuchania [poufne], które poprzedziło ową prezentację, Komisja i [poufne] omawiali kwestie [poufne], wiedza o informacjach zebranych przez Komisję podczas takich rozmów mogła umożliwić skarżącej lepsze zorganizowanie jej obrony.

- 263 Wreszcie, w załączniku A.9.7 do skargi skarżąca wskazała, że notatki dotyczące przesłuchań, jakie Komisja mogła przeprowadzić z [poufne], mogłyby pomóc w jej obronie w celu, po pierwsze, wykazania, że rozpatrywane umowy nie wywołały skutku w postaci wykluczenia równie skutecznych konkurentów i wygenerowały prokonkurencyjny wzrost efektywności, oraz po drugie, uzyskania większej ilości informacji na temat wniosku Komisji, zgodnie z którym w braku rozpatrywanych umów [poufne].
- 264 W tym względzie, na wstępie, o ile argumenty Komisji zmierzają do zakwestionowania dopuszczalności rzezonego załącznika w zakresie, w jakim dotyczy on przesłuchań z [poufne], nie można uwzględnić takich argumentów. Poza faktem, że omawiany załącznik ma na celu wsparcie argumentów przedstawionych w skardze (pkt 214 i 253 powyżej), należy przypomnieć, że w odniesieniu do przesłuchań z [poufne], na etapie składania skargi skarżąca nie miała żadnych informacji, o tym że się odbyły. Tym samym w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy nie można zarzucić skarżącej, że przedstawiła takie wyjaśnienia w załączniku do skargi na poparcie swoich argumentów dotyczących spotkań i konferencji telefonicznych z osobami trzecimi.
- 265 Jak zatem podnosi skarżąca w rzezonym załączniku, z uwagi na tożsamość owej osoby trzeciej i treść zaskarżonej decyzji, Komisja w trakcie omawianych przesłuchań mogła rzeczywiście zebrać informacje przydatne dla obrony skarżącej dotyczące cech porównawczych jej chipsetów i chipsetów jej konkurentów, wymagań Apple w stosunku do wymagań innych POS lub możliwości zaopatrywania się przez Apple u konkurentów w odniesieniu do wszystkich lub niektórych modeli Apple. Ponadto w motywie 322 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, nie podając żadnych szczegółów ani odniesień, że spółka Apple nie miała technicznej alternatywy dla skarżącej w odniesieniu do jej zapotrzebowania w zakresie chipsetów LTE dla iPhone'ów w latach 2011–2015.
- 266 Z wszystkich powyższych rozważań wynika, że biorąc pod uwagę szczególne okoliczności faktyczne i prawne niniejszej sprawy, w związku z tym, że Komisja nie sporządziła notatek z omawianych przesłuchań, a skarżąca lub jej przedstawiciele nie otrzymali żadnych informacji o tym, czy przesłuchania te w ogóle miały miejsce, jeśli nie dopiero w trakcie niniejszego postępowania w ramach odpowiedzi na argumenty oparte na dodatkowych dowodach z dnia 26 lipca 2019 r., Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony. Dowody przedstawione przez skarżącą zmierzają do wykazania, że przesłuchania z [poufne], czyli [poufne], mogły dostarczyć informacji istotnych dla dalszego przebiegu postępowania, które mogły mieć znaczenie dla skarżącej, umożliwiając jej lepsze zorganizowanie jej obrony.
- 267 Z uwagi na to naruszenie prawa skarżącej do obrony należy uwzględnić część trzecią zarzutu pierwszego skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona konferencji telefonicznej i spotkania z [poufne], o których informacje zostały przekazane skarżącej w trakcie niniejszego postępowania w odpowiedzi na argumenty oparte na dodatkowych dowodach z dnia 26 lipca 2019 r.
- 268 W okolicznościach niniejszej sprawy należy dokonać dalszej analizy niniejszej części zarzutu również w odniesieniu do spotkania z osobą trzecią, o którym informacje zostały przekazane skarżącej w trakcie niniejszego postępowania w odpowiedzi na środki dowodowe z dnia 12 października 2020 r.

c) W przedmiocie spotkania z osobą trzecią, o którym informacje zostały przekazane skarżącej w trakcie niniejszego postępowania w odpowiedzi na środki dowodowe z dnia 12 października 2020 r.

1) Przypomnienie kontekstu

- 269 Z przedstawionych dowodów wynika, że w odpowiedzi na środki dowodowe z dnia 12 października 2020 r. mające na celu uzyskanie dalszych informacji na temat kontekstu konferencji telefonicznej z [poufne] z dnia [poufne], Komisja w wersji poufnej pisma z dnia 19 listopada 2020 r. odniosła się do spotkania z informatorem będącym osobą trzecią, który wystąpił o zachowanie anonimowości, a które to spotkanie zostało zorganizowane na wniosek tej osoby trzeciej i miało miejsce przed rozpoczęciem przez Komisję dochodzenia, o którym mowa w pkt 5 powyżej, a w szczególności przed wysłaniem żądań udzielenia informacji, o których mowa w pkt 6 i 15 powyżej.
- 270 Komisja przedłożyła również Sądowi wpis do kalendarza elektronicznego dotyczący daty tego spotkania oraz dwie wewnętrzne wiadomości elektroniczne o zasadniczo tej samej treści dotyczące owego spotkania (zwane dalej „wewnętrznymi wiadomościami elektronicznymi”).
- 271 Należy przypomnieć, że wersja poufna pisma z dnia 19 listopada 2020 r. została przedłożona przedstawicielom skarżącej, pod warunkiem uprzedniego złożenia zobowiązania do zachowania poufności, w tym wobec skarżącej, natomiast skarżącej została przedłożona wersja jawna pisma z dnia 19 listopada 2020 r., sporządzona przez Komisję w dniu 26 kwietnia 2021 r.
- 272 Po złożeniu tych dokumentów skarżąca, za pośrednictwem swoich przedstawicieli, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności, podniosła w istocie, że Komisja była zobowiązana do sporządzenia notatek z omawianego spotkania i przekazania ich skarżącej, jak wynika z wyroku z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja (C-413/14 P, EU:C:2017:632), aby nie naruszyć prawa do obrony przedsiębiorstwa objętego dochodzeniem. W niniejszej sprawie Komisja nie zachowała jednak zapisu z omawianego spotkania, mimo że jej obowiązek sporządzania notatek i przekazywania ich obwinionemu przedsiębiorstwu jest dobrze ugruntowany. Skarżąca, za pośrednictwem swoich przedstawicieli, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności, podkreśliła, że prawo dostępu do akt stanowi jedno z podstawowych praw proceduralnych i gwarancji niezbędnych dla właściwego wykonywania jej prawa do obrony oraz że w niniejszej sprawie poniosła szkodę wynikającą z faktu, że Komisja nie sporządziła notatek z omawianego spotkania i że ujawniła jego odbycie się dopiero przed Sądem.
- 273 Komisja odpowiedziała, że przewidziany w art. 19 rozporządzenia 1/2003 obowiązek rejestrowania nie ma zastosowania do tego spotkania.

2) W przedmiocie istnienia nieprawidłowości proceduralnej

- 274 Tytułem wstępu z przedstawionych w sprawie dowodów wynika – i strony są co do tego zgodne – że w trakcie postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, Komisja nie poinformowała skarżącej ani jej przedstawicieli o tym, że doszło do tego spotkania, ani tym bardziej o jego treści. Bezsporne jest również, że ani wpis do kalendarza elektronicznego dotyczący daty spotkania, ani wewnętrzne wiadomości elektroniczne przedstawione przez Komisję przed Sądem nie zostały zarejestrowane w aktach sprawy.

- 275 Na rozprawie Komisja podniosła jednak, że spotkanie z informatorem będącym osobą trzecią odbyło się przed podjęciem przez nią pierwszej czynności dochodzeniowej, a zatem nie podlegało obowiązkom rejestracji określonym w art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, co zostało potwierdzone w wyrokach z dnia 5 października 2020 r., *Casino, Guichard-Perrachon i AMC/Komisja* (T-249/17, odwołanie w toku, EU:T:2020:458), oraz z dnia 5 października 2020 r., *Les Mousquetaires i ITM Entreprises/Komisja* (T-255/17, odwołanie w toku, EU:T:2020:460).
- 276 Po pierwsze, jak podkreśliła Komisja na rozprawie, z orzecznictwa Sądu, o którym mowa w pkt 275 powyżej, rzeczywiście wynika, że przewidziany w art. 19 rozporządzenia nr 1/2003 obowiązek rejestracji nie ma zastosowania do przesłuchań poprzedzających pierwszą czynność dochodzeniową (zob. podobnie wyrok z dnia 5 października 2020 r., *Casino, Guichard-Perrachon i AMC/Komisja*, T-249/17, odwołanie w toku, EU:T:2020:458, pkt 193, 195).
- 277 Niemniej, po drugie, niezależnie od art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, należy przypomnieć, że – jak wskazuje skarżąca, powołując się na obowiązek Komisji dostarczenia jej notatek, które Komisja powinna była sporządzić podczas tego spotkania, oraz na znaczenie prawa dostępu do akt dla wykonywania jej prawa do obrony (zob. pkt 272 powyżej) – Komisja jest zobowiązana do wywiązywania się z ciężących na niej obowiązków w zakresie prawa dostępu do akt sprawy [zob. analogicznie wyroki: z dnia 25 października 2005 r., *Groupe Danone/Komisja*, T-38/02, EU:T:2005:367, pkt 67; z dnia 5 października 2020 r., *HeidelbergCement i Schwenk Zement/Komisja*, T-380/17, EU:T:2020:471, pkt 652 (niepublikowany)], które to prawo jest ściśle związane z zasadą poszanowania prawa do obrony (wyrok z dnia 7 stycznia 2004 r., *Aalborg Portland i in./Komisja*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P, EU:C:2004:6, pkt 68).
- 278 W tym względzie należy przypomnieć, że prawo dostępu do akt w sprawach dotyczących konkurencji ma umożliwiać adresatom pisma w sprawie przedstawienia zarzutów zapoznanie się z dowodami zawartymi w aktach Komisji, tak aby mogli oni skutecznie przedstawić swoje stanowisko co do wniosków, do których Komisja doszła w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów na podstawie tych dowodów (wyrok z dnia 30 września 2003 r., *Atlantic Container Line i in./Komisja*, T-191/98 i od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245, pkt 334).
- 279 Z owych obowiązków wynika w szczególności, że jeżeli Komisja zamierza wykorzystać w swej decyzji dowód obciążający przekazany jej ustnie przez informatora będącego osobą trzecią lub podmiot składający skargę, musi o nim powiadomić przedsiębiorstwo, do którego kieruje pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, a w stosownym przypadku Komisja musi w tym celu sporządzić dokument pisemny i umieścić go w aktach. Nie można bowiem dopuścić, aby stosowanie praktyki ustnych relacji z osobami trzecimi naruszało prawo do obrony [zob. podobnie wyroki: z dnia 30 września 2003 r., *Atlantic Container Line i in./Komisja*, T-191/98 i od T-212/98 do T-214/98, EU:T:2003:245, pkt 352; z dnia 25 października 2005 r., *Groupe Danone/Komisja*, T-38/02, EU:T:2005:367, pkt 67; z dnia 5 października 2020 r., *HeidelbergCement i Schwenk Zement/Komisja*, T-380/17, EU:T:2020:471, pkt 652 (niepublikowany)].
- 280 Ponadto w ramach niniejszego postępowania sama Komisja broniła twierdzenie, że niezależnie od art. 19 rozporządzenia nr 1/2003, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 279 powyżej, była zobowiązana do sporządzania „zwięzłych notatek” ze spotkań z osobami trzecimi, gdy dostarczały one dowodów obciążających, które Komisja zamierzała wykorzystać (zob. pkt 166 powyżej).

- 281 Tak było w niniejszej sprawie w odniesieniu do spotkania z informatorem będącym osobą trzecią. Z wewnętrznych wiadomości elektronicznych przedstawionych przez Komisję przed Sądem wynika bowiem, że informator będący osobą trzecią wysunął przeciwko skarżącej zarzuty, które w istocie były zgodne ze stanowiskiem przyjętym przez Komisję na zakończenie postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, wyrażonym w tytule podsekcji 11.4.1 oraz w brzmieniu motywu 412 tej decyzji, w którym stwierdzono, że „wypłaty [skarżącej] z tytułu wyłączności zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurencyjnych dostawców chipsetów LTE”.
- 282 Niemniej w niniejszej sprawie Komisja nie odnotowała w żadnym dokumencie, nawet związanym, ani na żadnym innym nośniku, informacji, które informator będący osobą trzecią udzielił w związku ze swoimi zarzutami, ani nawet odpowiedzi na pytania, które mu w tym względzie zadała. Co więcej, wewnętrzne wiadomości elektroniczne również nie odnoszą się do takich informacji.
- 283 Wynika z tego, że Komisja uchybiła swoim obowiązkom, nie wspominając o spotkaniu, które odbyła z informatorem będącym osobą trzecią oraz nie włączając do akt sprawy pisemnego dokumentu umożliwiającego dostęp do dowodów obciążających przekazanych ustnie przez informatora będącego osobą trzecią.
- 284 Ponadto, jak wynika z pkt 250 powyżej, naruszenie to nie może zostać naprawione tylko na tej podstawie, że Komisja odniosła się do tego spotkania w trakcie niniejszego postępowania sądowego.
- 285 Dodatkowo, okoliczność, że w niniejszej sprawie informator będący osobą trzecią nie chciał złożyć formalnej skargi i uczestniczyć w dochodzeniu w charakterze skarżącego oraz że zażądał, aby jego stanowisko było traktowane anonimowo i poufnie, nie może zwolnić Komisji z wypełnienia jej obowiązków i pozwolić jej na naruszenie prawa obwinionego przedsiębiorstwa do obrony.
- 286 Ewentualna ochrona, jaką w pewnych okolicznościach Komisja może zgodnie z prawem przyznać osobie fizycznej lub prawnej stawiającej obciążające zarzuty dotyczące podnoszonego antykonkurencyjnego zachowania przedsiębiorstwa, powinna być bowiem zgodna z poszanowaniem rzeczoności prawa do obrony i, w stosownym przypadku, przyznana w sposób, który nie uczyni wykonywania takiego prawa daremnym, zwłaszcza w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy, poprzez przygotowanie jawnej i anonimowej wersji dokumentu pisemnego lub, ze względu na bardzo szczególne, a nawet niepowtarzalne okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, poprzez umożliwienie dostępu do poufnej wersji tego dokumentu pisemnego jedynie przedstawicielom obwinionego przedsiębiorstwa, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności.
- 287 Z wszystkich powyższych rozważań wynika, że w odniesieniu do spotkania z informatorem będącym osobą trzecią, w okolicznościach niniejszej sprawy Komisja uchybiła obowiązkowi udostępnienia dowodów obciążających przekazanych ustnie przez informatora będącego osobą trzecią.

3) *W przedmiocie naruszenia prawa do obrony*

- 288 W odniesieniu do konsekwencji, jakie należy wyciągnąć z ustalenia poczynionego w pkt 287 powyżej, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 160 i 161 powyżej, należy ustalić, czy biorąc pod uwagę szczególne okoliczności faktyczne i prawne niniejszej sprawy, skarżąca w wystarczającym stopniu wykazała, że mogłaby lepiej zorganizować swoją obronę w braku wskazanej nieprawidłowości proceduralnej.
- 289 Na wstępie należy zauważyć, że skarżąca, za pośrednictwem swoich przedstawicieli, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności, twierdziła, że Komisja naruszyła jej prawo do obrony, ponieważ odpowiednie zarejestrowanie omawianego spotkania mogło zawierać dowody odciążające, w tym dotyczące motywacji informatora będącego osobą trzecią, ponieważ Komisja bezkrytycznie przyjęła zeznania informatora będącego osobą trzecią i na nich oparła sprawę oraz ponieważ ochrona anonimowości tego informatora będącego osobą trzecią nie była uzasadniona. Skarżąca, za pośrednictwem swoich przedstawicieli, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności, dodała, że gdyby wiedziała o omawianym spotkaniu w trakcie postępowania administracyjnego, mogłaby bronić się w odmienny sposób, przedstawić dodatkowe argumenty, udzielić wyjaśnień w przedmiocie ważności i wiarygodności wniosku o zachowanie anonimowości złożonego przez informatora będącego osobą trzecią, zwrócić się do urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające, członka Komisji odpowiedzialnego za konkurencję lub do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i zażądać dostępu do wewnętrznych dokumentów Komisji.
- 290 Przede wszystkim, w zakresie, w jakim – jak zauważono w pkt 281 powyżej – wewnętrzne wiadomości elektroniczne odnoszą się do obciążających zarzutów sformułowanych przez informatora będącego osobą trzecią na omawianym spotkaniu, po pierwsze, należy przypomnieć, iż z przedstawionych w sprawie dowodów wynika, że pogląd przyjęty przez Komisję w zaskarżonej decyzji – wyrażony w tytule podsekcji 11.4.1 i w brzmieniu motywu 412 tej decyzji – pokrywa się z obciążającymi zarzutami sformułowanymi przez informatora będącego osobą trzecią na omawianym spotkaniu. Po drugie, bezsporne jest, że skarżąca – podobnie jak Sąd – nie dysponuje żadną precyzyjną wskazówką co do dowodów obciążających przekazanych ustnie przez informatora będącego osobą trzecią na poparcie tych zarzutów. W tych okolicznościach Sąd nie może zatem ustalić, w jakim zakresie Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji na tych dowodach lub nawet – jak twierdzi skarżąca za pośrednictwem swoich przedstawicieli, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności – pozostawała pod niewłaściwym wpływem zeznań informatora będącego osobą trzecią.
- 291 Jednakże w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy nie można zaprzeczyć, że – jak w istocie twierdzi skarżąca za pośrednictwem swoich przedstawicieli, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności – spotkanie to miało wpływ na postępowanie administracyjne, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, bez umożliwienia skarżącej przedstawienia jej stanowiska co do pochodzenia, podstawy i wiarygodności obciążających zarzutów sformułowanych przez informatora będącego osobą trzecią, które pokrywają się z głównym aspektem uzasadnienia przyjętego przez Komisję w zaskarżonej decyzji przeciwko skarżącej. Ponadto nie można zgodzić się z argumentem Komisji, że informacje udzielone przez informatora będącego osobą trzecią podczas omawianego spotkania nie zostały wykorzystane w zaskarżonej decyzji i że zawarte w niej zarzuty zostały udowodnione za pomocą innych dowodów. Argument ten sugeruje bowiem, że informator będący osobą trzecią dostarczył innych

informacji, być może o charakterze obciążającym, do których Komisja jeszcze się nie odniosła. W każdym wypadku dokładne informacje udzielone przez tę osobę trzecią na omawianym spotkaniu pozostają nieznane.

- 292 Następnie należy zauważyć, że wewnętrzne wiadomości elektroniczne zawierają również pewne wskazówki dotyczące powodów, które skłoniły Komisję do przyznania anonimowości i poufności informatorowi będącemu osobą trzecią. Jak trafnie zaś wskazuje skarżąca za pośrednictwem swoich przedstawicieli, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności, byłaby ona w stanie lepiej zorganizować swoją obronę, gdyby w stosownym przypadku, w bardzo szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy, za pośrednictwem swoich przedstawicieli działających na podstawie zobowiązania do zachowania poufności, mogła przedstawić swoje uwagi na etapie postępowania administracyjnego w przedmiocie dowodów, na które powołuje się informator będący osobą trzecią w celu uzasadnienia swojego wniosku o zachowanie anonimowości i poufności. Ewentualne oddalenie tego wniosku mogło bowiem wpłynąć na linię obrony skarżącej w ramach odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, a nawet na przebieg postępowania administracyjnego, w szczególności wiążąc się z kontradykcyjną weryfikacją zarzutów sformułowanych przez informatora będącego osobą trzecią.
- 293 Wreszcie, poza wskazówkami zawartymi w wewnętrznych wiadomościach elektronicznych dotyczących, po pierwsze, obciążających zarzutów sformułowanych przez informatora będącego osobą trzecią i, po drugie, powodów, które skłoniły Komisję do przyznania mu anonimowości i poufności (pkt 290 i 292 powyżej), bezsporne jest, że skarżąca – podobnie jak Sąd – nie dysponuje żadnymi wskazówkami co do tego, czy inne kwestie istotne dla dochodzenia, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, były omawiane między informatorem będącym osobą trzecią a Komisją podczas omawianego spotkania.
- 294 Tym samym Sąd nie może ustalić z całą pewnością wszystkiego, co mogło być omawiane na tym spotkaniu i w jakim zakresie dowody odciążające, dowody neutralne lub materiał dotyczący faktów został przekazany ustnie Komisji przez informatora będącego osobą trzecią (zob. analogicznie pkt 207 i 257 powyżej).
- 295 Należy zatem stwierdzić, że w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę również wyjaśnienia udzielone przez Komisję w wersji poufnej pisma z dnia 19 listopada 2020 r., do którego dostęp mieli przedstawiciele skarżącej, którzy podpisali zobowiązanie do zachowania poufności, wiedza o tym, że doszło do omawianego spotkania, i o informacjach przekazanych Komisji przez informatora będącego osobą trzecią mogła być przydatna dla obrony skarżącej.
- 296 Z całości powyższych rozważań wynika, że w świetle szczególnych okoliczności faktycznych i prawnych niniejszej sprawy, w zakresie w jakim Komisja nie zarejestrowała w żaden sposób spotkania z informatorem będącym osobą trzecią, a skarżąca lub jej przedstawiciele nie otrzymali żadnej informacji o tym, że w ogóle spotkanie to miało miejsce, jeśli nie dopiero w trakcie niniejszego postępowania w ramach odpowiedzi na środki dowodowe z dnia 12 października 2020 r., Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony. Dowody przedstawione w następstwie zastosowania środków dowodowych z dnia 12 października 2020 r. wydają się bowiem wykazywać, że spotkanie to mogło dostarczyć informacji istotnych dla dalszego przebiegu postępowania, które mogły mieć znaczenie dla skarżącej, umożliwiając jej lepsze zorganizowanie jej obrony.

- 297 Z uwagi na to naruszenie prawa skarżącej do obrony należy uwzględnić część trzecią zarzutu pierwszego skargi w zakresie, w jakim dotyczy ona spotkania z osobą trzecią, o którym informacje zostały przekazane skarżącej w trakcie niniejszego postępowania w odpowiedzi na środki dowodowe z dnia 12 października 2020 r.
- 298 W okolicznościach niniejszej sprawy należy dokonać dalszej analizy zarzutu pierwszego w zakresie jego części pierwszej.

3. W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego dotyczącej naruszenia prawa do obrony w zakresie, w jakim odnosi się ona do różnic pomiędzy pismem w sprawie przedstawienia zarzutów a zaskarżoną decyzją

- 299 Część pierwsza zarzutu pierwszego dotyczy naruszenia prawa do obrony, ponieważ pismo w sprawie przedstawienia zarzutów i zaskarżona decyzja różnią się co do istotnych kwestii analizy i zarzutów postawionych skarżącej.
- 300 Ta część zarzutu składa się zasadniczo z pięciu zastrzeżeń. W szczególności pierwsze zastrzeżenie dotyczy tego, że pismo w sprawie przedstawienia zarzutów odnosi się do nadużycia na rynkach chipsetów UMTS i chipsetów LTE, podczas gdy zaskarżona decyzja odnosi się do nadużycia wyłącznie na rynku chipsetów LTE. Czwarte zastrzeżenie dotyczy tego, że – poprzez odzwierciedlenie ograniczenia zakresu nadużycia – „»sporna« część zapotrzebowania Apple rozpatrywana w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów była zupełnie inna niż ta rozpatrywana w zaskarżonej decyzji”.
- 301 Ponadto w ramach części trzeciej zarzutu trzeciego skargi, a w szczególności w jej zastrzeżeniu szóstym, skarżąca, odwołując się do części pierwszej zarzutu pierwszego skargi, podniosła naruszenie jej prawa do obrony i prawa do bycia wysłuchanym ze względu na to, że zaskarżona decyzja odbiega od teorii szkody przedstawionej w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 302 Zastrzeżenie pierwsze i czwarte części pierwszej zarzutu pierwszego należy zatem rozpatrzyć łącznie, także w świetle zastrzeżenia szóstego części trzeciej zarzutu trzeciego.
- 303 W tym względzie skarżąca podnosi, że rozpatrywane umowy i wypłaty dotyczą obu rodzajów chipsetów stosowanych w urządzeniach Apple (UMTS i LTE), ale że zaskarżona decyzja, w przeciwieństwie do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, dotyczy nadużycia wyłącznie na rynku chipsetów LTE. Skarżąca wskazuje, że została pozbawiona możliwości przedstawienia swojego stanowiska w przedmiocie analizy marży krytycznej zawartej w zaskarżonej decyzji z uwagi na odmienną sporną część zapotrzebowania Apple, podczas gdy węższy zakres zaskarżonej decyzji nie był dla niej korzystny w tym względzie, a elementy te mają zasadnicze znaczenie dla oceny zdolności wykluczającej zgodnie z pkt 140 wyroku z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja (C-413/14 P, EU:C:2017:632). Skarżąca podkreśla, iż pomimo tego, że zaskarżona decyzja znacznie odbiega od pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, nie miała ona możliwości ustosunkowania się do zastrzeżeń dotyczących analizy marży krytycznej ani skorygowania zmienionej analizy Komisji.
- 304 Skarżąca dodaje, że zmiana ustaleń dotyczących rozpatrywanych chipsetów oraz spornej części zapotrzebowania Apple nie jest dla niej korzystna. Komisja wycofała z zaskarżonej decyzji zastrzeżenia dotyczące dostawy co najmniej [poufnych] chipsetów UMTS, a zatem wypłaty

dotyczące tych chipsetów są zgodne z prawem. Jednakże w zaskarżonej decyzji Komisja nie uwzględniła tych jednostek, zniekształcając analizę na niekorzyść skarżącej, ponieważ wypłaty związane z chipsetami UMTS powinny być zostać wyłączone z analizy marży krytycznej.

- 305 Komisja odpowiada, że zauważone przez skarżącą różnice dotyczą tego samego zachowania i nie powodują powstania nowego prawa do bycia wysłuchanym oraz że nie była ona zobowiązana do skierowania do skarżącej dodatkowego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. W szczególności ograniczenie zarzutów wyłącznie do chipsetów LTE jest korzystne dla skarżącej i świadczy o tym, że Komisja przestrzegała jej prawa do bycia wysłuchanym. Ponadto Komisja nie była zobowiązana do omawiania ze skarżącą swoich wątpliwości dotyczących założeń, na których opierała się analiza marży krytycznej skarżącej. Komisja nie oparła się na żadnym modelu ekonomicznym, aby stwierdzić, że wypłaty z tytułu wyłączności mogły wywołać skutki antykonkurencyjne, i stwierdziła jedynie, że analiza marży krytycznej przeprowadzona przez skarżącą nie podważa jej wniosków. Nie można stwierdzić naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ analiza marży krytycznej została przedstawiona przez skarżącą, a Komisja nie oparła się na innej wersji owej analizy. Ponadto Komisja nie jest zobowiązana do umożliwienia przedsiębiorstwu przedstawienia uwag dotyczących ostatecznej oceny środków obrony przedsiębiorstwa dokonanej przez Komisję przed wydaniem decyzji.
- 306 Komisja dodaje, że argument dotyczący [*poufne*] chipsetów UMTS, na które konkurencyjny dostawca mógłby również rozłożyć koszty związane z rekompensatą wypłat z tytułu wyłączności, jest niedopuszczalny, ponieważ nie został wysunięty w skardze, i jest nieistotny, ponieważ urządzenia UMTS Apple były istniejącymi urządzeniami i nie były sporne do celów analizy marży krytycznej, ponieważ ostatecznie z nich zostały wprowadzone na rynek w 2011 r., podczas gdy w analizie marży krytycznej za pierwszy rok referencyjny przyjęto rok 2012. Podobnie argument oparty na niekorzystnym charakterze wycofania zastrzeżeń dotyczących chipsetów UMTS, poza tym, że jest niedopuszczalny z tych samych powodów, jest bezzasadny, ponieważ skarżąca nie wykazała, w jaki sposób miało to mieć niekorzystne skutki, tym bardziej, iż to ona w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów twierdziła, że Komisja powinna wycofać swoje zastrzeżenia dotyczące chipsetów UMTS.
- 307 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 przewiduje wysłanie stronom pisma w sprawie przedstawienia zarzutów. Pismo to winno przedstawiać w jasny sposób wszystkie istotne okoliczności, na których Komisja opiera się na tym etapie postępowania (postanowienie z dnia 7 lipca 2016 r., Panasonic/Komisja, C-608/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:538, pkt 20).
- 308 Jednakże wskazanie to może mieć formę skróconą, a decyzja Komisji, w drodze której stwierdza ona istnienie naruszenia, nie musi konieczne być kopią pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, gdyż pismo to jest dokumentem roboczym, w którym oceny faktyczna i prawna mają charakter wyłącznie tymczasowy. Komisja musi bowiem wysłuchać adresatów pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i w razie potrzeby uwzględnić ich uwagi przedstawione w odpowiedzi na stawiane zarzuty poprzez zmianę swojej analizy właśnie w celu poszanowania prawa do obrony (postanowienie z dnia 7 lipca 2016 r., Panasonic/Komisja, C-608/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:538, pkt 21).
- 309 Ponadto pismo w sprawie przedstawienia zarzutów jest pismem w ramach postępowania przygotowawczego przed wydaniem decyzji, która stanowi zakończenie postępowania administracyjnego. W konsekwencji do momentu wydania decyzji końcowej Komisja może, w szczególności w świetle zgłoszonych przez strony uwag na piśmie lub ustnych, zrezygnować

albo z części, albo nawet z całości zarzutów pierwotnie sformułowanych względem tych stron i w ten sposób zmodyfikować swoje stanowisko na ich korzyść, albo na odwrót – postanowić o dodaniu nowych zarzutów, pod warunkiem że stworzy ona przedsiębiorstwom, których dotyczy postępowanie, okazję do przedstawienia ich stanowiska na ten temat (wyrok z dnia 27 czerwca 2012 r., Microsoft/Komisja, T-167/08, EU:T:2012:323, pkt 184).

- 310 Przekazanie zainteresowanym podmiotom uzupełnienia zarzutów jest konieczne wyłącznie w przypadku, gdy wynik kontroli doprowadzi Komisję do obciążenia przedsiębiorstw nowymi działaniami lub do znacznej zmiany dowodów na kwestionowane naruszenia, a nie wówczas, gdy Komisja wypełni swój obowiązek porzucenia zarzutów, które w świetle odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów okazały się nieuzasadnione (wyrok z dnia 27 czerwca 2012 r., Microsoft/Komisja, T-167/08, EU:T:2012:323, pkt 191).
- 311 To w świetle tych zasad należy przeanalizować argumenty skarżącej.
- 312 Argumenty te dotyczą w istocie trzech odmiennych kwestii.
- 313 W pierwszej kolejności, o ile argumenty skarżącej odnoszą się ogólnie do okoliczności, że w motywie 388 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła nadużycie wyłącznie na rynku chipsetów LTE, podczas gdy w motywach 254 i 256 pisma w sprawie przedstawienia zarzutów rozważała nadużycie na rynku chipsetów LTE i rynku chipsetów UMTS, o tyle okoliczność ta, choć prawidłowa, nie oznacza sama w sobie nieprawidłowości proceduralnej, ani tym bardziej naruszenia prawa skarżącej do obrony.
- 314 W zaskarżonej decyzji Komisja ograniczyła stwierdzone wobec skarżącej naruszenia w stosunku do tych, które rozważała w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, rezygnując z naruszenia na rynku chipsetów UMTS. Innymi słowy, Komisja nie dodała nowych zarzutów ani dowodów przeciwko skarżącej, lecz zrezygnowała z zarzutów, które w świetle odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów okazały się niezasadne. Zgodnie zaś z orzecznictwem przywołanym w pkt 309 i 310 powyżej taka zmiana nie pociąga za sobą obowiązku Komisji do przekazania skarżącej uzupełniającego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 315 W drugiej kolejności argumenty skarżącej dotyczą okoliczności, że Komisja nie dała jej możliwości przedstawienia stanowiska w przedmiocie powodów, które doprowadziły Komisję w zaskarżonej decyzji do odrzucenia analizy marży krytycznej, zaprezentowanej przez skarżącą w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów. Należy zauważyć, że przed wydaniem zaskarżonej decyzji Komisja nie była zobowiązana do umożliwienia skarżącej przedstawienia uwag co do powodów, dla których zamierzała odrzucić tę analizę w zaskarżonej decyzji. Prawo do bycia wysłuchanym obejmuje bowiem wszystkie okoliczności faktyczne i stan prawny, które stanowią podstawę aktu decyzyjnego, ale nie stanowisko końcowe, jakie organ administracyjny zamierza zająć (zob. wyrok z dnia 15 marca 2006 r., BASF/Komisja, T-15/02, EU:T:2006:74, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo; wyroki z dnia 19 maja 2010 r., IMI i in./Komisja, T-18/05, EU:T:2010:202, pkt 109; z dnia 9 marca 2015 r., Deutsche Börse/Komisja, T-175/12, niepublikowany, EU:T:2015:148, pkt 344).
- 316 W trzeciej kolejności, skarżąca krytykuje fakt, że Komisja, mimo iż odstąpiła od zarzutów dotyczących chipsetów UMTS, nie uwzględniła tego odstąpienia przy badaniu analizy marży krytycznej i nie dała jej możliwości przedstawienia uwag co do konsekwencji, jakie należałoby wyciągnąć z takiej okoliczności w odniesieniu do analizy marży krytycznej, co było dla skarżącej niekorzystne. Jak wynika z pism skarżącej oraz wyjaśnień złożonych przez nią na rozprawie,

skarżąca zarzuca Komisji, że nie umożliwiła jej wypowiedzenia się w przedmiocie danych wykorzystanych w analizie marży krytycznej w związku z odstępniem od zarzutów dotyczących chipsetów UMTS, a tym samym dostosowania tych danych.

- 317 Na wstępie należy przypomnieć, że – jak wynika z orzecznictwa wspomnianego w pkt 159 powyżej – poszanowanie prawa do obrony oznacza, że każdy adresat decyzji stwierdzającej, iż dopuścił się on naruszenia reguł konkurencji, powinien mieć w trakcie postępowania administracyjnego możliwość przedstawienia w należyty sposób swego stanowiska w odniesieniu do stawianych mu zarzutów.
- 318 W szczególności dane przedsiębiorstwo może podnieść w trakcie postępowania administracyjnego dowody na poparcie tego, że jego zachowanie nie miało zdolności do ograniczenia konkurencji, w szczególności – wywołania zarzucanych skutków w postaci wykluczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 138).
- 319 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów przekazanym skarżącej przez Komisję rozważano nadużycie pozycji dominującej zarówno na rynku chipsetów LTE, jak i na rynku chipsetów UMTS. Innymi słowy, w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów rozważano nadużycie obejmujące dwa rynki.
- 320 Bezsporne jest również, że w ramach odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów skarżąca przedstawiła „analizę marży krytycznej” mającą na celu wykazanie, że zarzucane jej zachowanie nie mogło wywołać skutków w postaci wykluczenia na tych dwóch rynkach.
- 321 Jak wyraźnie potwierdziła skarżąca w odpowiedzi na środek organizacji postępowania Sądu, a Komisja nie podważyła tego, analiza marży krytycznej przedstawiona w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów dotyczyła chipsetów UMTS i chipsetów LTE objętych rozpatrywanymi umowami i opierała się na danych właściwych dla tych dwóch rodzajów chipsetów.
- 322 Analiza marży krytycznej przedstawiona przez skarżącą została opisana w motywie 487 zaskarżonej decyzji i podsumowana w tabeli 16 znajdującej się w tym motywie.
- 323 Zasadniczo chodzi o analizę ekonomiczną mającą na celu wykazanie, że hipotetyczny konkurent równie skuteczny jak skarżąca mógłby konkurować ze skarżącą w zakresie dostaw chipsetów LTE i UMTS do Apple, ponieważ konkurent ten byłby w stanie zaoferować cenę, która pokrywałaby jego koszty, a jednocześnie byłby w stanie zrekompensować Apple utratę rozpatrywanych wypłat.
- 324 Bezsporne jest również, iż w zaskarżonej decyzji Komisja – zanim stwierdziła, że skarżąca nadużyła pozycji dominującej wyłącznie na rynku chipsetów LTE – odrzuciła tę analizę marży krytycznej przedstawioną przez skarżącą w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów. Jak Komisja wyraźnie wskazała w swoich pismach, nie wypowiedziała się co do innej wersji tej analizy.
- 325 W szczególności w zaskarżonej decyzji Komisja przedstawiła tę analizę, wskazała powody, dla których nie mogła ona zostać przyjęta, oraz przedstawiła „zmienioną” analizę zawierającą jej korekty.

- 326 Ponadto z zaskarżonej decyzji wynika, że Komisja odrzuciła przedstawioną przez skarżącą analizę marży krytycznej ze względu na to, że zawierała ona trzy rzekomo błędne założenia, które Komisja skorygowała w swojej „zmienionej” analizie, oraz że Komisja w żaden sposób nie podważyła okoliczności, iż owa analiza stanowiła jako taka narzędzie pozwalające zakwestionować zdolność rozpatrywanych wypłat do wywoływania skutków w postaci wykluczenia.
- 327 Innymi słowy, w zaskarżonej decyzji Komisja, po pierwsze, odrzuciła analizę marży krytycznej przedstawioną w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, w której dane dotyczyły zarówno chipsetów LTE, jak i chipsetów UMTS, oraz, po drugie, przeprowadziła „zmienioną” analizę marży krytycznej, nadal opierając się na danych dotyczących zarówno chipsetów LTE, jak i chipsetów UMTS, mimo że w motywach 487, 491, 492, 498, 499 i 503 zaskarżonej decyzji, odnosząc się do owej analizy, błędnie odniosła się wyłącznie do chipsetów LTE.
- 328 W zaskarżonej decyzji Komisja zatem przedstawiła, zbadała i zmieniła analizę marży krytycznej (dotyczącą rynku zarówno chipsetów UMTS, jak i chipsetów LTE), która nie była lub przestała być istotna dla stwierdzonego w rzeczonyj decyzji nadużycia (dotyczącego wyłącznie rynku chipsetów LTE).
- 329 Postępując w ten sposób, niezależnie od zasadności trzech zastrzeżeń sformułowanym przeciwko założeniom przyjętym w analizie marży krytycznej skarżącej oraz korekt dokonanych w tym zakresie w „zmienionej” analizie marży krytycznej, Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony.
- 330 Otóż, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 318 powyżej, skarżąca mogła powołać się na taki dowód jak analiza marży krytycznej przedstawiona w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, aby wykazać, że jej zachowanie nie było w stanie ograniczyć konkurencji, a w szczególności wywołać skutków w postaci wykluczenia.
- 331 Skarżąca powołała się na taką możliwość, poświęcając w części odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów mającej na celu wykazanie braku skutku w postaci wykluczenia (sekcja VII) podsekcję na przedstawienie swojej analizy marży krytycznej (podsekcja VII.F). Ta analiza marży krytycznej odgrywała zatem ważną rolę w obronie skarżącej przed zarzutami wysuniętymi przez Komisję. Ponadto Komisja poświęciła część zaskarżonej decyzji dotyczącą istnienia nadużycia pozycji dominującej (sekcja 11) na zbadanie i obalenie tej analizy marży krytycznej (sekcja 11.5).
- 332 Możliwość twierdzenia przez przedsiębiorstwo, że dane zachowanie nie może ograniczać konkurencji, a w szczególności wywoływać skutków w postaci wykluczenia, poprzez oparcie się na analizie ekonomicznej, takiej jak analiza marży krytycznej przedstawiona przez skarżącą w niniejszej sprawie, jest pozbawiona skuteczności (effet utile), jeżeli zakres zarzucanego zachowania zostanie zmieniony przez Komisję po przedstawieniu zarzutów, w szczególności w odniesieniu do rynków, których dotyczy.
- 333 Określenie zakresu zarzucanego zachowania ma wpływ na dane ekonomiczne wykorzystywane w analizie, w szczególności w odniesieniu do kosztów i cen jednostkowych danych produktów, spornego udziału w rynku, czy też kosztów, które musiałby ponieść również skuteczny konkurent.

- 334 Analiza marży krytycznej dotycząca dwóch rzekomo odrębnych i niezastępowalnych rynków produktów (takich jak, według zaskarżonej decyzji, rynki chipsetów UMTS i chipsetów LTE) jest z konieczności odmienna od analizy tylko jednego z tych dwóch rynków (takiego jak sam rynek chipsetów LTE).
- 335 W szczególności w niniejszej sprawie ograniczenie zarzucanego nadużycia wyłącznie do rynku chipsetów LTE ma wpływ na zasadnicze parametry analizy takiej jak analiza marży krytycznej. Chodzi tu, w szczególności, przede wszystkim, o kwotę rozpatrywanych wypłat, ponieważ, jak wskazuje skarżąca, wypłaty odpowiadające chipsetom UMTS powinny być zostać wyłączone z analizy marży krytycznej. Następnie chodzi o sporny udział uwzględniony w analizie marży krytycznej, czyli udział w zapotrzebowaniu Apple, o który mógłby konkurować z nią konkurent równie skuteczny jak skarżąca i na który mógłby rozłożyć koszty niezbędne do zrekompensowania Apple utraty rozpatrywanych wypłat. Wreszcie chodzi o koszty i ceny chipsetów uwzględnione w analizie marży krytycznej, ponieważ w zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła w szczególności, że średnie ceny chipsetów UMTS i LTE nie są podobne (motyw 217 zaskarżonej decyzji).
- 336 W konsekwencji, w zakresie, w jakim Komisja dokonała zmian zarzutów mających wpływ na znaczenie danych, na których opierała się analiza marży krytycznej przedstawiona przez skarżącą w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów w celu uzasadnienia, że jej zachowanie nie miało zdolności do wywołania skutków w postaci wykluczenia, przedsiębiorstwo to, aby móc skutecznie korzystać ze swojego prawa do obrony, powinno mieć możliwość bycia wysłuchanym i, w stosownym przypadku, dostosowania owej analizy ekonomicznej, nawet jeśli w takiej sytuacji Komisja nie była zobowiązana do przekazania mu „uzupełniającego pisma w sprawie przedstawienia zarzutów” zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 310 powyżej i ustaleniami poczynionymi w pkt 313 i 314 powyżej.
- 337 Cechą charakterystyczną pisma w sprawie przedstawienia zarzutów jest bowiem jego tymczasowy charakter i możliwość wprowadzania zmian w trakcie oceny, którą przeprowadza później Komisja, na podstawie stanowisk przedstawionych jej w odpowiedzi przez strony oraz dalszych ustaleń faktycznych. Z uwagi na ten tymczasowy charakter pismo w sprawie przedstawienia zarzutów w żadnym stopniu nie uniemożliwia Komisji zmiany stanowiska na korzyść przedsiębiorstw planujących koncentrację, przy czym instytucja ta nie jest zobowiązana do wyjaśniania ewentualnych różnic w stosunku do swoich wstępnych ocen zawartych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów (wyrok z dnia 16 stycznia 2019 r., Komisja/United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, pkt 36).
- 338 Niemniej rozważania te nie pozwalają uznać, że po przekazaniu pisma w sprawie przedstawienia zarzutów Komisja może zmienić zakres zarzutów, w odniesieniu do których dane przedsiębiorstwo przedstawiło analizę ekonomiczną, taką jak analiza marży krytycznej przedstawiona w niniejszej sprawie przez skarżącą, bez poinformowania tego przedsiębiorstwa o takiej zmianie i umożliwienia mu przedstawienia jego uwag w tym względzie, poprzez dostosowanie, w stosownych przypadkach, wcześniej przedstawionej analizy ekonomicznej. Taka wykładnia byłaby bowiem niezgodna z zasadą poszanowania prawa do obrony i art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003, które wymagają, aby dane przedsiębiorstwo miało możliwość przedstawienia w sposób zrozumiały swojego stanowiska w przedmiocie zarzutów zgłoszonych przez Komisję (zob. analogicznie wyrok z dnia 16 stycznia 2019 r., Komisja/United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, pkt 31, 37).

- 339 O ile bowiem w zaskarżonej decyzji Komisja mogła odrzucić przedstawioną przez skarżącą analizę marży krytycznej dotyczącą rynku chipsetów LTE i rynku chipsetów UMTS, uznając, że nie podważa ona jej wniosków dotyczących wyłącznie rynku chipsetów LTE, o tyle nie można wnioskować, że mogłaby odrzucić w ten sam sposób analizę marży krytycznej dotyczącą wyłącznie rynku chipsetów LTE.
- 340 Należy zatem stwierdzić, że w niniejszej sprawie, aby móc skutecznie przedstawić swoje stanowisko w przedmiocie podnoszonego skutku w postaci wykluczenia i w ten sposób lepiej zorganizować swoją obronę, skarżąca powinna była mieć możliwość bycia wysłuchaną i, w stosownym przypadku, dostosowania swojej analizy marży krytycznej w celu uwzględnienia wycofania zarzutów związanych z chipsetami UMTS, których dostawa nie była już zarzucana przez Komisję.
- 341 Ustalenia tego nie mogą podważyć twierdzenia Komisji kwestionujące dopuszczalność i znaczenie argumentu skarżącej dotyczącego liczby chipsetów UMTS, która nie została uwzględniona na jej niekorzyść (pkt 306 powyżej). Po pierwsze, argument ów został sformułowany przez skarżącą w replice na poparcie zawartego w skardze zarzutu, zgodnie z którym zmiana zakresu nadużycia polegająca na wyłączeniu chipsetów UMTS była dla niej niekorzystna w odniesieniu do analizy marży krytycznej. Rzeczony argument jest zatem dopuszczalny. Po drugie, skarżąca włączyła chipsety UMTS do analizy marży krytycznej przedstawionej w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, ponieważ w piśmie tym rozważano nadużycie również na rynku chipsetów UMTS, i w tym względzie wyraźnie wskazano, na podstawie danych dostarczonych przez Apple, że spółka Apple zaopatrywała się w chipsety UMTS u skarżącej w latach 2011–2014 w łącznej liczbie jednostek odpowiadającej w istocie liczbie, na którą powołuje się skarżąca (zob. tabela 14 pisma w sprawie przedstawienia zarzutów). Argument skarżącej nie jest zatem pozbawiony znaczenia.
- 342 Wynika z tego, że Komisja naruszyła prawo skarżącej do obrony, ponieważ nie wysłuchała jej w przedmiocie konsekwencji, jakie należy wyciągnąć z wycofania zarzutów dotyczących rynku chipsetów UMTS w odniesieniu do analizy marży krytycznej przedstawionej przez skarżącą w celu wykazania, że zarzucane jej zachowanie nie było w stanie ograniczyć konkurencji, a w szczególności wywołać skutku w postaci wykluczenia.
- 343 Z uwagi na to naruszenie prawa skarżącej do obrony należy również uwzględnić część pierwszą zarzutu pierwszego skargi.

4. Wnioski

- 344 Z analizy zarzutu pierwszego skargi, a w szczególności jego części pierwszej i trzeciej, wynika, że postępowanie administracyjne, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji, jest obarczone szeregiem nieprawidłowości proceduralnych, które miały wpływ na prawo skarżącej do obrony.
- 345 Z tych względów, z uwagi na naruszenia prawa skarżącej do obrony stwierdzone w ramach badania części pierwszej i trzeciej zarzutu pierwszego, rozpatrywanych odrębnie lub łącznie, oraz bez konieczności orzekania w przedmiocie pozostałych części tego zarzutu podniesionych przez skarżącą, należy uwzględnić zarzut pierwszy skargi i na tej podstawie stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

346 W okolicznościach niniejszej sprawy, z uwagi na względy należytego sprawowania wymiaru sprawiedliwości należy również zbadać zarzut trzeci skargi.

C. W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego oczywistych naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w zakresie ustalenia, że rozpatrywane umowy miały zdolność do wywołania ewentualnych skutków antykonkurencyjnych

347 Zarzut trzeci składa się z trzech części. Część pierwsza dotyczy oczywistego naruszenia prawa oraz naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań, ponieważ Komisja nie zastosowała prawidłowej normy prawnej. Część druga dotyczy oczywistego naruszenia prawa i oczywistego błędu w ocenie, ponieważ Komisja nie zastosowała orzecznictwa dotyczącego praktyk cenowych. Część trzecia dotyczy oczywistego błędu w ocenie, ponieważ Komisja uznała, że rozpatrywane umowy miały zdolność do wywołania ewentualnych skutków antykonkurencyjnych.

348 Należy zbadać część trzecią tego zarzutu.

1. Uwagi wstępne

a) Przypomnienie zasad wynikających z orzecznictwa

349 Należy przypomnieć, że art. 102 TFUE nie ma na celu uniemożliwienia przedsiębiorstwu zdobycia, dzięki jego własnym świadczeniom, dominującej pozycji na rynku. Postanowienie to nie zmierza także do zapewnienia, aby konkurenci mniej skuteczni niż przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą pozostali na rynku (wyroki z dnia 27 marca 2012 r., *Post Danmark*, C-209/10, EU:C:2012:172, pkt 21; z dnia 6 września 2017 r., *Intel/Komisja*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 133).

350 Artykuł 102 TFUE zakazuje w szczególności przedsiębiorstwu zajmującemu pozycję dominującą stosowania praktyk powodujących skutki w postaci wykluczenia wobec jego konkurentów uważanych za będących równie skutecznymi jak to przedsiębiorstwo oraz wzmacniających jego dominującą pozycję przy użyciu środków innych niż konkurencja pozacenowa (zob. wyrok z dnia 6 września 2017 r., *Intel/Komisja*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 136 i przytoczone tam orzecznictwo).

351 Nie każdy skutek w postaci wykluczenia musi koniecznie prowadzić do naruszenia konkurencji. Z definicji konkurencja pozacenowa może doprowadzić do zniknięcia z rynku lub do odsunięcia na dalszy plan konkurentów mniej skutecznych, a zatem – mniej interesujących dla konsumentów w szczególności pod względem cen, możliwości wyboru, jakości i innowacyjności (wyrok z dnia 27 marca 2012 r., *Post Danmark*, C-209/10, EU:C:2012:172, pkt 22; z dnia 6 września 2017 r., *Intel/Komisja*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 134).

352 W tym kontekście jednak na przedsiębiorstwie zajmującym pozycję dominującą ciąży szczególna odpowiedzialność za to, by swym zachowaniem nie naruszało ono skutecznej i niezakłóconej konkurencji na wspólnym rynku (wyrok z dnia 6 września 2017 r., *Intel/Komisja*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 135).

- 353 W tym zakresie już orzeczono, że w przypadku przedsiębiorstwa zajmującego dominującą pozycję na rynku fakt związania nabywców – nawet na ich wniosek – obowiązkiem lub obietnicą zaopatrywania się wyłącznie w tym przedsiębiorstwie celem pokrycia całości lub znacznej części ich zapotrzebowania stanowi nadużywanie dominującej pozycji w rozumieniu art. 102 TFUE, bez względu na to, czy to zobowiązanie zostało zaciągnięte bez dodatkowych zastrzeżeń, czy też w zamian za przyznanie rabatu. To samo dotyczy sytuacji, w której takie przedsiębiorstwo, nie nakładając na nabywców formalnego obowiązku, stosuje, na mocy umów zawartych z tymi nabywcami albo jednostronnie, system rabatów lojalnościowych, to znaczy upustów przyznawanych pod warunkiem, że klient zaopatruje się celem pokrycia całości lub istotnej części swojego zapotrzebowania wyłącznie w przedsiębiorstwie zajmującym pozycję dominującą (zob. wyrok z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 137 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 354 Niemniej w wypadku, gdy dane przedsiębiorstwo w trakcie postępowania administracyjnego przedstawia dowody na poparcie tego, że jego zachowanie nie miało zdolności do ograniczenia konkurencji, w szczególności – wywołania zarzucanych skutków w postaci wykluczenia, do Komisji należy przeprowadzenie analizy zdolności wykluczającej konkurentów przynajmniej o takiej samej skuteczności (zob. podobnie wyrok z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 138–140).
- 355 Ocena, czy zachowanie ma charakter nadużycia, zakłada bowiem, iż przedsiębiorstwo miało zdolność do ograniczenia konkurencji, a w szczególności wywołania zarzucanych mu skutków w postaci wykluczenia, przy czym oceny tej należy dokonać w świetle wszystkich istotnych okoliczności faktycznych związanych z tym zachowaniem [zob. wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., Generics (UK) i in., C-307/18, EU:C:2020:52, pkt 154 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 356 Jeśli w decyzji Komisja przeprowadzi taką analizę, to do Sądu należy zbadanie wszystkich argumentów strony skarżącej zmierzających do podważenia ustaleń dokonanych przez Komisję co do związanej z analizowaną praktyką zdolności wykluczającej konkurentów przynajmniej o takiej samej skuteczności (zob. podobnie wyrok z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 141).
- 357 Ponadto, w tym ostatnim względzie należy przypomnieć, że zakresem kontroli zgodności z prawem przewidzianej w art. 263 TFUE objęta jest całość elementów wydanych przez Komisję decyzji dotyczących postępowań prowadzonych w zastosowaniu art. 102 TFUE, których pogłębioną pod względem prawnym i faktycznym kontrolę w świetle przedstawionych przez stronę skarżącą w pierwszej instancji zarzutów zapewnia Sąd i biorąc pod uwagę cały materiał dowodowy przedłożony przez tę ostatnią, niezależnie od tego, czy jest on wcześniejszy lub późniejszy od wydanej decyzji, czy został wcześniej przedstawiony w postępowaniu administracyjnym lub po raz pierwszy w ramach rozpatrywanej przez Sąd skargi w zakresie, w jakim dowody te są istotne dla kontroli zgodności z prawem decyzji Komisji (wyrok z dnia 21 stycznia 2016 r., Galp Energía España i in./Komisja, C-603/13 P, EU:C:2016:38, pkt 72).
- 358 Nawet w dziedzinach, w których zachodzi potrzeba dokonania złożonych ocen sąd Unii powinien dokonać zwłaszcza weryfikacji nie tylko prawidłowości przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie (zob. podobnie wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Telefónica i Telefónica de España/Komisja, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, pkt 54).

359 Wreszcie, w dziedzinie prawa konkurencji w przypadku sporu co do istnienia naruszenia reguł konkurencji na Komisji spoczywa ciężar dowodu na okoliczność stwierdzonych przez nią naruszeń oraz przedstawienia środków dowodowych mogących wykazać w stopniu wystarczającym w świetle wymogów prawa okoliczności faktyczne wskazujące na takie naruszenie. Jeżeli sąd ma wątpliwości, to należy je rozpatrywać na korzyść przedsiębiorstwa będącego adresatem decyzji stwierdzającej naruszenie (wyrok z dnia 22 listopada 2012 r., E.ON Energie/Komisja, C-89/11 P, EU:C:2012:738, pkt 71, 72).

b) Przypomnienie struktury zaskarżonej decyzji

360 W sekcji 11 zaskarżonej decyzji, która jest podzielona na osiem sekcji, Komisja stwierdziła, że skarżąca nadużyła swojej pozycji dominującej (zob. pkt 33 powyżej).

361 W szczególności w sekcji 11.3 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że rozpatrywane wypłaty są wypłatami z tytułu wyłączności (motyw 395 zaskarżonej decyzji).

362 W sekcji 11.4 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, iż w okolicznościach niniejszej sprawy domniemanie, że przyznanie przez skarżącą wypłat z tytułu wyłączności stanowiło nadużycie pozycji dominującej, zostało potwierdzone przez analizę zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych (motyw 406 zaskarżonej decyzji). Sekcja ta składa się z czterech podsekcji.

363 Po pierwsze, Komisja stwierdziła, że rozpatrywane wypłaty zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurencyjnych dostawców chipsetów LTE (podsekcja 11.4.1 zaskarżonej decyzji).

364 Po drugie, Komisja wskazała, iż dokumenty wewnętrzne i wyjaśnienia Apple potwierdzają, że rozpatrywane wypłaty zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurencyjnych dostawców chipsetów LTE (podsekcja 11.4.2 zaskarżonej decyzji).

365 Po trzecie, Komisja stwierdziła, że rozpatrywane wypłaty obejmują znaczną część rynku chipsetów LTE w rozpatrywanym okresie (podsekcja 11.4.3 zaskarżonej decyzji).

366 Po czwarte, Komisja uznała Apple za atrakcyjnego klienta ze względu na jego znaczenie dla wejścia na rynek właściwy lub ekspansji na tym rynku (podsekcja 11.4.4 zaskarżonej decyzji).

367 W sekcji 11.5 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, iż analiza marży krytycznej skarżącej nie wykazała, że jej wypłaty z tytułu wyłączności nie miały zdolności do wywołania skutków antykonkurencyjnych (motyw 488 zaskarżonej decyzji).

c) Przypomnienie zastrzeżeń skarżącej

368 Jak wynika z pkt 361 i 362 powyżej, Komisja nie ograniczyła się do zakwalifikowania rozpatrywanych wypłat jako wypłat z tytułu wyłączności, ale przeprowadziła analizę zdolności owych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych. Dlatego też, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 356 powyżej, do Sądu należy zbadanie argumentów skarżącej mających na celu podważenie zasadności tej analizy.

- 369 W tym względzie w części trzeciej zarzutu trzeciego skarżąca podnosi osiem zastrzeżeń i pewne argumenty wstępne, w których zarzuca w istocie Komisji popełnienie oczywistych błędów w ocenie w ramach jej analizy zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych oraz w ramach oceny przedstawionej przez skarżącą analizy marży krytycznej.
- 370 W odniesieniu do analizy zdolności rozpatrywanych wypłat do wywoływania skutków antykonkurencyjnych należy zbadać trzy pierwsze zastrzeżenia części trzeciej zarzutu trzeciego oraz związane z nimi argumenty wstępne.

2. W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego części trzeciej zarzutu trzeciego dotyczącego braku uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności

- 371 Skarżąca twierdzi, iż zaskarżona decyzja nie dostarcza dowodów na to, że rozpatrywane umowy mogły doprowadzić do antykonkurencyjnego wykluczenia konkurentów. Komisja nie wykazała, że Intel lub jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo konkurencyjne było w stanie spełnić surowe wymagania techniczne i czasowe Apple. Wręcz przeciwnie, w zaskarżonej decyzji przyznano, iż żaden konkurent nie był w stanie dostarczyć chipsetów LTE wykorzystywanych w iPhone'ach w całym rozpatrywanym okresie i nie twierdzono, że rozpatrywane wypłaty miały wpływ na decyzje Apple dotyczące dostaw dla iPadów wprowadzonych na rynek w latach 2011–2013 i w 2016 r. Zaskarżona decyzja ma na celu wykazanie wykluczenia jedyne konkurenta (Intel) w zakresie dostaw dla iPadów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r., co stanowi mniej niż 1% rynku właściwego i oznacza, że rozpatrywane wypłaty nie mogły wykluczyć żadnego konkurenta.
- 372 Skarżąca twierdzi, że Komisja nie określiła, nie przeanalizowała ani nie zinterpretowała pewnych decydujących okoliczności faktycznych oraz że zaskarżona decyzja zawiera nieścisłości w odniesieniu do rozpatrywanych urządzeń i konkurentów. Wskazuje ona, że – jak przyznaje Komisja w zaskarżonej decyzji – rozpatrywane umowy nie mogły uniemożliwić żadnemu konkurentowi dostarczenia chipsetów LTE wykorzystywanych w modelach iPhone'a wprowadzonych na rynek w czasie obowiązywania tych umów. W szczególności, jak wynika z zaskarżonej decyzji, w latach 2011–2015 spółka Apple nie dysponowała alternatywnym rozwiązaniem technicznym pozwalającym na spełnienie zapotrzebowania w zakresie chipsetów LTE dla swoich iPhone'ów. Ponadto Komisja nie twierdzi, że rozpatrywane umowy były w stanie uniemożliwić jakimkolwiek konkurentowi dostarczenie chipsetów LTE dla modeli iPada wprowadzonych na rynek w latach 2011, 2012, 2013 i 2016. W związku z tym Komisja w istocie zarzuca jedynie ewentualne wykluczenie spółki Intel w odniesieniu do chipsetów LTE wykorzystywanych w iPadach wprowadzonych na rynek w 2014 r. i 2015 r.
- 373 Skarżąca dodaje, iż Komisja przyznaje w odpowiedzi na skargę, że spółka Apple nie uważała spółki Intel za wiarygodnego dostawcę chipsetów LTE stosowanych w telefonach komórkowych. Skarżąca wykazała, że dotyczyło to również każdego innego konkurenta. Wreszcie Komisja nie odniosła się do argumentów, zgodnie z którymi zdolność do wykluczenia powinna być zostać ustalona w odniesieniu do wszystkich klientów chipsetów na szerszym rynku właściwym. Tymczasem zaskarżona decyzja nie podnosi nawet możliwego antykonkurencyjnego wykluczenia z rynku, w przeciwieństwie do niemożności zaopatrywania określonego klienta.
- 374 Komisja odpowiada, że argumenty skarżącej opierają się na zasadniczo błędnym rozumieniu zaskarżonej decyzji. Komisja stwierdziła, że w całym rozpatrywanym okresie skarżąca przyznawała Apple wypłaty z tytułu wyłączności dotyczące zarówno iPhone'ów, jak i iPadów,

które to wypłaty miały zdolność do wywołania skutków antykonkurencyjnych, przy czym spółka Intel była tylko jednym konkretnym przykładem tej zdolności. Wnioski Komisji obejmują zatem w szczególności, choć nie tylko, fakt, że rozpatrywane wypłaty faktycznie wpłynęły na decyzje Apple w zakresie zakupów dla iPadów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r. Zważywszy na błędne rozumienie ze strony skarżącej, nie jest konieczne badanie przez Sąd części trzeciej zarzutu trzeciego, a w każdym razie Komisja przedstawia argumenty mające na celu obalenie argumentów skarżącej.

- 375 Tym samym, po pierwsze, Komisja podnosi przede wszystkim, że skarżąca nie przedstawia w sposób zrozumiały istotnych okoliczności ani powodów, dla których Komisja popełniła błąd przy nadawaniu wagi czynnikom, na których się oparła. Następnie, Komisja przywołuje okoliczności wymienione w motywie 411 zaskarżonej decyzji. W szczególności Komisja wskazuje, że znaczenie pozycji dominującej skarżącej, stopień pokrycia rynku i warunki, na jakich przyznano wypłaty, są czynnikami, które należy wziąć pod uwagę, podkreśla, że część trzecia zarzutu trzeciego nie odnosi się do kwestii czasu trwania rozpatrywanych umów, wskazuje, że kwota rozpatrywanych wypłat była wysoka i wyjaśnia, że zaskarżona decyzja nie opiera się na istnieniu strategii polegającej na wykluczeniu. Wreszcie Komisja wyjaśnia, że zgodnie z zaskarżoną decyzją rozpatrywane wypłaty mogły mieć antykonkurencyjne skutki w całym rozpatrywanym okresie oraz że rzeczywiście miały antykonkurencyjne skutki dla decyzji w zakresie zakupów chipsetów LTE dla iPadów, które spółka Apple planowała wprowadzić na rynek w 2014 r. i 2015 r.
- 376 Po drugie, Komisja wskazuje, iż uznała, że spółka Intel była mniej skutecznym konkurentem. Skarżąca nie uwzględnia wniosku zawartego w motywie 464 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym spółka Apple uważała spółkę Intel za atrakcyjne źródło chipsetów LTE dla swoich iPadów. W każdym wypadku wniosek zawarty w motywie 486 nie opiera się wyłącznie na uznaniu Intela za równie skutecznego konkurenta, ponieważ Komisja wzięła pod uwagę zdolność rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków w postaci wykluczenia w odniesieniu do jakiegokolwiek równie skutecznego konkurenta, przy czym w motywie 426 zaskarżonej decyzji zauważono, że spółka Apple rozważała trzech innych dostawców dla iPadów, które zamierzała wprowadzić na rynek w 2014 r.
- 377 Komisja dodaje, że nacisk skarżącej na to, że spółka Intel nie może być uważana za równie skutecznego konkurenta, jest bezcelowy, ponieważ wniosek dotyczący zdolności rozpatrywanych wypłat do wywoływania skutków antykonkurencyjnych ma zastosowanie do równie skutecznego konkurenta.
- 378 Na wstępie i zakładając, że argumenty Komisji dotyczące braku celowości badania części trzeciej zarzutu trzeciego należy rozumieć jako twierdzenie o bezskuteczności tej części zarzutu, należy je oddalić jako bezzasadne. W ramach owej części zarzutu strony nie zgadzają się bowiem w istocie co do zasadności wykazania przez Komisję w zaskarżonej decyzji zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych. W związku z tym, gdyby część trzecia zarzutu trzeciego okazała się zasadna, prowadziłoby to do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.
- 379 W tym kontekście, w celu zbadania argumentów skarżącej, należy najpierw przypomnieć pewne elementy nierozzerwalnie związane ze strukturą i treścią zaskarżonej decyzji.

- 380 Przede wszystkim należy przypomnieć, że o ile rynkiem właściwym przyjętym przez Komisję w zaskarżonej decyzji jest międzynarodowy rynek chipsetów LTE (zob. pkt 31 powyżej), o tyle zarzucane skarżącej zachowanie występuje wyłącznie w ramach jej stosunków umownych z Apple. W szczególności Komisja stwierdziła, że zachowanie stanowiące naruszenie polegało na przyznaniu rozpatrywanych wypłat przez skarżącą na rzecz Apple (art. 1 sentencji zaskarżonej decyzji).
- 381 Następnie należy przypomnieć, iż w sekcji 11.4 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że rozpatrywane wypłaty stanowiły nadużycie pozycji dominującej ze względu na to, że były wypłatami z tytułu wyłączności mogącymi wywołać skutki antykonkurencyjne (motyw 406 zaskarżonej decyzji), ponieważ zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej (motyw 407 zaskarżonej decyzji).
- 382 W szczególności zmniejszenie zachęt Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej zostało wykazane przez Komisję w podsekcjach 11.4.1 i 11.4.2 zaskarżonej decyzji (motywy 407 i 408 zaskarżonej decyzji).
- 383 Wreszcie należy zauważyć, iż w celu dojścia do wniosku, że rozpatrywane wypłaty miały zdolność do wywołania skutków antykonkurencyjnych, Komisja wskazała w zaskarżonej decyzji, że wzięta również pod uwagę znaczną część właściwego rynku objętego rozpatrywanymi wypłatami, o której mowa w podsekcji 11.4.3 zaskarżonej decyzji (motywy 409 i 411 zaskarżonej decyzji), znaczenie Apple jako klienta dla wejścia na rynek właściwy lub ekspansji na tym rynku, o którym mowa w podsekcji 11.4.4 zaskarżonej decyzji (motywy 410 i 411 zaskarżonej decyzji), a także zasięg pozycji dominującej skarżącej, o którym mowa w sekcji 10 zaskarżonej decyzji, warunki przyznania rozpatrywanych wypłat, o których mowa w punkcie 11.3 zaskarżonej decyzji, oraz czas trwania i kwotę rzeczonych wypłat, o których mowa w podsekcji 11.4.1 i sekcji 11.8 zaskarżonej decyzji (motyw 411 zaskarżonej decyzji). Z kolei, jak wynika z zaskarżonej decyzji i jak Komisja potwierdziła w swoich pismach, nie opierała się ona na istnieniu strategii polegającej na wykluczeniu, czyli na antykonkurencyjnym zamiarze skarżącej.
- 384 Ponieważ jednak, jak wynika z pkt 381 powyżej, wniosek Komisji, zgodnie z którym rozpatrywane wypłaty miały zdolność do wywołania skutków antykonkurencyjnych, opiera się przede wszystkim na ocenie, że rzeczone wypłaty zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej, należy najpierw zbadać, czy – jak twierdzi skarżąca – Komisja dokonała takiej oceny bez uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności.
- 385 W pierwszej kolejności, należy przypomnieć, iż - jak zauważono w pkt 382 powyżej – Komisja dokonała oceny, że rozpatrywane wypłaty zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej zgodnie z analizą zawartą w podsekcjach 11.4.1 i 11.4.2 zaskarżonej decyzji.
- 386 Po pierwsze, w podsekcji 11.4.1 zaskarżonej decyzji Komisja dokonała owej oceny (motyw 412 zaskarżonej decyzji) na podstawie analizy porównawczej kwot rozpatrywanych wypłat otrzymanych w rozpatrywanym okresie (motyw 413 zaskarżonej decyzji), kwoty rozpatrywanych wypłat, które spółka Apple utraciłaby w przypadku wprowadzenia na rynek urządzenia wyposażonego w chipset LTE konkurenta skarżącej w całym rozpatrywanym okresie (motyw 414 zaskarżonej decyzji) oraz kwoty rozpatrywanych wypłat, które spółka Apple musiałaby zwrócić w przypadku wprowadzenia na rynek urządzenia wyposażonego w chipset LTE konkurenta

skarżącej w 2013 r., 2014 r. i 2015 r. (motyw 416 zaskarżonej decyzji), a także ewentualnego łącznego wpływu tej straty i wspomnianego zwrotu rozpatrywanych wypłat (motyw 417 zaskarżonej decyzji).

- 387 Po drugie, w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że wewnętrzne dokumenty i wyjaśnienia Apple potwierdzają ową ocenę (motyw 423 zaskarżonej decyzji). Podsekcja ta dzieli się na cztery punkty: pierwszy zawiera przeprowadzoną przez Komisję analizę rzeczonych wewnętrznych dokumentów i wyjaśnień Apple (pkt 11.4.2.1 zaskarżonej decyzji); drugi ma na celu udzielenie odpowiedzi na argument skarżącej, że te wewnętrzne dokumenty i wyjaśnienia są niewiarygodne (pkt 11.4.2.2 zaskarżonej decyzji); trzeci ma na celu udzielenie odpowiedzi na argument skarżącej, że wyłączność została zażądana przez Apple (pkt 11.4.2.3 zaskarżonej decyzji); a czwarty ma na celu udzielenie odpowiedzi na argument skarżącej, zgodnie z którym spółka Apple tak czy inaczej wybrałaby skarżącą ze względu na wyższą jakość jej chipsetów LTE, i zawiera ocenę Komisji, zgodnie z którą – w przeciwieństwie do argumentów skarżącej – rozpatrywane wypłaty miały wpływ na strategię zaopatrzenia Apple (pkt 11.4.2.4 zaskarżonej decyzji).
- 388 W drugiej kolejności należy zauważyć, że jak wynika z ich treści oraz z wyjaśnień Komisji złożonych przed Sądem, zakres ustaleń dokonanych w podsekcjach 11.4.1 i 11.4.2 zaskarżonej decyzji jest inny.
- 389 Po pierwsze, podsekcja 11.4.1 zaskarżonej decyzji ma na celu wykazanie, że rozpatrywane wypłaty zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w rozpatrywanym okresie w celu zaopatrzenia się w chipsety LTE dla wszystkich urządzeń Apple, a mianowicie iPhone'ów i iPadów. W tym kontekście, jak wynika z zaskarżonej decyzji i jak Komisja wyjaśniła przed Sądem, Komisja oparła się na analizie zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych.
- 390 Ponadto, jeśli chodzi o zapotrzebowanie Apple na chipsety LTE objęte analizą Komisji, należy zauważyć, że w podsekcji 11.4.3 zaskarżonej decyzji, w celu ustalenia zasięgu rynkowego rozpatrywanych wypłat, Komisja odniosła się także do wszystkich chipsetów LTE uzyskanych przez Apple od skarżącej, bez rozróżniania między iPhone'ami i iPadami. Podobnie w podsekcji 11.4.4 zaskarżonej decyzji Komisja uznała Apple za atrakcyjnego klienta dla dostawców chipsetów LTE, nie czyniąc żadnego rozróżnienia między iPhone'ami i iPadami.
- 391 Tym samym podsekcja 11.4.1 zaskarżonej decyzji, podobnie jak podsekcje 11.4.3 i 11.4.4 zaskarżonej decyzji, dotyczy całego zapotrzebowania Apple na chipsety LTE dla iPhone'ów i iPadów. Komisja potwierdziła bowiem w swoich pismach, że doszła do wniosku, iż w całym rozpatrywanym okresie rozpatrywane wypłaty mogły wywołać skutki antykonkurencyjne w odniesieniu do chipsetów LTE wykorzystywanych w iPhone'ach i iPadach.
- 392 Po drugie, podsekcja 11.4.2 zaskarżonej decyzji ma na celu potwierdzenie, zasadniczo na podstawie dokumentów wewnętrznych i wyjaśnień Apple, oceny zawartej w podsekcji 11.4.1 zaskarżonej decyzji, a konkretnie, jak wynika z zaskarżonej decyzji i jak Komisja wyjaśniła przed Sądem, wykazanie, że rozpatrywane wypłaty rzeczywiście zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w celu zaopatrzenia się w chipsety LTE dla niektórych urządzeń Apple.

- 393 W tym względzie w odpowiedzi na skargę Komisja wyraźnie bowiem potwierdziła, iż wspomniana podsekcja zaskarżonej decyzji miała na celu wykazanie, że rozpatrywane wypłaty „rzeczywiście wpłynęły” lub miały „rzeczywisty skutek w postaci wpłynięcia” na decyzje Apple w zakresie zakupów chipsetów LTE dla „iPadów, które [spółka Apple] planowała wprowadzić na rynek w 2014 r. i 2015 r.”. Komisja wyjaśniła zatem, że jej wniosek w tym zakresie dotyczył „rzeczywistych skutków” rozpatrywanych wypłat.
- 394 Ponadto, w odniesieniu do zapotrzebowania Apple na chipsety LTE, które jest przedmiotem analizy w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji, zapytana w ramach środków organizacji postępowania o zakres użytych w owej podsekcji słów i wyrażeń „urządzenia”, „wprowadzone na rynek” (w 2014 r. i 2015 r.) oraz „zostać wprowadzone na rynek” (w 2014 r. i 2015 r.), Komisja wyraźnie potwierdziła, że podsekcja ta nie dotyczy iPhone’ów, lecz jedynie iPadów, zauważyła godny ubolewania „błąd pisarski” polegający na tym, że owa podsekcja odnosiła się do iPadów rzeczywiście „wprowadzonych na rynek” w 2014 r. i 2015 r., i w rezultacie wyraźnie potwierdziła, że owa podsekcja dotyczyła tylko niektórych modeli iPadów „niebędących urządzeniami CDMA”, które miały zostać „wprowadzone na rynek” przez Apple w 2014 r. i 2015 r.
- 395 Wynika z tego, że – jak wynika z treści zaskarżonej decyzji i co Komisja potwierdziła zarówno w swoich pismach, jak i w trakcie rozprawy – po pierwsze, całość analizy Komisji zawartej w podsekcji 11.4.1 zaskarżonej decyzji dotyczy zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania antykonkurencyjnych skutków zarówno w związku z iPhone’ami, jak i z iPadami, co zresztą sugeruje tytuł sekcji 11.4 zaskarżonej decyzji, gdyż odnosi się on ogólnie do „potencjalnych” antykonkurencyjnych skutków tych wypłat. Analiza ta jest objęta niniejszym zastrzeżeniem pierwszym części trzeciej zarzutu trzeciego. Po drugie, zawarta w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji analiza Komisji dotyczy skutków, jakie rozpatrywane wypłaty miałyby w rzeczywistości w związku z niektórymi modelami iPadów, które spółka Apple planowała wprowadzić na rynek w 2014 r. i 2015 r. Analiza ta jest objęta zastrzeżeniami drugim i trzecim części trzeciej zarzutu trzeciego (zob. pkt 429 i następane poniżej).
- 396 W trzeciej kolejności, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 355 powyżej, analiza zdolności rozpatrywanych wypłat do ograniczenia konkurencji, a w szczególności do wykluczenia konkurentów, którzy są co najmniej równie skuteczni, powinna zostać przeprowadzona w świetle wszystkich istotnych okoliczności faktycznych towarzyszących owemu zachowaniu.
- 397 Wynika z tego, że ponieważ należy uwzględnić wszystkie istotne okoliczności towarzyszące zarzucanemu zachowaniu, analiza antykonkurencyjnej zdolności tego zachowania nie może być czysto hipotetyczna (zob. podobnie wyrok z dnia 6 października 2015 r., *Post Danmark*, C-23/14, EU:C:2015:651, pkt 65, 68).
- 398 W czwartej kolejności, biorąc pod uwagę powyższe rozważania, należy zbadać, czy – jak twierdzi skarżąca – Komisja dokonała oceny, zgodnie z którą rozpatrywane wypłaty zmniejszyły zachęty Apple’a do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w celu zaopatrzenia się w chipsety LTE dla iPhone’ów i iPadów, które miały zostać wprowadzone na rynek w rozpatrywanym okresie, nie uwzględniając w należyty sposób wszystkich istotnych okoliczności faktycznych.
- 399 Po pierwsze, z zaskarżonej decyzji wynika, że w przypadku modeli iPhone’ów i iPadów wprowadzonych na rynek przed 2011 r. spółka Apple zaopatrywała się w chipsety UMTS w spółce Infineon, której działalność w zakresie dostaw chipsetów została przejęta przez spółkę Intel w 2011 r. (motywy 89 i 90 zaskarżonej decyzji). W latach 2011–2015 oraz do dnia 16 września 2016 r., czyli w rozpatrywanym okresie, spółka Apple zaopatrywała się w chipsety

LTE dla iPhone'ów i iPadów wyłącznie u skarżącej (motyw 168 zaskarżonej decyzji). Począwszy od iPhone'a 7, wprowadzonego na rynek w dniu 16 września 2016 r., spółka Apple włączyła chipsety LTE spółki Intel do niektórych wersji tego modelu (motywy 91 i 169 zaskarżonej decyzji).

- 400 Po drugie, jak wskazuje skarżąca, należy zauważyć, iż w motywie 322 zaskarżonej decyzji, w kontekście sekcji 10 tej decyzji dotyczącej pozycji dominującej skarżącej, Komisja stwierdziła, że w latach 2011–2015 „spółka Apple nie miała alternatywy w odniesieniu do swojego zapotrzebowania na chipsety LTE dla swoich urządzeń iPhone”.
- 401 W tym względzie, po pierwsze, należy zauważyć, że w zaskarżonej decyzji Komisja nie określiła źródła ustalenia dokonanego w motywie 322 owej decyzji. Związany z nim przypis 392 w wersji zaskarżonej decyzji przekazanej skarżącej odsyła bowiem do nieistniejącej sekcji zaskarżonej decyzji (sekcja 0), a w jawnej wersji zaskarżonej decyzji odsyła, bez dalszego wyjaśnienia, do podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji. Należy jednak przypomnieć, że – jak potwierdziła Komisja w odpowiedzi na środki organizacji postępowania – podsekcja 11.4.2 zaskarżonej decyzji nie dotyczy iPhone'ów, lecz jedynie niektórych modeli iPadów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r. (pkt 394 powyżej). Zapytana w tym względzie podczas rozprawy Komisja wyjaśniła zaś, że odniesienie do sekcji 0 w wersji zaskarżonej decyzji przekazanej skarżącej wynikało z błędu technicznego i że odniesienie do podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji, zawarte w jawnej wersji zaskarżonej decyzji, należało rozumieć przeciwnie w tym sensie, że o ile spółka Apple nie miała alternatywy dla chipsetów LTE skarżącej dla iPhone'ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w latach 2011–2015 zgodnie z motywem 322 zaskarżonej decyzji, o tyle miał taką alternatywę dla niektórych iPadów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r. zgodnie z podsekcją 11.4.2 zaskarżonej decyzji.
- 402 Po drugie, z zaskarżonej decyzji wynika, że ustalenie zawarte w motywie 322 owej decyzji dotyczy braku alternatywy technicznej w odniesieniu do zapotrzebowania Apple w zakresie chipsetów LTE dla iPhone'ów. Otóż w motywie 447 zaskarżonej decyzji, opierając się na uwagach Apple dotyczących odpowiedzi skarżącej na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, Komisja wskazała, że w przypadku urządzeń, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2016 r., ulepszenie przez Intel „kluczowych technologii” pozwoliłoby na uwzględnienie Intel w odniesieniu do iPhone'ów, a nie tylko iPadów. Podobnie w motywach 491, 492 i 495 zaskarżonej decyzji Komisja wskazała, że zapotrzebowanie Apple w zakresie chipsetów LTE dla iPhone'ów nie było możliwe do zakwestionowania w latach 2012–2015, podkreślając w szczególności okoliczność, że chipsety LTE Intel nie posiadały pewnych cech technicznych.
- 403 W odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd na rozprawie na podstawie ustalenia zawartego w motywie 322 zaskarżonej decyzji zarówno Komisja, jak i skarżąca wyraźnie potwierdziły, po pierwsze, że owo ustalenie należy faktycznie rozumieć jako odnoszące się do braku alternatywy technicznej w związku z zapotrzebowaniem Apple w zakresie chipsetów LTE dla iPhone'ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w latach 2011–2015, a po drugie, że ustalenie to jest prawidłowe z punktu widzenia stanu faktycznego.
- 404 Ponadto, w ramach niniejszego sporu nie jest konieczne ustalenie, jakiej cechy lub jakich cech technicznych dotyczył ów brak alternatywy dla różnych modeli iPhone'ów, które spółka Apple miała wprowadzić na rynek w latach 2011–2015, a w szczególności czy chodziło o standard „Code Division Multiple Access” (CDMA), o którym mowa między innymi w oświadczeniach zawartych w motywie 187 pkt 2 oraz w motywach 454 i 461 zaskarżonej decyzji, technologię „Voice over LTE” (VoLTE), o której mowa w szczególności w oświadczeniu zawartym

w przypisie 586 zaskarżonej decyzji, odnoszącym się (poprzez odesłanie do przypisu 587) do motywu 447 tej decyzji, „łączność głosową” lub „funkcję głosową”, o których mowa w oświadczeniach zawartych w motywie 492 zaskarżonej decyzji, lub inne cechy.

- 405 Otóż niezależnie od technicznego wyjaśnienia ustalenia faktycznego dokonanego przez Komisję w motywie 322 zaskarżonej decyzji, strony są zgodne co do tego, że spółka Apple nie miała alternatywy technicznej dla chipsetów LTE skarżącej w związku z jej wymogami dla iPhone’ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w latach 2011–2015.
- 406 Ponadto w zaskarżonej decyzji nie ma dowodów pozwalających uznać, po pierwsze, że spółka Apple rozważała zaopatrzenie się w chipsety LTE, które nie spełniały jej wymogów technicznych, dla iPhone’ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w latach 2011–2015, a po drugie, że brak alternatywy dla iPhone’ów, o którym mowa w motywie 322 zaskarżonej decyzji, wynikał z przyczyn innych niż techniczne.
- 407 Po trzecie, w motywach 491, 493 i 495 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła także, że tylko około połowa zapotrzebowania Apple w zakresie chipsetów LTE dla iPhone’ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2016 r., były sporna. W tym względzie w motywie 493 zaskarżonej decyzji Komisja oparła się na oświadczeniu Apple zawartym w uwagach Apple dotyczących odpowiedzi skarżącej na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, zgodnie z którym spółka ta była w stanie pozyskać od Intel tylko mniej niż połowę zapotrzebowania dla iPhone’ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2016 r. Informacje zawarte w zaskarżonej decyzji w tym zakresie odnoszą się również do względów technicznych. W przypisie 586 zaskarżonej decyzji, który stanowi powtórzenie uwag Apple dotyczących odpowiedzi skarżącej na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, wskazano, że spółka Apple mogła uzyskać od Intel jedynie „część bez CDMA” jej zapotrzebowania w zakresie chipsetów LTE dla iPhone’a, który miał zostać wprowadzony na rynek w 2016 r., co oznacza, że spółka Apple nie mogła uzyskać od Intel części rzeczowego zapotrzebowania z CDMA.
- 408 Po czwarte, według szacunków zawartych w zaskarżonej decyzji, iPhone’y stanowiły około 90% sprzedaży urządzeń LTE przez Apple w rozpatrywanym okresie, a tym samym jej zapotrzebowania w zakresie chipsetów LTE, natomiast iPady stanowiły około 10% sprzedaży urządzeń LTE przez Apple w rozpatrywanym okresie, a tym samym tego zapotrzebowania w zakresie chipsetów LTE (zob. motyw 421 zaskarżonej decyzji).
- 409 Wynika z tego, że w odniesieniu do bardzo dużej części zapotrzebowania Apple w zakresie chipsetów LTE dla urządzeń, które miały zostać wprowadzone na rynek w rozpatrywanym okresie, a mianowicie wszystkich iPhone’ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w latach 2011–2015 oraz ponad połowy iPhone’ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2016 r., spółka Apple nie miała technicznej alternatywy dla chipsetów LTE skarżącej i nie mogła w związku z tym zwrócić się do konkurencyjnych dostawców.
- 410 Bezsportny fakt, że na rynku właściwym nie istniała techniczna alternatywa dla chipsetów LTE skarżącej w odniesieniu do bardzo dużej części zapotrzebowania Apple w rozpatrywanym okresie, stanowi istotną okoliczność faktyczną, którą należy wziąć pod uwagę przy analizie zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków w postaci wykluczenia, ponieważ Komisja stwierdziła rzeczoną zdolność w świetle całkowitego zapotrzebowania Apple w zakresie chipsetów LTE, a w szczególności w świetle zmniejszenia zachęt Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w celu zaspokojenia całego jej zapotrzebowania.

- 411 Po piąte, w świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że Komisja doszła do wniosku, zgodnie z którym rozpatrywane wypłaty mogły ograniczać konkurencję, ponieważ zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w celu zaopatrzenia się w chipsety LTE na potrzeby jej całego zapotrzebowania dla iPhone'ów i iPadów, na podstawie analizy, w której nie uwzględniła w należyty sposób wszystkich istotnych okoliczności faktycznych towarzyszących zarzucanemu zachowaniu.
- 412 Chociaż Komisja stwierdziła, że spółka Apple nie miała technicznej alternatywy dla chipsetów LTE skarżącej dla wszystkich iPhone'ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w latach 2011–2015 oraz dla ponad połowy iPhone'ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2016 r., nie powiązała tej istotnej okoliczności faktycznej wskazującej na brak konkurentów mogących dostarczyć Apple chipsety LTE dla rzeczonych iPhone'ów, z podnoszonym zmniejszeniem zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w celu zaopatrzenia się w chipsety LTE zaspokajające jej całe zapotrzebowanie, a zatem w tym dla iPhone'ów, mimo że urzędnicy te stanowiły bardzo dużą część owego zapotrzebowania.
- 413 Ponadto, w sekcji 11.5 zaskarżonej decyzji Komisja sprzecznie oparła się między innymi na owej okoliczności w celu odrzucenia analizy marży krytycznej skarżącej z tego względu, że sporna część zapotrzebowania Apple, na którą powołuje się skarżąca, nie uwzględnia faktu, że spółka Apple nie mogła zmienić dostawców chipsetów LTE dla iPhone'ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w latach 2012, 2013, 2014 i 2015 oraz dla ponad połowy iPhone'ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2016 r. (motyw 491 i motyw 495 pkt 2 zaskarżonej decyzji).
- 414 W tych okolicznościach, ponieważ Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, że spółka Apple nie mogła przejść do żadnego innego dostawcy, aby zaspokoić swoje wymagania techniczne w odniesieniu do bardzo dużej części swojego zapotrzebowania w zakresie chipsetów LTE (odpowiadającego iPhone'om, z wyjątkiem mniej niż połowy iPhone'ów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2016 r.), nie mogła ona zasadnie dojść do wniosku, że rozpatrywane wypłaty zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w zakresie całego zapotrzebowania Apple dotyczącego wszystkich iPhone'ów i iPadów, które miały zostać wprowadzone na rynek w rozpatrywanym okresie, oraz że wypłaty te mogły w związku z tym ograniczyć konkurencję na całym rynku właściwym chipsetów LTE. Otóż, okoliczność - która nie została należycie uwzględniona w zaskarżonej decyzji - że spółka Apple zaopatrywała się w chipsety LTE od skarżącej, a nie od jej konkurentów, wobec braku alternatyw spełniających jej własne wymagania techniczne, może wchodzić w zakres konkurencji pozacenowej, a nie antykonkurencyjnego skutku w postaci wykluczenia wynikającego z rozpatrywanych wypłat.
- 415 Prawdą jest, że art. 102 TFUE zakazuje zachowań przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą, których celem jest wzmocnienie tej pozycji i jej nadużywanie, w szczególności w przypadku, gdy dążą one do pozbawienia podmiotów uważanych za potencjalnych konkurentów rzeczywistego dostępu do rynku [zob. podobnie wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., Generics (UK) i in., C-307/18, EU:C:2020:52, pkt 151]. W niniejszym przypadku, biorąc pod uwagę teorię szkody sformułowaną w zaskarżonej decyzji, która opiera się na zmniejszeniu zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w odniesieniu do całości jej zapotrzebowania w zakresie chipsetów LTE w rozpatrywanym okresie, Komisja nie mogła pominąć okoliczności, że ze względu na własne wymagania techniczne spółka Apple nie mogła zwrócić się do konkurentów skarżącej w odniesieniu do bardzo dużej części swojego zapotrzebowania na chipsety LTE w rzeczonym okresie.

- 416 Ponadto należy zauważyć, iż w zaskarżonej decyzji Komisja w żaden sposób nie utrzymywała, że zachowanie skarżącej uniemożliwiło mniej od niej skutecznym konkurentom opracowanie produktów spełniających wymagania Apple, lecz jedynie, że zmniejszona została zachęta Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w odniesieniu do jej całego zapotrzebowania w zakresie chipsetów LTE. W każdym wypadku należy przypomnieć, że – jak wynika z orzecznictwa przywołanego w pkt 351 powyżej – konkurencja pozacenowa może doprowadzić do zniknięcia z rynku lub do odsunięcia na dalszy plan konkurentów mniej skutecznych, a zatem – mniej interesujących dla konsumentów w szczególności pod względem cen, możliwości wyboru, jakości i innowacyjności.
- 417 Z wszystkich powyższych rozważań wynika, że wniosek Komisji dotyczący zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutku w postaci wykluczenia z tego względu, że zmniejszyły one zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w celu zaopatrzenia się w chipsety LTE zaspokajające jej całe zapotrzebowanie, opiera się na analizie, która nie została przeprowadzona w świetle wszystkich istotnych okoliczności faktycznych, a zatem która jest niezgodna z prawem.
- 418 Wniosku tego nie podważają inne argumenty Komisji.
- 419 Po pierwsze, na rozprawie, w odpowiedzi na pytania Sądu, Komisja powołała się na motyw 421 zaskarżonej decyzji, twierdząc, że określa on efekt „dźwigni”, na którym opiera się wykazanie zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych. Zasadniczo, zdaniem Komisji, nawet gdyby zapewnienie dostaw dla iPhone’ów przez konkurentów skarżącej nie było technicznie możliwe, rozpatrywane umowy pozwoliły skarżącej na wykorzystanie „dźwigni” w odniesieniu do tej niespornej części zapotrzebowania Apple związanej z iPhone’ami w celu wykluczenia konkurentów w odniesieniu do spornej części owego zapotrzebowania związanej z iPadami, a tym samym uniemożliwienia konkurentom ekspansji i rozwoju na rynku.
- 420 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, iż argument Komisji nie jest spójny z teorią szkody przedstawioną w zaskarżonej decyzji, która odnosi się do zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych na całym rynku właściwym chipsetów LTE ze względu na to, że spółka Apple została zniechęcona do zaopatrywania się w całość swojego zapotrzebowania na chipsety LTE dla iPhone’ów i iPadów u konkurentów skarżącej. Innymi słowy, zaskarżona decyzja odnosi się do skutku w postaci wykluczenia dotyczącego, ogólnie i bez różnicy, chipsetów LTE zarówno dla iPhone’ów, jak i iPadów, a nie do skutku w postaci wykluczenia ograniczonego wyłącznie do zaopatrywania się przez Apple w chipsety LTE dla iPadów. Ponadto w zaskarżonej decyzji zarzucane skarżącej naruszenie zostało określone w odniesieniu do ogólnego zapotrzebowania Apple odnoszącego się do iPhone’ów i iPadów, a po drugie, samo pojęcie efektu „dźwigni” wywieranego przez skarżącą na różne urządzenia Apple nie pojawia się w uzasadnieniu przedstawionym przez Komisję w sekcji 11.4 zaskarżonej decyzji.
- 421 Następnie, należy zauważyć, że motyw 421 zaskarżonej decyzji, choć stanowi część sekcji 11.4.1 tej decyzji, ma na celu udzielenie odpowiedzi, wraz z motywami 419 i 420 owej decyzji, na argument przedstawiony przez skarżącą w trakcie postępowania administracyjnego, dotyczący możliwości zaferowania przez jej konkurentów identycznych zachęt dla Apple. Nie można zatem uznać, że teoria szkody leżąca u podstaw zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych została wyjaśniona w owym motywie. Ponadto, w każdym razie, wbrew temu co sugeruje Komisja, motyw 421 zaskarżonej decyzji nie zawiera żadnej dokładnej wskazówki co do tego, że skarżąca poprzez niesporną część zapotrzebowania Apple na chipsety LTE uzyskała efekt „dźwigni” w odniesieniu do spornej części tego zapotrzebowania.

- 422 Wreszcie, tytułem uzupełnienia, należy zauważyć, iż zaczerpnięty z motywu 421 zaskarżonej decyzji argument Komisji opiera się na założeniu, że zaskarżona decyzja wykazuje antykonkurencyjną zdolność rozpatrywanych wypłat w odniesieniu do iPadów. Tymczasem, po pierwsze, jak zaznaczono w pkt 391 powyżej, w podsekcjach 11.4.1, 11.4.3 i 11.4.4 zaskarżonej decyzji Komisja przeprowadziła ogólną analizę zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych, nie przeprowadzając żadnej konkretnej analizy w odniesieniu do iPadów. Po drugie, jak zauważono w pkt 392–394 powyżej, w odniesieniu do iPadów, w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji Komisja ograniczyła się do zbadania podnoszonych rzeczywistych skutków rozpatrywanych wypłat w związku z modelami iPadów niebędącymi urządzeniami CDMA, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r., przy czym analiza ta została uwzględniona w zbadanych poniżej zarzutach drugim i trzecim.
- 423 Po drugie, jak zauważono w pkt 375 powyżej, Komisja powołuje się na elementy wymienione w motywie 411 zaskarżonej decyzji i przypomniane w pkt 383 powyżej w celu wykazania, że uwzględniła istotne okoliczności niniejszej sprawy.
- 424 W pierwszej kolejności, w zakresie w jakim Komisja powołuje się na określone w sekcji 11.3 zaskarżonej decyzji warunki przyznania rozpatrywanych wypłat, należy przypomnieć, że w owej sekcji ograniczyła się ona do stwierdzenia, że rozpatrywane wypłaty były wypłatami z tytułu wyłączności, a analiza podnoszonej zdolności tych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych została zawarta w sekcji 11.4 tej decyzji. Ponadto należy zauważyć, że w okolicznościach niniejszej sprawy klasyfikacja rozpatrywanych wypłat jako wypłat z tytułu wyłączności nie była wystarczająca, aby stwierdzić, że wypłaty te stanowiły nadużycie pozycji dominującej. Zgodnie bowiem z orzecznictwem przywołanym w pkt 354 powyżej, z uwagi na zastrzeżenia przedstawione przez skarżącą w trakcie postępowania administracyjnego, Komisja była zobowiązana do przeprowadzenia analizy zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych, a w szczególności zdolności do wykluczenia konkurentów, którzy są co najmniej równie skuteczni.
- 425 W drugiej kolejności, o ile Komisja słusznie podkreśla w istocie, że nie należy pomijać elementów, o których mowa w pkt 383 powyżej, o tyle pozostaje faktem, że elementy te, choć mogą być istotne dla oceny zdolności zachowania do wywołania skutków antykonkurencyjnych, nie wykazują jako takie w niniejszym przypadku skutku antykonkurencyjnego, a w szczególności skutku w postaci wykluczenia. To samo dotyczy zasięgu pozycji dominującej skarżącej (o której mowa w sekcji 10 zaskarżonej decyzji), czasu trwania i kwoty rozpatrywanych wypłat (o których mowa w podsekcji 11.4.1 i sekcji 11.8 zaskarżonej decyzji), udziału w rynku objętego tymi wypłatami (o którym mowa w podsekcji 11.4.3 zaskarżonej decyzji) oraz znaczenia Apple jako klienta (o którym mowa w pkt 11.4.4 zaskarżonej decyzji). Odniesienie do tych elementów nie może bowiem podważyć faktu, że w niniejszej sprawie wykazanie przez Komisję zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych, w szczególności w odniesieniu do związanej ze sporną praktyką zdolności do wykluczenia konkurentów, którzy są co najmniej równie skuteczni, nie zostało dokonane w świetle wszystkich istotnych okoliczności faktycznych towarzyszących zarzucanemu zachowaniu, zważywszy na podnoszone zmniejszenie zachęt Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w odniesieniu do jej całego zapotrzebowania w zakresie chipsetów LTE dla iPhone'ów i iPadów.

- 426 Ponadto należy zauważyć, iż jak wynika z zaskarżonej decyzji i jak Komisja wyraźnie wskazała przed Sądem, w decyzji tej nie oparła się ona na modelu ekonomicznym, takim jak kryterium równie skutecznego konkurenta, aby stwierdzić, że rozpatrywane wypłaty mogły wywołać skutki antykonkurencyjne, a w sekcji 11.5 zaskarżonej decyzji Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, że przedstawiona przez skarżącą analiza marży krytycznej nie podważa jej wniosków.
- 427 Po trzecie, nie można przyjąć argumentów Komisji dotyczących motywów 426, 464 i 486 zaskarżonej decyzji. Motywy 426 i 464, związane z podsekcją 11.4.2 zaskarżonej decyzji dotyczą bowiem jedynie niektórych modeli iPadów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r., a zatem nie mogą podważyć ustaleń poczynionych w pkt 409 powyżej w odniesieniu do iPhone'ów. Wreszcie, wbrew temu co sugeruje Komisja, wniosek zawarty w motywie 486 zaskarżonej decyzji również nie może podważyć owych ustaleń.
- 428 W świetle wszystkich tych elementów należy uwzględnić zastrzeżenie pierwsze części trzeciej zarzutu trzeciego skargi.

3. W przedmiocie zastrzeżeń drugiego i trzeciego części trzeciej zarzut trzeciego dotyczących tego, iż nie wykazano, że rozpatrywane umowy miały wpływ na decyzje Apple dotyczące dostaw dla iPadów z „2014 r.” i „2015 r.”.

- 429 Zastrzeżenia drugie i trzecie części trzeciej zarzutu trzeciego zmierzają do zakwestionowania wykazania zawartego w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji.
- 430 Skarżąca kwestionuje wnioski Komisji zawarte w motywach 424 i 451 zaskarżonej decyzji, twierdząc, iż zaskarżona decyzja nie dowodzi, w odniesieniu do pierwszego motywu, że rozpatrywane umowy zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurencyjnych dostawców w odniesieniu do „urządzeń wprowadzonych na rynek w 2014 r. i 2015 r.” lub, w odniesieniu do drugiego motywu, że miały one wpływ na strategię zaopatrzenia Apple w odniesieniu do „urządzeń, które zostaną wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r.”.
- 431 Po pierwsze, jeśli chodzi o iPady „z 2014 r.”, skarżąca podnosi przede wszystkim, iż zaskarżona decyzja nie zawiera żadnych dowodów na to, że spółka Apple rozważała zastosowanie chipsetów Intel w iPadach „rzeczywiście wprowadzonych na rynek w październiku 2014 r.”. Następnie, Komisja kilkakrotnie odnosi się do modelu iPada, który Apple „[poufne]”, zwanego „[poufne]”, ale nie wykazuje, że rozpatrywane umowy miały wpływ na decyzję Apple dotyczące dostaw dla tego modelu. Spółka Apple nigdy jednak poważnie nie rozważała zastosowania chipsetów Intel w tym modelu, a zdawała sobie sprawę, że chipset Intel nie może zostać zastosowany, co potwierdza sprawozdanie przedstawione przez skarżącą w załączniku do jej odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów. Wreszcie, to właśnie niezdolność chipsetów Intel do spełnienia wymagań technicznych i harmonogramu Apple tłumaczy, dlaczego nie zostały one wybrane do wyposażenia iPadów z „2014 r.”.
- 432 Skarżąca dodaje, że twierdzenie Komisji, jakoby wiedziała ona o urządzeniach, dla których spółka Apple rozważała zaopatrywanie się u spółki Intel, jest błędne. Ponadto, zaskarżona decyzja nie zawiera żadnej analizy dotyczącej wyboru dostawcy dla modelu „[poufne]” i nie wykazuje związku przyczynowego pomiędzy pierwszą zmianą umowy przejściowej a decyzją o wykorzystaniu chipsetu skarżącej dla modelu „[poufne]”.

- 433 Komisja zauważa przede wszystkim, że zaskarżona decyzja dotyczy urządzeń „które mają zostać wprowadzone na rynek w 2014 r.”, a nie urządzeń „rzeczywiście wprowadzonych na rynek”. Skarżąca była w pełni świadoma, dla których urządzeń spółka Apple rozważała zaopatrywanie się u spółki Intel. Spółka Apple potwierdziła również, że stara się zdywersyfikować swoje źródła zaopatrzenia. Następnie, jeśli chodzi o model „[poufny]”, Komisja wskazuje, że motywy 428–435 zaskarżonej decyzji wykazują wpływ rozpatrywanych umów. Ponadto, negocjacje między skarżącą a Apple dotyczące pierwszej zmiany umowy przejściowej wpłynęły na podjętą na początku 2013 r. decyzję Apple w zakresie zakupów. Umowa przejściowa była w każdym razie wystarczająca, aby wpłynąć na spółkę Apple, która rozważała wprowadzenie Intel w odniesieniu do niektórych iPadów, które miały zostać wprowadzone na rynek w 2014 r. Ponadto, twierdzenie skarżącej, że spółka Apple nigdy poważnie nie rozważała zastosowania chipsetów Intel w modelu „[poufne]”, nie jest uzasadnione. Wreszcie, w odniesieniu do sprawozdania przedstawionego przez skarżącą w załączniku do jej odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, Komisja odsyła do odpowiedzi udzielonej przez Apple w tym zakresie w uwagach dotyczących odpowiedzi skarżącej na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.
- 434 Komisja dodaje, że spółka Apple podjęła decyzję [poufne] i że na tę decyzję wpłynęły negocjacje dotyczące pierwszej zmiany umowy przejściowej oraz utrata rozpatrywanych wypłat wynikających z umowy przejściowej. Dokumenty Apple wykazują, że rozpatrywane wypłaty faktycznie wpłynęły na decyzję o zakupie chipsetów LTE dla „iPadóów, które planowała wprowadzić na rynek w 2014 r.”.
- 435 Po drugie, jeśli chodzi o iPady „z 2015 r.”, skarżąca zauważa, że Komisja nie odnosi się do modeli iPadów „wprowadzonych na rynek” wiosną lub we wrześniu i listopadzie 2015 r., ani do modeli „których wprowadzenie na rynek planowano na wiosnę 2015 r.”, lecz wskazuje na nieokreślony model, „który ma zostać wprowadzony na rynek jesienią 2015 r.”. Na poparcie twierdzenia, że chipsety Intel były poważnie rozważane, zaskarżona decyzja opiera się na jednej wiadomości elektronicznej od inżyniera Apple, którego słowa Komisja przeinaczyła. W aktach sprawy nie ma żadnych dowodów, w tym dowodów od pracowników Apple, którzy faktycznie podejmowali decyzje o zakupie chipsetów, na to, że chipset Intel był realną opcją. Ponadto dowody zawarte w aktach sprawy wskazują, że chipsety Intel nie spełniały wymagań technicznych i czasowych Apple.
- 436 Skarżąca dodaje, że Komisja po raz pierwszy dokonała interpretacji wewnętrznych dokumentów Apple w odpowiedzi na skargę.
- 437 Komisja zauważa w odniesieniu do rzeczywistych skutków rozpatrywanych wypłat dla zakupów chipsetów, że wewnętrzne wiadomości elektroniczne Apple potwierdzają zainteresowanie Apple korzystaniem z innego dostawcy. Następnie, wiadomość elektroniczna inżyniera Apple, o której mowa w motywie 436 zaskarżonej decyzji, nie zawiera żadnych wątpliwości co do chipsetu Intel, co potwierdza wiadomość elektroniczna innego pracownika Apple. Wreszcie, Komisja odsyła do motywu 437 zaskarżonej decyzji zawierającego oświadczenie pracownika Apple opisującego – z handlowego punktu widzenia – przejście na chipset Intel jako nie do utrzymania ze względu na rozpatrywane wypłaty, a także odsyła do oświadczenia zawartego w uwagach Apple dotyczących odpowiedzi skarżącej na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów. Argumenty skarżącej dotyczące harmonogramu dla chipsetów Intel są zatem pozbawione znaczenia, a w każdym razie błędne.

438 Komisja dodaje, że sprawozdanie przedstawione przez skarżącą w załączniku do jej odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów opiera się na testach przeprowadzonych na chipsetach stosowanych w urządzeniach innych producentów, a zatem jej wnioski nie są zaskakujące. Ponadto, skarżąca nie wyjaśnia, dlaczego dokonana przez Komisję interpretacja wiadomości elektronicznej pracownika Apple, o której mowa w motywie 437 zaskarżonej decyzji, jest błędna i nie podważa oświadczenia Apple powołanego w odpowiedzi na skargę. Dodatkowo, argumentom skarżącej przeczą jej własne dowody przedstawione w postępowaniu FTC.

a) Uwagi wstępne

439 Należy przypomnieć, że jak wynika z pkt 392–394 powyżej, podsekcja 11.4.2 zaskarżonej decyzji ma na celu wykazanie, iż zdaniem Komisji wewnętrzne dokumenty i wyjaśnienia Apple potwierdzają, że rozpatrywane wypłaty faktycznie zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w celu zaopatrzenia się w chipsety LTE, w szczególności w związku z zapotrzebowaniem spółki Apple dla niektórych jej urządzeń. Jak Komisja wyraźnie potwierdziła przed Sądem, wykazanie to dotyczy „rzeczywistych skutków” rozpatrywanych wypłat w odniesieniu do tych urządzeń.

440 Innymi słowy, rzeczona podsekcja ma na celu potwierdzenie zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych poprzez wykazanie ich rzeczywistych skutków w odniesieniu do niektórych urządzeń.

441 W szczególności, jeśli chodzi o zapotrzebowanie Apple objęte analizą Komisji w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji, należy przypomnieć, że podsekcja ta odnosi się jedynie do podnoszonych rzeczywistych skutków wywołanych przez rozpatrywane wypłaty w odniesieniu do niektórych wersji niektórych modeli iPadów niebędących urządzeniami CDMA, które „zostały wprowadzone” lub „miały zostać wprowadzone” w 2014 r. i 2015 r. Rzeczona podsekcja nie obejmuje jednak innych iPadów „wprowadzonych na rynek” lub „które miały zostać wprowadzone na rynek” w rozpatrywanym okresie.

442 Na wstępie należy jednak zauważyć, że takie szczególne wykazanie podnoszonych rzeczywistych skutków rozpatrywanych wypłat, ograniczone do niektórych wersji modeli iPada z 2014 r. i 2015 r., nie może naprawić braku uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych w ramach ogólnego wykazania przez Komisję - które zostało przeanalizowane w ramach badania zastrzeżenia pierwszego części trzeciej zarzutu trzeciego – zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania antykonkurencyjnych skutków w rozpatrywanym okresie w odniesieniu do całego zapotrzebowania Apple w zakresie chipsetów LTE, zarówno dla iPhone’ów, jak i iPadów.

443 Innymi słowy, nawet przy założeniu, że zastrzeżenia drugie i trzecie części trzeciej zarzut trzeci skargi nie są zasadne i że analiza zawarta w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji nie zostaje w związku z tym podważona, rzeczona podsekcja, ze względu na jej zakres ograniczony do niektórych iPadów z 2014 r. i 2015 r., nie może stanowić skutecznego poparcia dla wniosku przyjętego w zaskarżonej decyzji co do antykonkurencyjnego charakteru rozpatrywanych wypłat w całym rozpatrywanym okresie w odniesieniu do całego zapotrzebowania Apple w zakresie chipsetów LTE, zarówno dla iPhone’ów, jak i iPadów.

- 444 W związku z tym, tytułem uzupełnienia, w okolicznościach niniejszej sprawy należy zbadać zasadność rzeczonej podsekcji, a zatem, czy – jak twierdzi skarżąca – Komisja nie wykazała w należyty sposób skutków, jakie rzeczywiście wywołały rozpatrywane wypłaty w zakresie zachęt Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w odniesieniu do modeli iPada, o których mowa w tej podsekcji.
- 445 W niniejszym przypadku zastrzeżenia drugie i trzecie części trzeciej zarzutu trzeciego składają się, każde, zasadniczo z trzech punktów, z których pierwszy dotyczy identyfikacji urządzeń badanych w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji, drugi – dowodów uwzględnionych przez Komisję w rzeczonej podsekcji, a trzeci – nieuwzględnienia innych istotnych elementów.
- 446 W okolicznościach niniejszej sprawy w pierwszej kolejności należy zbadać punkt pierwszy zastrzeżenia, następnie punkt trzeci zastrzeżenia i wreszcie punkt drugi zastrzeżenia w świetle orzecznictwa przywołanego w pkt 357–359 powyżej.

b) W przedmiocie punktu pierwszego zastrzeżenia dotyczącego urządzeń objętych podsekcją 11.4.2 zaskarżonej decyzji

- 447 Na wstępie skarżąca podnosi w istocie, że Komisja nie określiła urządzeń objętych jej analizą. Zastrzeżenie to jest związane z zastrzeżeniem pierwszym części trzeciej zarzutu trzeciego, w którym skarżąca wskazała, że uzasadnienie Komisji jest niedokładne, ponieważ odnosi się ogólnie do „urządzeń” i błędnie określa „iPady [poufne]” jako „[poufne]”.
- 448 W tym względzie, na wstępie, należy przypomnieć, że podsekcja 11.4.2 zaskarżonej decyzji składa się z czterech punktów: pierwszy (11.4.2.1) zawiera analizę wewnętrznych dokumentów i wyjaśnień Apple, na podstawie których Komisja doszła do wniosku, że rozpatrywane wypłaty rzeczywiście zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurencyjnych dostawców, natomiast trzy ostatnie punkty (11.4.2.2, 11.4.2.3 i 11.4.2.4) ograniczają się w istocie do odpowiedzi na argumenty skarżącej, które nie mają wpływu na ów wniosek (zob. motyw 423 zaskarżonej decyzji i pkt 387 powyżej).
- 449 Przede wszystkim, jeśli chodzi o pkt 11.4.2.1 zaskarżonej decyzji, obejmuje on motywy 424–439 tej decyzji i, jak wynika z motywu 424, ma na celu wykazanie, że rozpatrywane wypłaty zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej, w szczególności do spółki Intel, której chipsety zostały poważnie oceniane przez Apple w celu wykorzystania ich w „urządzeniach wprowadzonych na rynek w 2014 r. i 2015 r.”.
- 450 Jednakże w głównej części tego punktu podsekcji Komisja nie odnosi się już do takich urządzeń, lecz do dowodów odnoszących się do „modeli iPadów niebędących urządzeniami CDMA” (motyw 425 zaskarżonej decyzji), „wprowadzenia na rynek w 2014 r. wersji iPadów niebędących urządzeniami CDMA” (motyw 426 zaskarżonej decyzji), „urządzeń mobilnych z 2014 r.” (motyw 427 zaskarżonej decyzji), „[poufne]” i „[poufne]” (motyw 428 zaskarżonej decyzji), do „niektórych iPadów w 2014 r.” i do „całego portfela iPadów komórkowych w 2015 r.” (motyw 430 zaskarżonej decyzji), do „modeli iPadów z 2014 r. i 2015 r.” oraz „modelu iPhone’a z 2015 r.” (motyw 431 zaskarżonej decyzji), „[poufne] początkowo planowanego do wprowadzenia na rynek wiosną 2014 r.” i „ostatecznie wprowadzonego na rynek jesienią 2013 r.” (motyw 433 i przypis 558 zaskarżonej decyzji), „urządzeń mobilnych z 2014 r. i 2015 r.” (motyw 435 zaskarżonej decyzji), „modelu iPada z jesieni 2015 r.” (motyw 436 zaskarżonej decyzji), „wprowadzenia na rynek iPada [...] w 2015 r.” (motyw 437 zaskarżonej decyzji), „zapotrzebowania Apple w zakresie chipsetów bez CDMA” (motyw 438 zaskarżonej decyzji) oraz

„modeli urządzeń z 2015 r.”, jak również „programu urządzeń mobilnych na jesień 2015 r.” (motyw 439 zaskarżonej decyzji). Należy zatem zauważyć, że Komisja w różny sposób kwalifikowała urządzenia i okresy, których dotyczyły przedstawione dowody.

- 451 Następnie, jeśli chodzi o punkty 11.4.2.2 i 11.4.2.3 zaskarżonej decyzji, mają one na celu ustosunkowanie się do argumentów skarżącej zmierzających, po pierwsze, do podważenia wiarygodności wewnętrznych dokumentów i wyjaśnień Apple, a po drugie, do stwierdzenia, że wyłączność została zażądana przez Apple.
- 452 Tymczasem w pierwszym z owych punktów podsekcji Komisja odniosła się zarówno do „urządzeń wprowadzonych na rynek w 2014 r. i 2015 r.” (motyw 442 zaskarżonej decyzji), jak i do „urządzeń, które mają zostać wprowadzone na rynek w 2014 r.” (motyw 445 zaskarżonej decyzji), a nawet w jednym zdaniu do „urządzeń, które zostaną wprowadzone na rynek w 2015 r.” i „urządzeń wprowadzonych na rynek w 2015 r.” (motyw 446 zaskarżonej decyzji).
- 453 Wreszcie, w odniesieniu do pkt 11.4.2.4 zaskarżonej decyzji, odpowiadając na argumenty skarżącej, że w każdym wypadku spółka Apple i tak wybrałaby zaopatrzenie u skarżącej ze względu na wyższość jej chipsetów (motyw 423 zaskarżonej decyzji), Komisja stwierdziła, że rozpatrywane wypłaty miały wpływ na strategię zaopatrzenia Apple dla „urządzeń, które zostaną wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r.” (motyw 451 zaskarżonej decyzji).
- 454 Jednakże, o ile w głównej części tego punktu podsekcji Komisja odniosła się do „urządzeń, które zostaną wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r.” (motyw 455 zaskarżonej decyzji) oraz „iPadóów, które zostaną wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r.” (motyw 464 zaskarżonej decyzji), o tyle kilkakrotnie odnosi się ona do „urządzeń wprowadzonych na rynek w 2014 r. i 2015 r.” (motywy 456–458, 462 i 463 zaskarżonej decyzji), a także do „wersji CDMA iPhone’a 4, która została wprowadzona na rynek w lutym 2011 r.” (motyw 460 zaskarżonej decyzji) oraz do „[*poufne*]” (motyw 465 zaskarżonej decyzji).
- 455 Z powyższego wynika, że w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji Komisja rozwinęła ogólne rozumowanie dotyczące, i odwołujące się łącznie do, czasami „urządzeń”, a czasami iPadóów, różnie określanymi jako między innymi te „z 2014 r. i 2015 r.”, te „wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r.” lub te „które zostaną wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r.”, nie precyzując zakresu tych wyrażeń ani nie wyjaśniając związku między nimi.
- 456 W szczególności w motywie 424 zaskarżonej decyzji, przedstawiając wniosek wyciągnięty z pkt 11.4.2.1 tej decyzji, Komisja odniosła się do urządzeń „wprowadzonych na rynek” w 2014 r. i 2015 r., natomiast w motywie 451 owej decyzji, przedstawiając wniosek wyciągnięty z pkt 11.4.2.4 rzeczony decyzji, Komisja odniosła się do urządzeń, „które mają zostać wprowadzone na rynek” w 2014 r. i 2015 r. Jednakże w treści każdego z owych punktów Komisja odniosła się również do innych urządzeń, których brzmienie nie odpowiada tym objętym jej wykazaniem.
- 457 Prawdą jest, iż w odpowiedzi na skargę i w odpowiedzi na środki organizacji postępowania Komisja wyjaśniła, że zawarte w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji wykazanie skutków rzeczywiście wywołanych przez rozpatrywane wypłaty nie tylko nie dotyczyło iPhone’ów, lecz dotyczyło jedynie niektórych modeli iPadóów „niebędących urządzeniami CDMA”, które „miały zostać wprowadzone na rynek” w 2014 r. i 2015 r., a nie iPadóów rzeczywiście „wprowadzonych na rynek” w 2014 r. i 2015 r., przy czym Komisja wyraziła ubolewanie z powodu wszelkich nieporozumień spowodowanych tym „błędem pisarskim”.

- 458 Jednakże wbrew temu, co sugeruje Komisja, błędna identyfikacja urzędzeń, których dotyczy wykazanie rzeczywistych skutków rozpatrywanych wypłat, nie może zostać uznana za zwykły „błąd pisarski”. Tym samym w szczególności model [poufny] oznaczony akronimem „[poufne]”, o którym mowa w motywach 433 i 465 zaskarżonej decyzji, odpowiada z handlowego punktu widzenia modelowi zwanemu „[poufne]”, a model ten, jak sama Komisja wskazuje w zaskarżonej decyzji, został „wprowadzony na rynek” jesienią 2013 r. Skoro zaś model ów został „wprowadzony na rynek” w 2013 r., nie ma on znaczenia w kontekście wykazania takiego jak zawarte w pkt 11.4.2.1 zaskarżonej decyzji, które ma na celu zbadanie rzeczywistych skutków rozpatrywanych wypłat dla modeli „wprowadzonych na rynek” w 2014 r. i 2015 r.
- 459 Ponadto, należy przypomnieć, że kontrola legalności przewidziana w art. 263 TFUE dotyczy zaskarżonego aktu, a nie treści pism procesowych złożonych przez stronę pozwaną przed sądem Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., Orange Polska/Komisja, C-123/16 P, EU:C:2018:590, pkt 85).
- 460 Dodatkowo, w tym ostatnim względzie argument Komisji, że skarżąca wiedziała o urządzeniach, dla których spółka Apple zamierzała zaopatrzyć się u spółki Intel, jest bez znaczenia, ponieważ, jak wynika z pkt 459 powyżej, kontrola Sądu dotyczy treści zaskarżonej decyzji. Ponadto, z uwagi na wyrażenia użyte w zaskarżonej decyzji skarżąca uznała za konieczne zakwestionowanie rozumowania Komisji zarówno w odniesieniu do urządzeń „wprowadzonych na rynek”, jak i tych, „które mają zostać wprowadzone na rynek” (pkt 430 powyżej).
- 461 Wreszcie należy zauważyć, że wobec braku jakichkolwiek szczegółów w tym względzie w zaskarżonej decyzji, do Sądu nie należy ustalenie a posteriori urządzeń, do których odnosi się każde z wyrażen użytych przez Komisję w każdym z motywów w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji.
- 462 Należy zatem stwierdzić, że dowody, na które Komisja powołała się na poparcie wniosków zawartych w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji, są niespójne zarówno ze sobą, jak i z wnioskami, które miały potwierdzić w ramach pkt 11.4.2.1, 11.4.2.2 i 11.4.2.4 rzeczony decyzji, co ma ponadto wpływ na wewnętrzną spójność podsekcji 11.4.2 tej decyzji.
- 463 Wynika z tego, że ocena Komisji dokonana w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji dotycząca antykonkurencyjnych skutków rzeczywiście wywołanych przez rozpatrywane wypłaty, czyli tego, czy rzeczywiście zmniejszyły one zachęty Apple do zwrócenia się do konkurencyjnych dostawców chipsetów LTE dla niektórych urządzeń, jest obarczona brakiem spójności dowodów, na które Komisja powołała się na poparcie swoich wniosków.

c) W przedmiocie punktu trzeciego zastrzeżenia dotyczącego nieuwzględnienia niektórych istotnych dowodów w ramach wykazania zawartego w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji

- 464 Skarżąca podnosi w istocie, że chipsety Intel nie zostały wybrane przez Apple, ponieważ nie spełniały wymagań technicznych i czasowych Apple dla tych urządzeń, a nie z powodu rozpatrywanych wypłat, czego Komisja nie wzięła pod uwagę.
- 465 W tym względzie, mimo że zaskarżona decyzja jest już obciążona brakiem spójności stwierdzonym w ramach punktu pierwszego zastrzeżenia (zob. pkt 463 powyżej), należy sprawdzić, czy ponadto Komisja uwzględniła w swojej analizie wszystkie istotne elementy, które należało wziąć pod uwagę. W tym względzie analizę należy kontynuować przy założeniu, że – jak wskazała Komisja w odpowiedzi na skargę i na rozprawie – urządzeniami objętymi rzeczoną

analizą były wersje „bez CDMA” modelu „[poufne]” (lub „[poufne]”) dla 2014 r. oraz modeli „[poufne]” i „[poufne]” dla 2015 r. (zwane dalej „rzekomo rozpatrywanymi modelami”), przy czym nie ma potrzeby dalszego odnoszenia się do kwestii, czy urządzenia te zostały w sposób wyraźny i jednoznaczny określone w zaskarżonej decyzji.

- 466 Na wstępie należy zauważyć, że kwestia, czy chipsety LTE konkurentów skarżącej były rzeczywiście w stanie spełnić wymagania techniczne i czasowe Apple w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli, jest w okolicznościach niniejszej sprawy istotnym elementem, który należy uwzględnić przy analizie skutków rzeczywiście wywołanych przez rozpatrywane wypłaty dla decyzji Apple w zakresie zaopatrzenia w chipsety LTE dla rzekomo rozpatrywanych modeli. Jeżeli bowiem, jak podnosi skarżąca, spółka Apple nie miała alternatywy technicznej lub czasowej dla chipsetów LTE skarżącej dla rzekomo rozpatrywanych modeli, okoliczność taka musiała mieć wpływ na jej decyzje dotyczące dostaw dla tych modeli, a tym samym na ewentualne skutki rozpatrywanych wypłat dla takich decyzji.
- 467 Wątpliwości w tym zakresie budzą dowody przedstawione przez skarżącą.
- 468 Po pierwsze, jeśli chodzi o rzekomo rozpatrywany model, który miał „zostać wprowadzony na rynek” w 2014 r., oznaczony akronimem „[poufne]”, jak wskazuje skarżąca, z przedstawionych dowodów wynika, że opracowanie chipsetu Intel ([poufne]), którego ewentualne wykorzystanie w modelu „[poufne]” spółka Apple rozważała, było [poufny].
- 469 W szczególności w wewnętrznej prezentacji Apple [poufne], o której Komisja wspomniała w przypisie 612 zaskarżonej decyzji w motywie 464 tej decyzji, stwierdza się [poufne].
- 470 Dodatkowe dowody z 26 lipca 2019 r. potwierdzają te ustalenia. Otóż w wewnętrznej wiadomości elektronicznej Apple z dnia [poufne] wskazano, w odniesieniu do wykorzystania chipsetu [poufne] dla iPada przewidzianego na [poufne], a mianowicie modelu „[poufne]”, że [poufne] i że [poufne]. W innej wewnętrznej wiadomości elektronicznej Apple z dnia [poufne] ujawniono, że ten chipset był [poufne] i że jeśli [poufne].
- 471 Ponadto, w zakresie w jakim spółka Apple planowała wprowadzić na rynek w 2014 r. modele iPadów inne niż model „[poufne]”, należy zauważyć, że w każdym razie dokumenty znajdujące się w aktach sprawy wskazują, że chipsety konkurentów skarżącej nie spełniały wymagań technicznych i czasowych Apple. Tym samym tabela zatytułowana [poufne] dotycząca 2014 r., która została załączona do wewnętrznej wiadomości elektronicznej Apple z dnia [poufne], pokazuje, że chipsety konkurentów skarżącej, a w szczególności spółki Intel, nie spełniały w pełni wymagań technicznych lub czasowych Apple, co wynika z [poufne].
- 472 W szczególności, jak zresztą potwierdziła Komisja w odpowiedzi na środki organizacji postępowania, chipset Intel, który był rozważany dla modelu „[poufne]” [poufne], zaspokajał „częściowo” „zapotrzebowanie Apple”, a brakująca cecha była związana z brakiem technologii [poufne]. W tym względzie wystarczy zauważyć, że wewnętrzna wiadomość elektroniczna Apple z dnia [poufne], której przedmiotem było [poufne], wskazuje w istocie, iż [poufne], że jednak [poufne] i że w tym nowym kontekście [poufne]. Z tego punktu widzenia w wewnętrznej wiadomości elektronicznej Apple z dnia [poufne] wskazano [poufne]. Ponadto znaczenia owej technologii dla innych iPadów, które spółka Apple planowała wprowadzić na rynek w 2014 r., nie mogą podważać argumenty Komisji oparte na oświadczeniach pracowników Apple dotyczących modelu „[poufne]” lub związanych z sytuacją panującą w czasie, gdy owa technologia nie nabrała znaczenia, ponieważ takie argumenty są bez znaczenia.

- 473 Po drugie, w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli, które miały „zostać wprowadzone na rynek” w 2015 r., jak wskazuje skarżąca, z dokumentów zawartych w aktach sprawy wynika, że chipsety konkurentów skarżącej, a w szczególności chipsety Intel, których ewentualne wykorzystanie spółka Apple rozważała w iPadach, które planowała wprowadzić na rynek w 2015 r., nie spełniały wymagań technicznych i czasowych Apple.
- 474 Z jednej strony, skarżąca powołała się na tabelę zatytułowaną [poufne] dotyczącą 2015 r., która została załączona do wewnętrznej wiadomości elektronicznej Apple z dnia [poufne]. Tabela ta pokazuje, że chipsety Intel nie spełniały w pełni wymagań technicznych i czasowych Apple, co wynika z [poufne].
- 475 Z drugiej strony, należy zauważyć, że w wewnętrznej wymianie wiadomości elektronicznych Apple z dnia 18 lutego 2014 r., która nastąpiła po wewnętrznej wiadomości elektronicznej Apple, o której mowa w motywie 436 zaskarżonej decyzji i której treść została ujawniona w dodatkowych dowodach z dnia 26 lipca 2019 r., dwaj inżynierowie Apple wskazali, że chipset Intel przewidziany dla iPada, który miał zostać wprowadzony na rynek jesienią 2015 r., „nie bardzo” dorównywał chipsetowi skarżącej pod względem funkcji. Należy jednak zauważyć, że obaj inżynierowie stwierdzili, że różnica ta wynika z braku w chipsecie Intel technologii [poufne], która była uznawana za [poufne].
- 476 Z powyższego wynika, że szereg elementów faktycznych, którymi dysponowała Komisja i które potwierdzały ponadto przedstawione dowody, budzi wątpliwości co do zdolności chipsetów Intel lub chipsetów innych konkurentów skarżącej do spełnienia wymagań technicznych i czasowych Apple w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli, a w stosownych przypadkach także w odniesieniu do innych modeli iPada, których wprowadzenie na rynek spółka Apple planowała w tym samym okresie.
- 477 Komisja nie mogła zasadnie dojść do wniosku, iż rozpatrywane wypłaty rzeczywiście zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurencyjnych dostawców chipsetów LTE, nie uwzględniając faktu, że w odniesieniu do wymagań Apple dla rzekomo rozpatrywanych modeli nie istniała żadna alternatywa techniczna lub czasowa wobec chipsetów skarżącej.
- 478 Wprawdzie w motywie 464 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że spółka Apple rozważała wykorzystanie chipsetów Intel w „iPach, które mają zostać wprowadzone na rynek w 2014 r. i 2015 r., biorąc pod uwagę wszystkie parametry, nie tylko wyższość techniczną, oraz uwzględniając specyficzne wymagania dotyczące tych modeli”, a zatem uznała, że spółka Intel nie była mniej atrakcyjna niż skarżąca, przynajmniej w odniesieniu do rzeczonych modeli. Jednakże zakres tego twierdzenia Komisji nie wynika jasno z jego brzmienia, w szczególności w odniesieniu do wskazanej „wyższości technicznej”.
- 479 Ponadto, nawet przy założeniu, że owo twierdzenie należy rozumieć w ten sposób, iż zdaniem Komisji chipsety LTE Intel stanowiły realną alternatywę dla rzekomo rozpatrywanych modeli, także pod względem technicznym lub czasowym, należy zauważyć, że na poparcie rzeczonej oceny w przypisie 612 zaskarżonej decyzji dotyczącym motywu 464 tej decyzji Komisja ograniczyła się do przykładowego powołania się na trzy wewnętrzne dokumenty Apple, które nie pozwalają jednak stwierdzić, że chipsety Intel spełniały wymagania techniczne lub czasowe Apple w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli. Otóż pierwszy dokument, do którego Komisja odnosi się, wskazując jedynie na jego stronę tytułową, jest prezentacją Apple [poufne], odnoszącą się raczej do [poufne] chipsetów Intel (zob. również w tym względzie pkt 469 powyżej); drugim dokumentem jest wewnętrzna wiadomość elektroniczna Apple z października

2012 r., o której mowa także w motywie 433 zaskarżonej decyzji, która wprawdzie wskazuje, że Intel byłby „dobrym planem” dla modelu „[poufne]”, ale która nie zawiera żadnych wskazówek co do wykonalności takiego „planu” w zakresie harmonogramu; a trzecim dokumentem jest wewnętrzna wiadomość elektroniczna Apple z czerwca 2012 r., o której mowa także w motywie 428 zaskarżonej decyzji, w której wspomniano o propozycji ze strony Intel, która nie była satysfakcjonująca pod względem ceny. Tym samym twierdzenie Komisji, że spółka Intel nie była mniej atrakcyjna niż skarżąca w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli, nie tylko nie znajduje potwierdzenia w tych trzech dokumentach, ale również nie pozwala na stwierdzenie, że spółka Apple mogłaby rzeczywiście zaopatrywać się dla rzekomo rozpatrywanych modeli u konkurentów skarżącej, biorąc pod uwagę jej wymagania techniczne i czasowe.

- 480 Należy zatem stwierdzić, że w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji Komisja nie przeprowadziła prawidłowego badania istnienia konkurencyjnych dostawców chipsetów LTE, od których spółka Apple mogłaby zaopatrywać się dla rzekomo rozpatrywanych modeli, biorąc po uwagę jej wymagania techniczne, w tym wymagania dotyczące harmonogramu.
- 481 Wynika z tego, że dokonana przez Komisję w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji ocena antykonkurencyjnych skutków rzeczywiście wywołanych przez rozpatrywane wypłaty, czyli zmniejszenia zachęt Apple do zwrócenia się do konkurencyjnych dostawców chipsetów LTE dla rzekomo rozpatrywanych modeli, nie została dokonana w świetle wszystkich istotnych elementów, które należało uwzględnić.

d) W przedmiocie punktu drugiego zastrzeżenia dotyczącego dowodów uwzględnionych w ramach wykazania zawartego w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji

- 482 Skarżąca podnosi w istocie, iż Komisja nie przedstawiła dowodów na to, że w odniesieniu do urządzeń objętych jej analizą rozpatrywane wypłaty zmniejszyły zachęty Apple do zaopatrywania się u konkurentów skarżącej.
- 483 W tym względzie, mimo że zaskarżona decyzja jest już dotknięta brakiem spójności stwierdzonym w ramach punktu pierwszego zastrzeżenia (zob. pkt 463 powyżej) oraz brakiem uwzględnienia wszystkich istotnych elementów stwierdzonym w ramach punktu trzeciego zastrzeżenia (zob. pkt 481 powyżej), należy zbadać, czy dodatkowo dowody, na których oparła się Komisja, mogą uzasadnić wnioski wyciągnięte na ich podstawie w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli.
- 484 Na wstępie, po pierwsze, należy zauważyć, że z wyjątkiem modelu „[poufne]” żaden z rzekomo rozpatrywanych modeli nie jest wyraźnie wymieniony w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji. Z owej podsekcji wynika bowiem, że Komisja nie przeprowadziła specjalnego wykazania dla każdego rozpatrywanego modelu, ale przedstawiła ogólne wykazanie mające na celu objęcie wszystkich iPadów „wprowadzonych na rynek” lub „które mają zostać wprowadzone na rynek” w 2014 r. i 2015 r., czasami nawet analizując te dwa lata łącznie.
- 485 Po drugie, należy zauważyć, że w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji Komisja oparła się głównie na dowodach pochodzących od Apple, a pkt 11.4.2.1 tej decyzji został oparty wyłącznie na odpowiedzi Apple na pytanie [poufne] zawarte w żądaniu udzielenia informacji z dnia [poufne] oraz na wewnętrznych dokumentach Apple załączonych do owej odpowiedzi.

- 486 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do rozpatrywanego modelu, który miał „zostać wprowadzony na rynek” w 2014 r., a mianowicie, według Komisji, modelu oznaczonego akronimem „[poufne]” (lub „[poufne]”), jak wynika z zaskarżonej decyzji i jak Komisja wyjaśniła w odpowiedzi na skargę, wykazanie podnoszonych skutków rozpatrywanych wypłat dla decyzji Apple w zakresie zakupów chipsetów LTE znajduje się w motywach 428–435 zaskarżonej decyzji.
- 487 Po pierwsze, w tym względzie należy zauważyć, że w motywach 425–433 zaskarżonej decyzji Komisja w istocie wskazała dowody, które jej zdaniem świadczyły o tym, że przed zawarciem pierwszej zmiany umowy przejściowej spółka Apple rozważała przejście do konkurentów skarżącej w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli i że mogło to być dla niej atrakcyjne z gospodarczego punktu widzenia, ponieważ „możliwość poczynienia oszczędności w perspektywie długoterminowej przewyższała wypłaty wynikające z umowy przejściowej”.
- 488 Tym samym, o ile prawdą jest, iż oceny zawarte w motywach 425–433 zaskarżonej decyzji wskazują, że spółka Apple wzięła pod uwagę istnienie wypłat wynikających z umowy przejściowej, o tyle nie wskazują one, że rozpatrywane wypłaty wynikające z umowy przejściowej rzeczywiście zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli, a w szczególności modelu „[poufne]”.
- 489 Jak wynika z motywów 434 i 435 zaskarżonej decyzji, Komisja uznała bowiem, iż pierwsza zmiana umowy przejściowej tłumaczy, dlaczego spółka Apple przestała rozważać konkurencyjnych dostawców dla rzekomo rozpatrywanych modeli, które planowała wprowadzić na rynek w 2014 r. i 2015 r.
- 490 W konsekwencji, wbrew temu, co twierdzi Komisja, z zaskarżonej decyzji nie wynika, że sama umowa przejściowa rzeczywiście zmniejszyła zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modele.
- 491 Po drugie, należy zauważyć, że zawarta w motywie 435 zaskarżonej decyzji ocena, zgodnie z którą „w wyniku pierwszej zmiany umowy przejściowej spółka Apple »zaprzestała wszelkich rozważań na temat dostawców chipsetów stanowiących alternatywę wobec skarżącej w odniesieniu do urządzeń mobilnych z 2014 r. i 2015 r.«”, opiera się wyłącznie na oświadczeniu zawartym w odpowiedzi Apple na pytanie [poufne] zawarte w żądaniu udzielenia informacji z dnia [poufne].
- 492 Należy jednak zauważyć, że odpowiedź ta nie dotyczy modelu „[poufne]” (lub „[poufne]”), który według Komisji jest jedynym rzekomo rozpatrywanym modelem z 2014 r., o którym mowa w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji. W odniesieniu do modelu niebędącego urządzeniem CDMA z 2014 r., odpowiedź ta odnosi się bowiem jedynie do modeli [poufne]. Ponadto przytoczone w motywie 435 zaskarżonej decyzji oświadczenie Apple znajduje się w części jej odpowiedzi dotyczącej tych dwóch ostatnich modeli. Rzeczony oświadczenie wydaje się zatem nie mieć znaczenia z punktu widzenia wykazania zawartego w zaskarżonej decyzji dotyczącego modelu „[poufne]”.
- 493 Po trzecie, należy zauważyć, że w motywie 465 zaskarżonej decyzji, w ramach pkt 11.4.2.4 owej decyzji, Komisja wskazała [poufne] i w tym względzie oparła się na dwóch oświadczeniach spółki Apple z pkt 52 tiret trzecie jej uwag dotyczących odpowiedzi skarżącej na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów.

- 494 Jednakże, jak słusznie zauważa skarżąca, oświadczenia te nie wskazują [poufne] z powodu rozpatrywanych wypłat. W szczególności owe oświadczenia nie zawierają żadnej wskazówki, dlaczego [poufne]. Wobec braku rozstrzygających dowodów przedstawionych przez Komisję w zaskarżonej decyzji, do Sądu nie należy ustalenie przyczyn, które doprowadziły do [poufne].
- 495 W drugiej kolejności, w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli, które spółka Apple planowała wprowadzić na rynek w 2015 r., a mianowicie, według Komisji, modeli „[poufne]” i „[poufne]”, jak wynika z zaskarżonej decyzji i jak Komisja wyjaśniła w odpowiedzi na skargę, wykazanie podnoszonych skutków rozpatrywanych wypłat opiera się na dowodach przywołanych w motywach 436 i 437 zaskarżonej decyzji.
- 496 Na wstępie, w zakresie w jakim oświadczenie Apple przytoczone w motywie 435 zaskarżonej decyzji odnosi się łącznie w sposób ogólny do „urządzeń mobilnych z 2014 r. i 2015 r.”, wystarczy przypomnieć, że zostało ono złożone w odniesieniu do niektórych modeli iPada z 2014 r. innych niż „[poufne]” (pkt 492 powyżej). Znaczenie wspomnianego oświadczenia dla rzekomo rozpatrywanych modeli z 2015 r. również nie zostało zatem ustalone.
- 497 Po pierwsze, w motywie 436 zaskarżonej decyzji Komisja oparła się na wewnętrznym dokumencie Apple zawierającym wewnętrzną wymianę wiadomości elektronicznych z dnia 18 lutego 2014 r., wskazującym, że inżynier Apple zasugerował wykorzystanie chipsetu Intel w modelu iPada „z jesieni 2015 r.”, ponieważ był on „równorzędny pod względem funkcji” z chipsetem skarżącej.
- 498 Jednakże, z jednej strony, ani motyw 436 zaskarżonej decyzji, ani wspomniana wymiana wewnętrznych elektronicznych nie precyzują modelu iPada, który spółka Apple zamierzała wprowadzić na rynek w 2015 r. i którego dotyczy twierdzenie pracownika Apple. Z drugiej strony, w ramach dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r. skarżąca przedstawiła kolejną wymianę wewnętrznych wiadomości elektronicznych Apple z tego samego dnia, ujawniającą, że twierdzenie pracownika Apple, o którym mowa w motywie 436 zaskarżonej decyzji, zostało w rzeczywistości zakwestionowane przez szefa zespołu inżynierów Apple. W odpowiedzi ten ostatni stwierdził, że chipset Intel „nie jest faktycznie równorzędny pod względem funkcji” z chipsetem skarżącej, przy czym angielskie słowo wyrażające to zaprzeczenie, a mianowicie „not”, zostało napisane wielkimi literami w tej wewnętrznej wiadomości elektronicznej. Co więcej, ocena ta została potwierdzona przez innego pracownika Apple w tej samej wymianie wiadomości elektronicznych.
- 499 Elementy te prowadzą zatem do podważenia zasadności oceny zawartej w motywie 436 zaskarżonej decyzji, ponieważ ocena ta opiera się na jednej wewnętrznej wiadomości elektronicznej Apple, której przeczą dwie inne.
- 500 Po drugie, w motywie 437 zaskarżonej decyzji Komisja odnosi się do wewnętrznej wymiany wiadomości elektronicznej Apple z dnia 20 lutego 2014 r., będącej odpowiedzią na wewnętrzną wiadomość elektroniczną, o której mowa w motywie 436 tej decyzji, w której, po pierwsze, pracownik Apple wskazuje, że inny pracownik miał „pewne obawy w zakresie kar handlowych dotyczących harmonogramu” w związku z wprowadzeniem na rynek iPada zawierającego chipset pochodzący od innego dostawcy, a po drugie, ten ostatni pracownik potwierdza, że takie wprowadzenie na rynek było „handlowo nie do utrzymania”.

- 501 Należy jednak stwierdzić, że te wiadomości elektroniczne i motyw 437 zaskarżonej decyzji nie odnoszą się konkretnie do żadnego modelu iPada ani do rozpatrywanych wypłat czy umów. Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia z całą pewnością, że te wewnętrzne wiadomości elektroniczne dotyczyły utraty i zwrotu rozpatrywanych wypłat.
- 502 Ponadto w zakresie, w jakim Komisja w odpowiedzi na skargę oparła się na oświadczeniu Apple złożonym w ramach uwag tej spółki do odpowiedzi skarżącej na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów w celu powiązania rzeczonych wewnętrznych wiadomości elektronicznych z rozpatrywanymi wypłatami, należy stwierdzić, że oświadczenie to nie znajduje się w motywie 437 zaskarżonej decyzji, a ponadto nie dotyczy wewnętrznych wiadomości elektronicznych, o których mowa w owym motywie.
- 503 Po trzecie, dodatkowo, w motywie 438 zaskarżonej decyzji Komisja powołała się na analizę ekonomiczną sporządzoną przez zespół ds. zakupów Apple z dnia 29 stycznia 2014 r., dotyczącą skutków ekonomicznych zmiany dostawcy w 2015 r. w zakresie zapotrzebowania chipsety bez CDMA, przedstawioną przez Apple w odpowiedzi na pytanie [poufne] w żądaniu udzielenia informacji z dnia [poufne].
- 504 W tym względzie wystarczy zauważyć, że – jak wyjaśnia Apple w odpowiedzi na pytanie [poufne] żądania udzielenia informacji z dnia [poufne] – wspomniana analiza ekonomiczna „nie stanowiła podstawy dla żadnych decyzji kierownictwa Apple w zakresie zakupów”, tak że, niezależnie od tego, dlaczego kierownictwo Apple nie oparło się na takiej analizie, czego ustalenie nie należy do Sądu, analiza ta nie pozwala na wyciągnięcie jakichkolwiek wniosków co do skutków, jakie rozpatrywane wypłaty miały w rzeczywistości na decyzje Apple w zakresie zaopatrzenia w chipsety LTE.
- 505 Wynika z tego, że w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji, w ramach ogólnej analizy mieszającej modele i lata, Komisja oparła się na dowodach, które są nieistotne, które są sprzeczne z innymi dowodami lub które nie są w stanie poprzeć jej wniosków w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli i które w związku z tym nie pozwalają wykazać, że rozpatrywane wypłaty rzeczywiście zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w celu zaopatrzenia się w chipsety LTE dla rzeczonych modeli.
- 506 Z wszystkich powyższych rozważań wynika, po pierwsze, że podsekcja 11.4.2. zaskarżonej decyzji nie może naprawić niezgodności z prawem stwierdzonej w wyniku badania zastrzeżenia pierwszego części trzeciej zarzutu trzeciego (pkt 442 i 443 powyżej), i po drugie, że w każdym wypadku w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji Komisja nie przedstawiła analizy pozwalającej na poparcie wniosku, iż rozpatrywane wypłaty rzeczywiście zmniejszyły zachęty Apple do zwrócenia się do konkurentów skarżącej w celu zaopatrzenia się w chipsety LTE dla rzekomo rozpatrywanych modeli iPadów niebędących urządzeniami CDMA, które spółka Apple planowała wprowadzić na rynek w 2014 r. i 2015 r.
- 507 Komisja doszła bowiem do takiego wniosku na podstawie rozumowania, które, po pierwsze, jest obarczone brakiem spójności dowodów powołanych na poparcie jej wniosków (pkt 463 powyżej), po drugie, dodatkowo, zostało przeprowadzone bez uwzględnienia wszystkich elementów istotnych dla tego celu (pkt 481 powyżej) i po trzecie, również dodatkowo, zostało przeprowadzone na podstawie dowodów, które nie pozwalają na poparcie wniosków Komisji (pkt 505 powyżej).

- 508 W konsekwencji, wniosek Komisji, zgodnie z którym rozpatrywane wypłaty rzeczywiście wywołały skutki antykonkurencyjne, potwierdzający ich zdolność do wywołania takich skutków, jest niezgodny z prawem.
- 509 Ponadto, z tych samych powodów i wbrew temu, co utrzymuje Komisja, rozumowanie zawarte w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji nie może również wykazać, alternatywnie, że rozpatrywane wypłaty miały zdolność do wywołania skutków antykonkurencyjnych w odniesieniu do rzekomo rozpatrywanych modeli. W każdym wypadku, nawet przy założeniu, że tak było, należy przypomnieć, iż przyjęta w zaskarżonej decyzji teoria szkody nie odnosi się do antykonkurencyjnej zdolności rozpatrywanych wypłat ograniczonej do zapotrzebowania Apple dla rzekomo rozpatrywanych modeli, lecz obejmuje całe zapotrzebowanie Apple w rozpatrywanym okresie zarówno dla iPhone'ów, jak i iPadów (zob. pkt 420, 442 i 443 powyżej).
- 510 W świetle wszystkich tych okoliczności należy uwzględnić zastrzeżenie drugie i trzecie części trzeciej zarzutu trzeciego skargi.

4. Wnioski

- 511 Z badania zastrzeżeń pierwszego, drugiego i trzeciego części trzeciej zarzutu trzeciego, bez konieczności badania pozostałych zastrzeżeń tej części tego zarzutu, wynika, że kwalifikacja rozpatrywanych wypłat jako stanowiących nadużycie pozycji dominującej jest niezgodna z prawem, ponieważ, po pierwsze, badanie zdolności rozpatrywanych wypłat do wywołania skutków antykonkurencyjnych opiera się na analizie, która nie została przeprowadzona w świetle wszystkich istotnych okoliczności faktycznych, i po drugie, badanie skutków rzeczywiście wywołanych przez rozpatrywane wypłaty opiera się na analizie, która nie pozwala potwierdzić wniosków wyciągniętych przez Komisję.
- 512 Z tych względów, wobec niezgodności z prawem stwierdzonej w ramach badania części trzeciej zarzutu trzeciego i bez konieczności orzekania w przedmiocie pozostałych części tego zarzutu podniesionych przez skarżącą, zarzut trzeci skargi należy uwzględnić i również na tej podstawie należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

D. Wnioski ogólne

- 513 Ponieważ zarówno zarzut pierwszy (części pierwsza i trzecia), jak i zarzut trzeci skargi (część trzecia) zostały uwzględnione, należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, przy czym nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie pozostałych zarzutów skargi, ani w przedmiocie wniosków o zastosowanie środków organizacji postępowania lub środków dowodowych przedstawionych przez skarżącą w zakresie, w jakim wnioski te wykraczają poza środki orzeczone lub nakazane przez Sąd, ani w przedmiocie dodatkowych dowodów innych niż dodatkowe dowody z dnia 26 lipca 2019 r.

IV. W przedmiocie kosztów

- 514 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

515 Ponieważ Komisja przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem skarżącej należy obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2018) 240 final z dnia 24 stycznia 2018 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 102 TFUE i art. 54 porozumienia EOG [sprawa AT.40220 – Qualcomm (Wypłaty z tytułu wyłączności)].**
- 2) **Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Marcoulli

Frimodt Nielsen

Schwarcz

Iliopoulos

Norkus

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 czerwca 2022 r.

Podpisy

Spis treści

I.	Okoliczności powstania sporu	2
A.	W przedmiocie skarżącej	2
B.	W przedmiocie postępowania administracyjnego	2
1.	W przedmiocie postępowania dotyczącego skarżącej	2
2.	W przedmiocie innych przedsiębiorstw i zainteresowanych stron	3
3.	W przedmiocie dostępu do akt sprawy	4
C.	W przedmiocie zaskarżonej decyzji	4
1.	W przedmiocie umów między skarżącą a Apple	5
2.	W przedmiocie definicji rynku	5
3.	W przedmiocie pozycji dominującej	5
4.	W przedmiocie nadużycia pozycji dominującej	5
5.	W przedmiocie grzywny	6
6.	W przedmiocie sentencji	6
II.	Postępowanie i żądania stron	7
A.	Główne elementy postępowania	7
1.	Pisemny etap postępowania	7
2.	Wniosek Apple o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta	7
3.	Wniosek o zastosowanie środków organizacji postępowania lub środków dowodowych	8
4.	Dodatkowe dowody złożone po zamknięciu pisemnego etapu postępowania	8
5.	Wnioski o pominięcie pewnych danych wobec opinii publicznej	9
6.	Przydzielenie sędziego sprawozdawcy do szóstej izby	10
7.	Przekazanie sprawy powiększonemu składowi orzekającemu	10
8.	Środki organizacji postępowania i środki dowodowe	10
9.	Ustny etap postępowania	12
B.	Żądania stron	14

III. Co do prawa	14
A. W przedmiocie dopuszczalności dodatkowych dowodów z dnia 26 lipca 2019 r.	15
B. W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego oczywistych uchybień proceduralnych	20
1. Uwagi wstępne	20
2. W przedmiocie części trzeciej zarzutu pierwszego dotyczącej naruszenia prawa do obrony w zakresie, w jakim dotyczy braku notatek i informacji na temat spotkań i konferencji telefonicznych z osobami trzecimi	21
a) W przedmiocie spotkania i konferencji telefonicznych z osobami trzecimi, o których informacje zostały przekazane skarżącej przed wniesieniem rozpatrywanej skargi	22
1) Przypomnienie kontekstu	22
2) W przedmiocie istnienia nieprawidłowości proceduralnej	23
3) W przedmiocie naruszenia prawa do obrony	27
b) W przedmiocie konferencji telefonicznej i spotkania z osobą trzecią, o których informacje zostały przekazane skarżącej w trakcie niniejszego postępowania w odpowiedzi na argumenty oparte na dodatkowych dowodach z dnia 26 lipca 2019 r.	31
1) Przypomnienie kontekstu	31
2) W przedmiocie istnienia nieprawidłowości proceduralnej	32
3) W przedmiocie naruszenia prawa do obrony	35
c) W przedmiocie spotkania z osobą trzecią, o którym informacje zostały przekazane skarżącej w trakcie niniejszego postępowania w odpowiedzi na środki dowodowe z dnia 12 października 2020 r.	38
1) Przypomnienie kontekstu	38
2) W przedmiocie istnienia nieprawidłowości proceduralnej	38
3) W przedmiocie naruszenia prawa do obrony	41
3. W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego dotyczącej naruszenia prawa do obrony w zakresie, w jakim odnosi się ona do różnic pomiędzy pismem w sprawie przedstawienia zarzutów a zaskarżoną decyzją	43
4. Wnioski	49
C. W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego oczywistych naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie w zakresie ustalenia, że rozpatrywane umowy miały zdolność do wywołania ewentualnych skutków antykonkurencyjnych	50
1. Uwagi wstępne	50

a)	Przypomnienie zasad wynikających z orzecznictwa	50
b)	Przypomnienie struktury zaskarżonej decyzji	52
c)	Przypomnienie zastrzeżeń skarżącej	52
2.	W przedmiocie zastrzeżenia pierwszego części trzeciej zarzutu trzeciego dotyczącego braku uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności	53
3.	W przedmiocie zastrzeżeń drugiego i trzeciego części trzeciej zarzut trzeciego dotyczących tego, iż nie wykazano, że rozpatrywane umowy miały wpływ na decyzje Apple dotyczące dostaw dla iPadów z „2014 r.” i „2015 r.”.	63
a)	Uwagi wstępne	65
b)	W przedmiocie punktu pierwszego zastrzeżenia dotyczącego urządzeń objętych podsekcją 11.4.2 zaskarżonej decyzji	66
c)	W przedmiocie punktu trzeciego zastrzeżenia dotyczącego nieuwzględnienia niektórych istotnych dowodów w ramach wykazania zawartego w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji	68
d)	W przedmiocie punktu drugiego zastrzeżenia dotyczącego dowodów uwzględnionych w ramach wykazania zawartego w podsekcji 11.4.2 zaskarżonej decyzji	71
4.	Wnioski	75
D.	Wnioski ogólne	75
IV.	W przedmiocie kosztów	75